

Meridian

Eric Brown

1

FAȚA-LUMINATĂ

Supraviețuiesc.

Trăiesc de pe o zi pe alta o zi Meridian pe care omenirea a creat-o dintr-o eternă, zi so-lară.

Noaptea, când ecranul plutitor de mylar aco-peră soarele și azvîrle umbra atotcuprinzătoare peste arhipelag, stau pe verandă și privesc pterozaurii îndreptîndu-se către aurora ademenitoare a Feței-luminate. Migrația păsărilor mi-a umplut dintotdeauna sufletul cu tristețe și regret, cu senzația de a fi abandonat. După arșișă, vîntul suflă dinspre Fața-întunecată, înfiorîndu-mă. În primele ore ale întinericului, contemp-lu adesea trecutul deși acesta nu e un refugiu și evenimentele care m-au adus aici.

Privind retrospectiv, întîlnirea mea cu Rug Trevellion s-a datorat întîmplării, așa cum tind să se petreacă toate lucrurile care îmi schimbă viața. Încă nu mă pot hotărî dacă regret că am acceptat invitația lui Abe Cunningham de a-l însoți la petrecerea dată de artista Transformată, Tamara Trevellion. Urmările au fost atît tragice cît și, cel puțin pentru mine, salvatoare înșă ceva lăuntric m-a îndemnat să mă duc, poate instinctul de autosupraviețuire. În ultima vreme devenisem aproape complet izolat, și în dimineața aceea Abe înșelesese probabil că mă prăbușeam din nou și aveam nevoie de ajutor. Mă invitase pentru a-mi alunga gîndurile de la ceea ce mă obseda, vinovăție și regret, ca întotdeauna deși el nu putea zări decît privirea mea pierdută și paloarea.

Dormisem prost noaptea, torturat de visele accidentului. Mi se păruse că ore întregi mai mult, de fapt, decît în realitate fuseseș în tuit în centurile de comandă ale navei. Auxiliarele nu mai funcționau și pilotam pe manual, ajutat doar de un computer dereglat. Am rețrăit cu încetinitorul oroarea zborului pe furtună. Pe măsură ce situația devenea tot mai dificilă, m-am văzut luînd, una după alta, decizii greșite, un efect de avalanșă a erorilor ducînd inevitabil spre catastrofa finală. În comar, am simșit iarăși teroarea încercată atunci; nu teama responsabilității mele pentru cei o sută de pasageri, ci spaima teribilă de a nu-mi pierde propria viață. Ca o ironie, atunci cînd m-am deșeptat, răcnind, din vis, cu o clipă înainte ciocnirii, spai-ma încercată era de fapt remușcarea față de pasagerii morși. Eu scăpasem viu chiar dacă nu întreg, totuși cu contuzii relativ minore. Putuseș fi refăcut, fizic dacă nu mental. Pentru pasageri înșă n-a existat refacere.

Am rămas treaz o vreme, privind vîrfurile do-mului. Am încercat să-mi regăsesc somnul, dar imaginile s-au îmbulzit, gata să se închege în comar.

M-am refugiat pe verandă, ignorînd delibe-rat cochilia de pe mășușă din salon. Căldura zi-lei era domolită de un vînt tăios, suflînd dinspre tundra și gheașă Feței-întunecate. În direcția Feței-luminate, marginea ecranului depășise orizontul și acoperea strălucirea lui Beta Hydri. Singura lumină provenea de la stelele ca niște puncte de diamant, deasupra Feței întunecate. Spre est și vest, fișă de ocean care în-conjura planeta de la un pol la celălalt scînteia aidoma unei benzi de lame argintiu. Insulele arhipelagului se întrevedeau precum protuberanșe întunecate, întinzîndu-se de-a lungul curbării planetei cu vertebrele unui leviatan tolănit la soare. Pe durata zilei solare, panorama era de o incomparabilă frumuseșă, cu aurora Feței-luminate întrecîndu-se cu piscurile ninse ale munșilor din emisfera lipsită de soare. Noaptea, cînd bez-na era completă, cu excepția luminii palide a stelelor, efectul era sinistru. În noaptea aceea, ve-derea spașului cosmic mi-a amintit prea mult de ultima mea cursă.

Nu puteam dormi, și nici nu puteam rămâne treaz fără să aud într-una urletele pasagerilor, de aceea nu-mi rămânea decât un singur lucru de făcut.

Am revenit în salon și am deertat conținutul cochiliei în arzător. Apoi am luat aparatul pe verandă și mi l-am aezat în poală. Există un anumit ritual înainte de administrare, și întotdeauna avea efectul de a spori dorința. M-am în-tors cu gândurile cu douăzeci de ani în urmă, în vara când împlinisem oaisprezece ani, pe nisi-purile albe ale unei plaje mediteraneene, cu toată viața întinzându-se înaintea mea. În următoarele opt ore am retrăit fericirile acelei vacanțe; pentru acest interval am scăpat de agonia vi-novășiei.

Era ziuă când mi-am revenit. Soarele ardea la cincisprezece grade, deasupra orizontului înflă-cărat al Fepei-luminate. Vidul zilei ce urma era accentuat de amintirile vacanței. La răs-timpuri, stînd pe verandă și privind oceanul scîn-teietor și insulele verzi, pulsul îmi accelera la gândul intimităților, tot atît de proaspete în minte de parcă le trăisem de abia ieri; apoi îmi dădeam seama, cu o bruscă senzație de pier-dere, că dragostea pe care o cunoscusem dis-părusese de douăzeci de ani și se afla la tot atîția ani-lumină depărtare.

Am coborît, clătîndu-mă, de pe fotoliul de spumă, m-am împleticit în salon și am cercetat cochilia. Era goală, acoperită cu un strat sub-țire de pulbere care n-ar fi avut absolut nici un efect. Am scotocit în caseta din lemn pe care o ascundeam înapoia benzilor – dar și ea era goală. O parte a mea, acel cincizeci la sută din Bob Benedict care ția că refugiul în drog nu constituia nici o soluție, văzu ocazia perfectă pentru a-mi întrerupe dependența. Cealaltă par-te, slabă și iresponsabilă, reuși să mă convingă că aveam nevoie de o rezervă de praf, în cazul când co-marele se accentuau *prea* tare; și apoi, cît de remarcabilă îmi era dîrzenia de-a abandona viciul, dacă o puteam face avînd o rezerva în dom! Încîntat de această logică strîmbă, am pus caseta la locul ei și am hotărît să merg pe Fața – luminată peste o zi-două. Atunci ecranul a bîzîit, iar inima mi-a tresărit, de parcă apelul provenea de la con-știința mea.

De pe ecran mă privea chipul supt al vecinului meu, Abe Cunningham. Înapoia sa, un pterozaur își pusese ciocul aidoma unei seceri peste umărul bărbatului și mă privi cu ochi rotunzi.

– Bob, ai ceva în program azi?

Sunetele produse de o sută de păsări și ani-male exotice îi acopereau glasul.

– De fapt... după-amiază vin vreo două-zeci de invitați la o petrecere... M-am oprit înainte de a începe să sun prea auto-compătimitor.

– Ah..., făcu Abe. Îmi pare rău. Voiam să beau cu cineva malțul ăsta de douăzeci și cinci de ani vechime; tocmai mi-a fost Telemasat de pe Pămînt. Ridică o sticlă masivă. Ești sigur că nu poți veni?

– Păi, de fapt... i-a° putea amîna.

– Perfect, zîmbi el. Ne vedem peste o oră?

Am făcut du° și m-am schimbat, apreciînd nea°teptata diversiune. Coborînd treptele spre plaja micușă și cheiul unde-mi amarasem alupa, ara încercat să alung viziunile persistente ale nopții. Pornind peste ocean, imaginea chipului fetei a pălit, neclară, astfel încît trăsăturile pu-teau aparține oricărei dintre actrițele văzute zilnic în vid-spectacole. Cu toate acestea, la un nivel subconștient, eram stăpînit de o tristețe reziduală, o senzație de pierdere pe care n-o putea alunga nici chiar posibilitatea de a-mi trece ziua la Abe.

Realitatea era perfectă, însă nu se compara cu euforia indusă a unui trecut reamintit în mod artificial.

Am deschis droșelul și am accelerat peste ocea-nul calm și neted, îndreptînd alupa spre insula lui Abe. Stropii de spumă mă udau într-o arte-ziană răcoritoare de nestemate. Fîia îngustă de apă care dădea ocol planetei constituia unica regiune locuibilă a globului, iar lungul arhipelag ce brăzda un sfert al emisferei, de la polul nord pînă la ecuator, era locul unde nouăzeci și nouă la sută dintre cetățenii Meridianului își aveau locuința. În ierarhia socială a planetei, Abe și cu mine ne aflam undeva aproape de bază; amîndoi depineam insulișe la capătul lan-țului, lîngă pol. Insulele mai mari dinspre ecua-tor reprezentau teritoriul exclusiv al Transfor-mașilor și Amplificașilor, o clică selectă de pre-tinși aristocrați culturali care, de-a lungul ani-lor, preschimbaseră Meridianul într-o cunoscută colonie artistică.

În ciuda presupusului ei statut social minor, insula lui Abe, era unică ^oi, în ceea ce mă privea pe mine, mult mai interesantă decât insulele cu peisaje pretențioase deținute de bogăta ^oi. Abe ^oi nevasta lui sosiseră pe Meridian cu zece ani în urmă ^oi întemeiaseră un sanctuar ^oi centru de cre^otere pentru speciile periclitare de pe planetă, care erau destule datorită ecologiei pre-care. Cocoa^oa verde a insulei era presărată cu zeci de domuri scilpitoare, aidoma unor picături argintii de rouă sub lumina soarelui – habitaturile reconstruite ale faunei planetei.

Abe mă a^otepta pe chei, cu mâinile în ^oolduri. Mă privi apropiindu-mă, cu pterozaurul alături, tot atât de scofilc ^oi coroiat cât el însu^oi.

I-am azvîrlit funia ^oi a înfă^ourat-o în jurul unui pilon, apoi mi-a întins mîna.

– Bob, nu te-am mai văzut de cîteva săptămîni. Ar trebui să vii mai des. Nu a^otepta invi-tații.

Am. promis că aveam să-l vizitez mai des – o făgăduială pe care o făcusem probabil în fiecare lună de la sosirea mea pe Meridian cu un an în urmă. Am pornit în susul potecii, către vila lui Abe aflată în punctul cel mai înalt al insulei. Am trecut pe lângă domuri ^oi cu^oti, conștinând toate tipurile de păsări ^oi animale exotice, ale căror țipete brăzdau văzduhul. Pterozaurul ne urma ca un copil ascultător.

M-a condus prin dom, spre veranda de pe care se puteau zări terasele abrupte ale insulei, azurul oceanului ^oi celelalte insulițe pierzîndu-se în depărtare. Ne-am întins la umbră pe o spumă, iar Abe a executat un întreg ceremonial pentru a deschide sticla ^oi a turna două măsuri generoase în paharele cu gheață.

Era un individ cu pușine pretenții, ba chiar ^oi mai pușine plăceri: whiskyul – nu băutura în sine, cit ocazia degustării lui – rămăsese unul din pușinele sale răsfățuri.

O vreme am pâlăvrăgit despre una ^oi alta, ul-timele ve^oti de pe Pămînt ^oi birfele din arhipelag. Tăcerile noastre erau fire^oti, mai degrabă perioade de reflecție decât de anticiparea următoarelor cuvinte. Abe mi-a povestit cu ce se ocupa acum – un program de reproducere, implicînd ultimii supraviețuitori ai analogilor – iepuri de pe planetă – iar eu îl ascultam ^oi admiram panorama. În depărtare, stoluri de pterozauri for-mau volburi, aidoma unor imagini generate de calculator pentru ilustrarea dinamicii termale. Pe una din insulele mari, hăt spre sud, arti^otii se întreceau într-un concurs de sculptură în fum. Coloane impunătoare, reprezentînd figuri legen-dare din istoria Pămîntului, se înălțau către ce-rul albastru scînteietor.

Am golit paharul ^oi Abe mi l-a umplut iară^oi, cu plăcerea îndeplinirii unui ritual. Deja lichi-dul î^oi făcea efectul, încetinindu-mi ^oi începo-îndu-mi gîndurile.

În primele zile ale prieteniei noastre, mă între-basem adesea de ce se preocupă Abe de mine. Era cu treizeci de ani mai în vîrstă ^oi avea un succes moderat în meseria lui ^oi în modul cum î^oi con-trola viața. Pe măsură ce l-am cunoscut mai bine, am ajuns să constat anumite trăsături comune. Poate că, fiind amîndoi retra^oi ^oi oarecum intro-specți, aveam acelea^oi repineri asupra Transfor-mașilor ^oi Amplificașilor de pe insulele superi-oare. Noi eram singurii non-arti^oti care deș-neam insule, ^oi nici unul dintre noi nu cedase înaintea capriciului de a ne transforma formele, fie pentru a ne spori aparența umană fie, cum devenea tot mai popular în anumite cercuri de arti^oti frivoli, să imităm specii de o mare diver-sitate, de la animalele legendare pînă la formele de viață extraterestre. Dimpotrivă, Abe purta părul lung, iar în ultimele luni făcuse ^oi burtă, sfidînd parcă estetica somatică la modă. Nici nu ne Amplificase – minusculul computer occipi-tal de la baza craniului, prin care interfașam cu comenzile navei, era acum sigilat ^oi redundant. Aveam la dispoziție numai propriul nostru inte-lect, spre deosebire de Amplificași care purtau computere ca ni^ote jaguari ^oi-pi petreceau majoritatea timpului conectați într-un tărîm abstract ^oi metafizic, aflat la mare depărtare de realita-tea cotidiană.

Poate că un alt motiv pentru prietenia lui era faptul că, în urmă cu un an, î^oi pierduse soția într-un accident petrecut pe Fața-luminată. Se întîmplase cu o lună înainte de sosirea mea; de înbeles, Abe nu menșionase niciodată întîmpla-rea. Tot ceea ce ^otiam aflasem de la cuno^otințe comune, ^oi tot ce cuno^oteau ace^otia era că, ime-diat după accident, Abe î^oi adusese

nevasta la un spital de pe Insula Principală, însă nu mai putuse fi salvată.

În vilă existau mai multe fotografii ale Patri-ciei Cunningham: o femeie blondă, zîmbitoare, de abia trecută de cincizeci de ani. Alte poze îi arătau pe Abe și Patricia loalaltă: păreau un cuplu fericit, și mă surprinsesem deseori între-bîndu-mă dacă pierderea cuiva drag era mai teribilă decît a nu avea niciodată un suflet apropiat.

Ocazional, irosindu-mi timpul în izolarea pro-priului dom, mă gîndisem la văduvul de pe coama insulei. Era la fel de singuratic ca mine, cu whiskyul și amintirile lui, și adesea îmi părea rău că nu-i răspundeam invitațiilor de a-l vizita. Totuși regretele nu durau niciodată prea mult: aveam propriile mele amintiri, și propriile căi de a le aborda.

– Cred că ar trebui să mă oprești, încheie Abe, la sfîrșitul unui monolog incoerent asupra ultimului său proiect. Nu-i de mirare că nu vii mai des pe aici. Scuză-mă... sînt de-a dreptul plic-tisitor cu fauna mea...

Lîngă el, pterozaurul își orte pliscul pe o aripă întinsă. Am dat din mîină și am spus că-mi făcea plăcere să-l aud povestind despre munca lui, ceea ce era adevărat. Ascultînd detaliile din viețile altor oameni, le uitam temporar pe ale mele.

– Tu ce-ai mai făcut în ultima vreme? În-trebă Abe. Cum merge?

Am ridicat din umeri, trecînd în defensivă. Cînd mi se cerea să-mi povestesc îndeletnicirile, mă pomeneam brusc privindu-mi viața cu obiectivitate, și niciodată nu mă încînta ce vedeam.

– Nimic deosebit. Afacerile stagnează... de cîteva luni, n-am mai avut nimic de lucru.

Înainte de a deveni pilot la vîrsta de douăzeci de ani, fusesem mecanic de întreținere pentru compania Javeline. Cînd sosisem pe Meridian, revenisem la ocupația respectivă, declarîndu-mă mecanic. Vreme de cîteva luni fusesem protejat de artiști bogăși și de prietenii lor – ex-pilotul de navete care avusese ghinion – dar în scurt timp simpatia se terminase și, odată cu ea, vehiculele care trebuiau reparate.

Abe asculta, cu mîinile încrucișate la ceafă.

– Dacă te pot ajuta cu ceva... Lăsă fraza neterminată și mă examină atent: Dacă nu te superi că îți-o spun, arăși groaznic. Sigur n-ai nimic?

Am rîs cu hohote care mi s-au părut găunoase.

– N-am nimic, Abe. Doar că-s obosit, asta-i tot. N-am prea dormit.

Abe știa despre accident. Cu cîteva luni în urmă i-l povestisem – bineînțeles, versiunea dezinfectată, lipsită de sentimentalisme. Din cîte cunoștea el, fusesem un simplu pion inocent în explozia unei navete. Habar n-avea de vinovăția mea, de nevoia de a o suprima, și de mijloacele prin care o făceam. Habar n-avea de dependența mea.

Erau momente cînd aș fi vrut să-i spun totul, de parcă astfel m-aș fi putut absolvi, însă mă temeam de reacția lui și-i prețuiam prea mult ocazionala tovărășie pentru a risca s-o pierd.

Pterozaurul mă privea acuzator. Hrana lui principală o constituiau florile de cactus care creșteau pe Fața-luminată, și pe care le consuma fără nici un efect secundar.

– Bob, cum îți-ar plăcea să mergi la o petrecere diseară?

– Păi, ca să fiu sincer...

– Am fost invitat la un "eveniment" în arhipelag. Nu doream să mă duc, totuși ar putea fi interesant ... Să știi că trebuie să mai ieși în lume...

M-am străduit să inventez o scuză, dar n-am găsit nici una. Am tras de timp.

– De fapt, despre ce-i vorba?

Nu-mi plăcea felul în care orice artist novice, sau tehnician ambițios își definea spectacolele și expozițiile prin eticheta "eveniment".

Abe încercă să nu suridă.

– E o combinație între un recital de poezie și un film. S-ar putea să fie bună. Oricum, chiar dacă nu va fi, rămîne ideea că-ți trebuie o schimbare de decor. Nu toți musafirii vor fi Transformași și Amplificași. Vor fi și mulți tehnicieni din stația Telemass, veniți numai pentru bău-tura gratuită.

Continuam să mă gîndesc la o scuză pentru a putea refuza.

– Cine-i artistul? am întrebat.

– Ai auzit de sculptoriþa i poeta Tamara Trevellion?

– Nu e...?

Abe încuviinþã.

– Ai vãzut-o probabil anul trecut, la tiri, cînd i-a pierdut soþul. Este o femeie-pește mo-dificatã.

Urmãream prea puþin tirile – cele mai multe proveneau de pe Pãmînt, iar planeta aceea îmi rãscolea memorii neplãcute – totui vãzusem reportajul despre accidentul Telemass. Trei cetã-þenii fuseserã transferaþi greit și se pierduserã undeva pe vectorul Pãmînt – Meridian, cu pu-þine speranþe de regãsire.

Tragedia a devenit și mai senzationalã cînd s-a anunþat cã unul dintre dispãruþi fusese Maximi-lian Trevellion, faimosul artist în cristale. Ta-mara Trevellion fusese interviuatã i transfor-mase ocazia într-un "eveniment" pe mãsura creaþiilor ei de vîrf. Puþini din cei care o vãzuserã nu fuseserã impresionãþi de siguranþa i va-loarea femeii, declarînd lumii cã acum, dupã ce trecuserã trei zile, recunotea cã soþul ei era pierdut, dar spiritul i creaþiile lui aveau sã stã-ruie în inima i minþile celor care apreciau ade-vãrata artã.

Mai tîrziu, tragedia urma sã capete alte dimen-siuni, atunci cînd se dezvãluiserã cã drumul spre Pãmînt fãcut de Maximilian, pentru a o repre-zenta la lectura unuia din poemele ei în prozã, trebuia fãcut de fiica lor, Rug. Fata se îmbolnã-vise în ultimul moment, i cãlãtoria fatalã o fãcuse tatãl ei.

– Ce zici? întrebã Abe. Mi s-a spus sã vin cu cineva. Eti mai mult decît binevenit sã mã în-soþeti.

– O cunoști pe Tamara Trevellion? Încer-cam sã-mi ascund surpriza cã artista dorea sã cultive relaþii cu un conservator modest.

– De-a lungul anilor, i-am adus o serie de animale îmblînzite, îmi explicã Abe. Spune: vii?

Mi-am reamintit masca tragicã de frumuseþe i monologul ei curajos la pierderea fiinþei iu-bite, și m-am întreat cum o afectase timpul scurs pe Tamara Trevellion. Curiozitatea aceas-ta, adãugatã faptului cã tiam cã Abe avea drep-tate cînd afirma cã trebuie sã ies mai frecvent, mi-a înfrînt rezistenþa.

– De ce nu? am încuviinþat.

Abe surise, îmi umplu paharul i începu o pe-roraþie asupra faptului cã cel mai bun whisky rãmîne cel terestru. O vreme am flecãrit despre planeta natalã.

– Apropo, rosti bãrbatul, la ultima noastrã întîlnire, vorbeai de întoarcere...

– Trebuie sã recunosc, am înãlþat din umeri, cã m-am gîndit din cînd în cînd la posibilitatea asta. Îmi place aici, totui...

– Totuși Pãmîntul este cãminul, nu? Atunci, ce te oprete? Faptul cã acolo mai existã na-vete?

Am ridicat privirea. Abe mîngîia neglijent pliscul pterozaurului. tia cã marcase un punct.

– Da, poate cã are o anume legãturã.

Pãmîntul continua sã foloseascã navete pe toate cursele interne, și tiam cã vederea uneia urma sã declaneze o adevãratã avalanã de amintiri și asocieri nedorite. În acelai timp motivul pentru care le spuneam oamenilor cã intenþionam sã revin pe Pãmînt într-o bunã zi era de a-mi putea clãdi o inerþie psihologicã, și, eventual, sã-mi pun de acord vorbele cu fap-tele, scãþînd de ceea ce mã reþinea pe Meridian. Continuînd sã priveascã pterozaurul, Abe vorbi:

– tii, Bob, semeni mult cu el, cu Terror. L-am vãzut alungat într-o bunã zi din stolul lui și l-am gãsit pe plajã, rãnit i oropsit. Habar n-am ce fãcuse ca sã fie ostracizat. Acum și-a revenit i poate pleca oricînd..., dar, dupã cum vezi, n-o face... Poate cã-i prea înfricoat sã dea ochii cu trecutul.

– Deci crezi cã tot ce spun despre întoar-cere sînt simple cuvinte?

Strînse din umeri.

– Cred cã ai arãta cu mult mai bine, dacã ai reveni acolo unde aparþii cu adevãrat.

Am scãpat de un rãspuns – dacã a fi putut gãsii unul potrivit – datoritã sunetului dinspre vid-ecranul din salon. Abe se scuzã, intrã în dom i activã ecranul mural. Imaginea era a unei

întinderi de nisip, în mod vădit de pe Fața-luminată, tremurînd u^oor datorită ar^oipei. În prim-plan se vedea o cu^ocă, conținînd un animal.

M-am întors cu privire asupra lanțului de insule și m-am gîndit la cuvintele lui Abe. Pînă acum crezusem că-mi deghizez destul de bine sentimentele față de accident – însă Abe cu-no^otea destul de bine sufletul omenesc, mai bine decît bănuisem... Poate că ar fi trebuit să mă bucur de grija lui, dar de fapt mă simțeam aproa-pe amenințat.

Reveni peste un minut.

– Era un senzor care controlează o capcană. Tocmai a capturat femela unei specii pe care sper s-o cresc în captivitate. Îți privi ceasul: Trebuie neapărat să plec și s-o iau. Am timp să mă întorc înainte de petrecere.

– Capcana e pe Fața-luminată?

– La o sută de kilometri în interior. O să fie un drum fierbinte.

Am încercat să par cît mai nepăsător:

– Mai ai vreun loc liber?

Mă privi surprins, apoi încîntat. Nu eram ves-tit pentru asemenea camaraderii.'

– Bineînțeles. M-ai putea ajuta la transpor-tul cu^otii. Ai mai fost vreodată pe Fața-lumi-nată?

– Nu, am mințit. Ar fi o experiență deose-bită.

Încuviință din cap.

– Am pe undeva un costum suplimentar.

Îmbrăcînd costumele argintii, reflectorizante, răcite cu apă, totuși u^ooare și flexibile, am sim-țit o undă de vinovăție pentru că-l în^oelam. Mi-am salvat con^oștiința prin hotărîrea că aceasta avea să însemne începutul unei prietenii mai strînse cu Abe Cunningham.

Avioneta lui Abe avea forma unei picături ar-gintii; era garată pe debarcader, cu botul așin-tit către. Fața-luminată. Deschise chepengurile din dreptul aripilor și am intrat înăuntru. Interiorul capitonat și izolat, aflat în penumbră da-torită geamurilor polarizate și ticsit cu echipa-ment tehnic ultramodern, îmi reamintea de ca-bina pilotului dintr-o navetă.

Abe cuplă motorul; reactoarele porniră, și am pî^onit de pe insulă, la un metru deasupra su-prafeței lini^otite a oceanului.

Un display încastrat în bord arăta o imagine circulară a emisferei Feței-luminate. Era colo-rată în trei inele concentrice, precum e pîntă de tir.

– Inelul exterior, explică Abe, e zona albas-tră, regiunea cea mai rece, locuibilă de oameni. Al doilea inel, lat de cîteva sute de kilometri, e zona portocalie, unde te duci numai dacă ai motive întemeiate. Cercul central, zona ro^oie, este o regiune strict interzisă. Noi sîntem aici. Indică o luminieșă pîlpiitoare ce înainta spre ine-lul exterior. Iar cu^oca e aici... Un al doilea punct luminos, în adîncul zonei portocalii.

Aveam să pătrundem în zona de foc mult mai. departe decît fusesem vreodată.

În față, la orizont, Fața-luminată se întreve-dea ca o linie joasă, chiar deasupra oceanului, tremurînd datorită curenților convectivi. Peste îndepărtatul uscat, cerul era alb de dogoare, de-colorat de radiația permanentă și nemiloasă a soarelui. Pușini indivizi, exceptînd ocazionalele echipe de cercetare, se aventurau atît de departe în emisfera orientată spre soare; deocamdată nimeni n-o traversase. La Ecuator, pe o supra-față de o mie de kilometri pătrați stratul de rocă formase un infern de lavă topită. Pînă și cele mai rezistente exemplare ale faunei plane-tei trăiau în siguranța zonei albastre, lîngă ocea-nul meridional.

După o oră de zbor, ne găseam încă la destui kilometri de pîrmurile gălbui ale Feței-luminate, iar termometrul de pe bord arăta 43°C în exte-rior. Fiecare răsufare îmi usca gîtlejul. Sorbeam des din bidon.

Abe se aplecă în față și privi prin hublou, apoi indică:

– Acolo...

I-am urmărit gestul. În stînga noastră, sus pe cerul azuriu de deasupra oceanului, un fulger descendent de lumină albă apăru brusc, ca prin farmec. Primul fulger, cel asupra căruia

îmi atrăsese atenția Abe, îmi găsise deja pînta, uria^oa coloană arcuită reducîndu-^oi lungimea cînd lovi rampa de recepție Telemass. Al doilea fulger urmă imediat, după aceea al treilea, toate coborînd pe cea mai mare insulă a lanțului, la vreo două sute de kilometri în sudul poziției noastre. Din momentul primei sale apariții în stratosferă ^oi pînă î^oi atingea destinația, fiecare puls dura cel mult o secundă ^oi, ca întotdeauna, îmi venea greu să cred că văzusem mediul care transporta moleculele constituente ale ființelor umane ^oi materialelor pe o distanță de peste douăzeci ^oi opt de ani-lumină, de pe Pămînt pe Meridian. Îmi venea ^oi mai greu să accept că ^oi eu trecu-sem prin acelea^oi procese de reducere, transmi-tere ^oi reconstruire.

– Întotdeauna mă înfioară cînd le văd...

– Nu e^oti singurul, zîmbi Abe. Cred că toți simt la fel. Eu, cel puțin, o simt. ^ai nu-i vorba doar de intelectul nostru, încercînd să priceapă minunea aceea tehnologică...

Priveam spre stînga, imaginîndu-mi senzația de dizlocare ^oi u^ourare simplită de călătorii recon-struiți pe platforma stației.

– Întotdeauna sîntem copleșiți de ceea ce nu înțelegem, continuă Abe. Totu^oi e mai mult decît atît. Cînd vedem fulgerele, ne reamintim legătura cu Pămîntul. Este cordonul ombilical cu unicul nostru loc comun. Fulgerele ne asi-gură că Pămîntul-mamă nu ne-a uitat, că sîntem în continuare cuplați la tehnologia care ne-a adus aici o viață nouă.

– De aici ^oi spațiul major acordat în cadrul ^otirilor cînd se întîmplă vreun accident, cum a fost cel de anul trecut?

Încuviință din cap. Pe față i se distingeau ne-numărate picături de transpirație.

– ^ai de aici ^oi îngrijorarea în legătură cu zvonurile recente referitoare la stație.

Existau momente cînd izolarea ^oi indiferența mea față de cele ce se petreceau dincolo de granițele minții mele îmi creau un dezavantaj serios.

– Ce zvonuri?

– N-ai auzit? Abe mă privi scurt. În ultimele două luni, a avut loc o reducere a personalului stației. În curînd va pleca ^oi directorul, pentru o poziție mult mai importantă. Se spune că transmisiile, în ambele sensuri se vor limita la una pe lună.

– Dar asta-i tot, nu? Un zvon ...

În momentul acela existau trei transmisii lu-nare de pe Pămînt ^oi tot atîtea de pe Meridian.

– Un zvon pe care directorul Steiner n-a ca-tadicsit să-l infirme. Într-un interviu, dat săp-tămînă trecută, s-a abținut de la orice comenta-riu. Dacă-i adevărat, va însemna probabil o listă de înscrieri ^oi o cre^otere extraordinară a pre-șurilor. Mă bucur că eu nu trimit prea multe pe Pămînt, însă unii artiști nu vor fi deloc încîntați.

Mi s-a părut că am simțit în vocea lui o u^ooară undă de ironie.

– Meridian ^oi-a mai pierdut din populari-tate, am comentat.

– După speriatura cu cutremurul de anul trecut, turismul a scăzut cu cincizeci la sută. În ultimele ^oase luni, s-au închis zece hoteluri mari de pe Principală. În plus, Consolidated Mining a scos tot ce-a putut de la marginile Feței-luminate ^oi-întunecate; ei apreciază că sporirea inves-tițiilor pentru avansarea exploatărilor n-ar fi ren-tabilă! Pămîntul caută alte colonii, mai mari, ca să investească; de-aici ^oi zvonurile cu redu-cerile. Abe rîse: În curînd vom fi mîna a doua, Bob. Uite c-am ajuns!

Ajunsesem la ^oesurile pîrjolite ale Feței-luminate. Abe acceleră ^oi am gonit peste pustiurile zonei albastre, oarecum mai sigură. Atît cît se putea zări, în trei direcții, pînutul se întindea neted ^oi lipsit de forme de relief, cu excepția unor bolovani de mărimea unui pumn ^oi a unor plante tîritoare mult mai mici. Deasupra orizontului, aerul încins tremura precum un film proiectat pe un ecran corodat.

Urmam spre interior un drum vag făcut de vehiculele care trecuseră pe acolo înaintea noas-tră. Eram recunoscător acoperi^oului anti-solar ai avionetei ^oi costumelor noastre. În călătoriile mele anterioare pe Fața-luminată, incursiuni rapide pentru a obține ceea ce doream fără să irosesc o secundă, vehiculul fusese descoperit ^oi-mi lipsise luxul unui costum cu răcire ^oi de fiecare dată revenisem epuizat ^oi deshidratat.

Pe cînd traversam zona albastră, o regiune cu ospitalitatea Saharei în mijlocul verii, tempera-tura a crescut pînă la 55°C. Chiar și la adăpostul cabinei, arșița îmi usca pielea și fiecare răsufolare îmi zgîria gîtul.

Goneam peste întinderi acoperite de floră tip cactus; am recunoscut petalele roz, și mi-am dorit să ne putem opri, ca să le pot strînge și să mă în-torc. Am mers kilometri întregi fără să vedem nici urmă de vegetație, și am început să mă îngrozesc la gîndul că depășisem ultimele regiuni cu floră, și că diurnul fusese zadarnic. Continuum mereu înainte, gonind spre uriașul glob incandescent al soarelui ce ardea nemilos la cincisprezece grade deasupra orizontului, parcă intenționînd să ne auto-jertfim.

Ceva mai tîrziu, mi s-a părut că observ ceva în depărtare. Era o uoară neregularitate, des-prinzîndu-se linie după linie din orizontul tre-murător, precum acumulare de grafii pe un ecran de calculator. Apropiîndu-se, imaginea căpătă rezoluție; o clădire, un zigrat monolitic cu fețele albe, nelalocul lui aici, în mijlocul unui tărîm al nimănu.

Abe încetini avioneta și am privit cu atenție. Înapoia unui gard înalt din plasă de sîrmă, lite-rele gigantice de pe fațada clădirii proclamau; STĂPIUNE DE CERCETĂRI... În vreme ce restul inscripției, SOLARE, atîrna pieziș peste intrare. Pe terasa clădirii, antenele radio și radar erau apîntite spre soare ca tot atîtea flori helio-tropice. Locul avea un aer de dezolare finală; chiar faptul că instrumentele de pe terasă conti-nuau să fie îndreptate către subiectul cercetărilor-lor făcea abandonul cu atît mai disperat.

– Închisă acum trei luni, comentă Abe, cînd Pămîntul a sistat fondurile.

Am accelerat și stațiunea părăsită se mic-șoră înapoia noastră, punctul pîlpiitor de pe display indicînd că părăseam zona albastră.

Fața-luminată, zona portocalie...

Abe opri motorul. Avioneta coborî. Pentru o clipă, nisipul ridicat de asolizarea noastră acoperi strălucirea nemiloasă a lui Beta Hydri. Apoi norul se așternu, și discul alb și fierbinte al soarelui reapăru. Un zid de foc se înălța la orizont, o per-dea mi-cătoare de lumină, erupînd adesea în gi-gantice cheaguri incandescente. Privind prin hub-lou, vedeam că vopseaua argintie de pe fuselaj începuse să se cojească. Termometrul arăta 82°C.

Ne oprisem pe un șes de nisip pîrjolit, în apro-pierea unui petec de stînci și bolovani – mediul de viață al analogului – iepure capturat de Abe. La zece metri de avionetă se afla cușca, în care se zărea o formă micușă, lipsită de blană.

Apoi, dincolo de ea am văzut cactușii.

Se întindeau cît vedeai cu ochii, o pătură deasă de vegetație verde, spatulată, presărată ici-colo cu flori roz. Vederea lor m-a umplut de fericire

Nu-mi mai rămînea decît să le înhaș fără ca Abe să mă vadă...

Nu mă îndoiam că el știa că florile reprezentau sursa puternicului drog mneomic-halucinogen, atît de popular printre coloniști în perioada de început, înainte de apariția farmaceuticelor scumpe și cu destinații precise. Trăise prea mult pe Meridian ca să ignore acest lucru. Nu știa însă despre dependența mea, și nu intenționez să-l las să afle.

Era și aș destul de preocupat de fericirea mea, fără să încerce să mă scape de singurul lucru care-mi făcea viața suportabilă.

– Mănuși și glugă, îmi spuse. Nu uita masca facială și nu privi direct în soare. O să stăm afară cît mai pușin posibil. Băgăm cușca înăuntru și o ștergem. În regulă?

– E clar, am mișpit, cu inima cît un purice. Mi-am pus mănușile, am fixat gluga și masca.

– Bun, făcu Abe. Hai...

Deschise chepengurile și am ieșit.

Căldura soarelui mă izbi cu forșă unei lovituri fizice. Mă simșeam încovoiindu-mă sub ea. Minus-culul refrigerator al costumului începuse să bîzîie mai puternic, luptîndu-se să menșină rece apa dinăuntru.

Ne-am îndreptat spre cușcă, două siluete argintii într-un tărîm străin, ostil. De jur

împrejur terenul nu era vizibil decât la semidistanță; mai departe se ridicau tremurătoarele iluzii optice ale curenților convectivi, lăsînd impresia paradoxală că eram înconjurați de întinderi de apă. Mintea îmi zbură spre piscine și pahare înalte, cu cuburi de gheață.

Cactușii cei mai apropiați se aflau la cîțiva metri înapoia cuștii, și tocmai mă întrebam cum pu-team ajunge la ei fără să fiu observat cînd Abe mă opri, cu palma în piept.

– Bob! Înapoi, în cabină – e un laser. Re-pede!

Am pînit, alarmat de neînțelegerea panicii lui. Am ajuns epuizat lîngă avionetă și am desprins laserul din rastelul de pe ușa.

Abe alerga spre mine.

– Ce dracu...? am început eu.

Înhăpă arma.

– Privește...

La vreo sută de metri în spatele cuștii se vedea silueta masivă, împlătoată a unui leu-de nisip de dimensiunile și greutatea unui camion. Îi văzusem doar în vid-documentare: patru-pede uriașe, aducînd cu o încrucișare între un tricera-tops preistoric și un rinocer. Chiar de la depărtarea aceea, trosnetul fălcilor lui îmi răsuna în urechi.

– Cristoase, Bob...

Abe îmi întinse un binoclu, și de abia cînd l-am dus la ochi, am înțeles motivul tulburării sale.

Animalul devora ceea ce, cîndva, putuse fi o ființă omenească. Acum forma era peapănă și lipsită de viață, o marionetă de dimensiuni umane în colții leului. Cadavrul era îmbrăcat în resturile unei uniforme familiare, albastru-deschis...

Am coborît binoclul, și distanța a făcut supor-tabilă vederea măcelului. Sunetele rămăseseră totuși: clănțănitul colților și plescăitul mușchi-mit. Peste cîteva secunde, din trup nu mai rămă-sese prea mult.

Abe și cu mine continuam să privim înmărmuriți, cînd leul ridică ochii și ne zări. Urmă o se-cundă de ezitare, înainte ca animalul să decidă că nu era încă sătul. Apoi se năpusti.

Din vid-program, pîneam minte că leii-de-nisip erau extrem de greu de ucis. Platoa lor groasă de aproape doi centimetri putea fi străpunsă de gloanțe cu viteză foarte mare, dar acestea repre-zentau o muniție străveche, inexistentă pe Meri-dian. Încercăturile laser puteau, în cel mai fe-ricit caz, doar să amețească fiarele. Mi-am amin-tit de moartea celor trei savanți pe Fața-lumi-nată, cu numai șase luni în urmă, atacați și de-vorați de o pereche de lei. Atunci, mă gîndisem că era o moarte oribilă...

Leul gonea spre noi, mărind viteza. Își aple-case capul uriaș, arătîndu-și creasta din coarne și peți. Duhoarea lui se simțea deja: miasma grea de carne putrezită și un miros înțepător specific. Am răcnit de spaimă.

Calm, Abe ridică arma și trase. Fulgerul albastru-șerif și, pentru o fracțiune de secundă, legă între ei vînătorul și vînatul. Lovi în marginea armurii osoase, chiar deasupra unui ochi. Leul căzu la cîțiva metri de noi, cu o expirație puter-nică.

– Bob! răcni Abe.

Zărisem însă șansa și profitam.

Am alergat pe lîngă fiara prăbușită; un roi de muște se înălță de pe ea, iar în pelicula de seu ce-i acoperea exoscheletul chitinos viermuiau para-ziți minusculi. Habar n-aveam cît timp avea să rămînă amețit, și abia după aceea am înțeles cît de inconștient fusesem. Atunci însă mă gîndeam la un singur lucru. Cînd am ajuns lîngă rămășițe, cîteva zdrențe și resturi de oase, am îngenunchat și am luat o bucățică de uniformă albastră, lao-laltă cu cît mai multe floricele roz.

Apoi am sprintat înapoi; leul era tot amețit, totuși zvicnea spasmodic și mîrșia, de parcă își revenea treptat.

– Bob... asta a fost o nebunie!

I-am azvîrlit petecul de șesătură albastră. L-a prins și m-a privit:

– Un tehnician Telemass... N-a pierdut însă mult timp: Repede, hai să bîgăm cușca.

Trăgînd cu coada ochiului spre leul paralizat, am ridicat împreună cușca și am dus-o la

avio-netă. Interiorul semiîntunecat și răcoros al ca-binei părea un frigider pe lângă iadul din care abia scăpasem. Abe a închis chepengurile și s-a lăsat pe spate, oftând ușurat. Eu mi-am scos mânușile și masca.

– Chestia aia a fost o nebunie, Bob.

– Trebuia să iau ...

Abe a desfăcut petecul pătat de sânge, dezvăluind simbolul Telemassului – trei iatagane atin-gându-se în vîrf.

– Totuși, ce dracu căuta așă departe? N-a avut nici o șansă...

Ridică ochii spre locul măcelului.

– Dacă a venit, singur, urmă el, atunci unde-i vehiculul? Iar dacă n-a fost singur, atunci cineva trebuie să știe ceva.

Răsuflă adînc, împături cu grijă bucata de uni-formă și o puse în buzunar.

Leul-de-nisip încerca să se ridice. Abe cuplă reac-toarele, întoarse avioneta și porni spre casă.

Am parcurs în tăcere drumul înapoi, umbra noastră alungită întinzîndu-se mult în față. Abe părea pierdut în gînduri; mi-am dat seama că scena la care asistasem îi amintise de altă moar-te, una mult mai apropiată lui, care se petrecuse cu un an în urmă pe Fașă-luminoasă.. Nu știam ce pot spune, așă încît am rămas tăcut. A fost o ușurare să revenim la albastru răcoros al ocea-nului meridian, lăsînd îndărăt coșmarul Feșei-luminate.

Abe a mai vorbit doar cînd am ajuns la in-sulă:

– O să-l sun pe Steiner, să-l anunș. Mi-a zîm-bit obosit: Ne vedem diseară, Bob.

Mi-am luat șalupa și am plecat spre insula mea. Am urcat poteca spre dom, am intrat în salon și am rămas multă vreme pe loc, privind cochi-lia goală. În mod normal, m-aș fi apucat ime-diat de treabă, preparînd drogul, însă mă oprea imaginea lui Abe, rămas singur cu amintirile lui. Am azvîrlit florile uscate într-un colș, mi-am făcut un duș și m-am pregătît de petrecere.

2

RUG ȘI GER

Arhipelagul – cele două sute de insule locuite de aproximativ o sută de mii de oameni – se afla pe una dintre numeroasele falii ce înconjurau pla-neta. Situate între presiunile infernale ale Feșei-luminate și contracșiile datorate gerului de pe Fașă-întunecată, insulele erau supuse cu regularitate cutremurelor. În medie, o dată pe an, sirenele avertizatoare își trîmbișau neplăcutele semnale bi-tonale și ne pregăteau pentru iminenta zgîl-șiială. În cei douăzeci și cinci de ani de existenșă ai coloniei, nu mai pușin de cinci noi insule se ri-dicaseră din adîncuri, iar trei dispăruseră în adîn-curi. Meridian nu era cea mai sigură planetă a Ex-pansiunii, dar poate că tocmai asta atrăsese co-munitatea artiștilor – dorinșă de a duce o viașă incertă, balansîndu-se între sublima frumuseșe și permanenta ameninșare a disparișiei.

Tamara și Maximilian Trevellion fuseseră chiar mai ambișioși decît majoritatea: cumpăraseră una dintre cele mai tinere insule. După spusele lui Abe, insula nu fusese decît un petec de rocă stearpă cu douăzeci de ani în urmă, cînd cei doi sosiseră pe Meridian și văzuseră, cu imaginașia și intuișia artiștilor, potenșialul stîncilor golașe.

Le populaseră cu o explozie de vegetașie locală și conduseseră lucrările de construire ale unui dom luxos în punctul cel mai înalt al insulei.

Am ajuns pe la nouă. Abe și-a strecurat avio-neta într-un port ticsit cu iahturile scumpe și șa-lupele puternice ale celor bogăși și celebri. Înce-pusem să mă simt stînjenit la gîndul artiștilor Transformașii și Amplificașii. Erau renumișii pentru snobism și pentru dispreșul elitist față de cei care nu erau aidoma lor. Regretam că nu gășisem niș-te scuze pentru a rămîne acasă.

Unul dintre cei vreo zece indivizi în uniforme care se ocupau de amararea vaselor ne-a preluat avioneta, și am pășit pe chei.

Ziua era încă luminoasă. Soarele ardea chiar deasupra orizontului cu aceeași ferocitate neîn-durătoare ca și în miezul zilei. Sus în vârful pantei, domul era iluminat de neoane interioare, pregătindu-se pentru căderea bruscă a nopții, prevăzută peste o oră, odată cu apariția ecranului orbital. Putea fi văzut la orizont, spre nord: muchia unei semiluni întunecate, înaintînd lent către arhive-lag.

Alți invitați ni s-au alăturat pe debarcaderul de marmură, bărbați și femei din toate cele trei caste sociale, îmbrăcați parcă pentru ceremonia decernării unor premii de prestigiu. Am remarcat numărul mare de paznici din zona pontoanelor, precum și pe cei în°iruiți de-a lungul potecii °er-puite ce suia spre dom. Purtau uniforme negre și arme laser, iar prezența lor la ceea ce urma să fie un eveniment artistic mi s-a părut bizară. Mi-am amintit că despre Tamara Trevellion se spunea că, scurt timp după moartea soțului ei, petrecută cu un an în urmă, își angajase propria armată personală, care să păzească insula și să protejeze multele opere de artă.

Un *maitre d'* înalt, într-o uniformă stacojie cu epoleți lași, a luat invitația lui Abe, ne-a examinat și ne-a indicat drumul.

După ce am pă°it pe scara rulantă, Abe m-a privit. Îmi simțise probabil reșinerea.

— Hei, Bob! Nu-ți face griji. La urma urmei, noi avem treabă aici. Nu l-am putut prinde pe Steiner, așa că i-am lăsat un mesaj. Am ajuns totuși la inspectorul Foulds. Mi-a spus c-o să discutăm aici.

Am ajuns la intrarea în dom. Un u°ier ne-a condus prin foaier și salonul mobilat luxos, la o altă ie°ire a domului înaintea căreia se întindea o paji°te uria°ă plină de oaspeți. Când am pă°it peste prag, numele și ocupațiile noastre — eu am fost prezentat drept ex-pilot stelar — s-au auzit din difuzoare ascunse. Cîteva capete s-au întors spre noi, totuși majoritatea conversațiilor au continuat indiferente.

Gazonul era presărat cu numeroase opere de artă, remarcabile sculpturi laser și statuete din bronz și platină — lucrările lui Maximilian Trevellion. Înapoia noastră soseau și erau anunțați alți musafiri — unii în mod evident nume importante, dacă reducerea discuțiilor putea re-prezenta o indicație. La un moment dat, un ropot politicos de aplauze a salutat sosirea unui artist Amplificat, care făcu o plecăciune drept răspuns. Invitații se risipiseră pe paji°te în grupuri cores-punzătoare celor trei caste — în acest stadiu timpuriu, doar consumul de alcool sau droguri putea distruge barierele sociale. Mulți se strîn-seseră în jurul arzătoarelor de pe pedestale, inhalînd fumurile euforice. O orchestră cînta o selecțiune de electro-clasice din toată Expan-siunea. Lîngă paji°tea principală, exista o alta, în formă de °ea, unde am zărit două uria°e ecrane ovale plutind în aer; de pe grav-sării ce pluteau lîngă ele, tehnicieni grăbiți făceau ultimele retu-uri. Am presupus că vîlceaua aceea urma să fie scena evenimentului artistic.

Am rămas la marginea peluzei, și am privit interesat mulțimea. Mă găseam pentru prima dată printre atîția Amplificați și Transformați, și încercam o reșinere în a mă amesteca printre ei. Pe Insula Principală, în singurul ora° adevărat al arhipelagului, majoritatea cetățenilor întil-niți pe străzi erau normali — sau primitivi, cum eram denumiți. A și T erau prea ocupați să-și creeze capodoperele ca să fie văzuți în timpul zilei, și oricum aveau servitori care se ocupau de problemele cotidiene.

Ei apăreau numai seara, pentru a fi remarcați în restaurantele de lux și la petrecerile exclu-siviste.

Amplificații nu erau prea spectaculoși. În esență erau primitivi, cuplați cu cele mai moderne harduri asistate cerebral, auxiliare occipitale și tastaturi antebraș. Tehnologia atinsese un ase-menea nivel de sofisticare încît multe funcții de rutină putuseră fi miniaturizate și purtate fără a fi remarcate — însă așa ceva ar fi arătat scopul: de a fi recunoscut drept Amplificat. Arta produsă de ei avea mai multe în comun cu fizica cuantică și matematica superioară decît cu orice formă de artă recunoscută ce putea fi apreciată de un normal, cum eram eu.

Pe de altă parte, Transformații erau *radical* diferiți. Mulți se modificaseră total, păstrînd numai caracteristici vestigiale care să le indice umanitatea originală — transformați astfel

încît prezentau aspectul exterior al unor animale dis-părute sau existente, pămîntene sau extraterestre. O femeie mersese pînă la capăt, ca să spun a^oa, ^oi luase forma-soma a unei scoafe supraponderale, doar chipul ei frumos, rămînînd nepotrivit de copilăresc pe un grumaz atît de solid. Am auzit-o discutînd despre cubismul tri-dimensional cu un bărbat-urugutan. Erau destui oaspeți astfel modificați, ^oi urîbi după părerea mea, despre care puteam doar presupune că adoptaseră trupuri extraterestre.

Ici-colo se puteau vedea ^oi normali: un grup era strîns în jurul unui arzător de euforice, rîzînd amuzați, Am văzut cîțiva tehnicieni Telemass, în uniforme albastru-deschis ale Organizației, ^oi cîțiva oameni de afaceri de pe Insula Princi-pală .

Împreună cu Abe m-am apropiat de marginea paji^otii ^oi am admirat plaja aflată mult sub noi, oceanul ^oi celelalte insule. Un normal dintr-un grup din apropiere ne observă ^oi porni către noi. Continua să zîmbească sub efectul fumurilor.

– Abraham, Bob... mă bucur să vă văd!

Douglas Foulds era un bărbat masiv ^oi puternic, trecut de cincizeci de ani. Venise de pe colonia Debarcării lui Baxter, o planetă cu gravitația mai mare decît pe Pămînt sau Meridian ^oi în comparație cu ceilalți oaspeți părea ridicol de bondoc. Doug era Inspectorul ^aef al Poliției Meridian; avînd în subordine vreo douăzeci de oameni care să se ocupe cu munca de teren, el era mai degrabă legat de hîrțogăraie. Aceasta nu-l împiedica însă de a participa la toate petre-cerile importante, sau la alte reuniuni mondene din arhipelag.

– Ce dracu, Abe... de ce nu intrați ^oi voi printre oameni? Hai, să vă prezint unor prieteni.

Doug mă vizitase la scurt timp după sosirea mea pe Meridian, ^oi în decursul următoarelor luni am devenit prieteni. Am descoperit că amîn-doi îndrăgeam deltaplanele cu motor, ^oi am pe-trecut destule weekenduri explorînd oceanul. Conjuncția dintre volumul muncii lui ^oi sporirea dependenței mele de drog făcuse ca în ultimele ^oase luni să nu ne întîlnim aproape deloc. În pu-ținele ocazii cînd mă sunase, propunînd să mai facem vreo excursie, îl refuzasem sub ni^ote pre-texte jalnice.

Acum stătea între noi, de abia ajungîndu-ne pînă la umeri. Ne apucă deasupra coatelor ^oi ne conduse de-a curmezi^oul gazonului, aidoma unui temnicer.

Lîngă intrarea în dom, mai mulți Transformați erau strîn^oi în jurul unui pedestal-euforizant, bine dispu^oi în urma unei combinații între fum ^oi ^oampanie. Atmosfera era relaxată, abundînd în tachi-nări amicale ^oi hohote frecvente de rîs.

– Dougy! răcni cineva – sau, mai degrabă, ceva – cînd am pătruns în teritoriul hoardei. Prezintă-ne prietenilor tăi!

Propunerea suna aproape amenințătoare, deoa-rece individul purta pe umeri un magnific cap de leu.

– Abe, Bob, rosti Doug, faceți cuno^otință cu fanii Tamarei Trevellion. Băieți ^oi fete, ei sînt Abe ^oi Bob. Arată spre omul leu: Leo Realisto. Leo este probabil cel mai bun actor al planetei.

Transformatul se înclină plin de modestie, vreo duzină de tipuri de animale în grup, însă toate difereau de ceilalți Transformați pe care-i văzusem pînă atunci, deoarece î^oi păstrasera poziția verticală – doar capetele, ^oi ocazional busturile, fiind modificate. Leo Realisto purta un costum alb cu vestă, iar acest rafinement de vestimentație făcea de-a dreptul absurde ^oi chiar surprinzătoare maiestuosul său cap leonin ^oi coa-ma aurie.

Doug ne-a prezentat ^oi altor Transformați; de la domesticele ^oi banalele pisici ^oi cîini, la mai exoticele tatu, mandril ^oi zebură. De la gît în jos, toți erau îmbrăcați după ultima modă, ^oi aproape că mă puteam auto-convinge că purtau mă^oti ingenioase, dacă n-ar fi fost verosimilitatea fâl-cilor băloase ^oi a membrelor mucoase faciale.

– Toți sîntem admiratori ai Tamarei Trevel-lion, ne-a explicat Doug. Ea a fost prima care a adoptat transformarea integrală a corpului, ^oi modificările lor parțiale sînt un omagiu. La urma urmei, ar fi fost *passe s-o* imite... Ah, Trixi!

Se înălță în vîrfurile picioarelor ^oi flutură mîna spre o fată micuță, aproape tot atît de scundă ca el. Ea îi răspunse în acela^oi mod, se repezi către Doug ^oi-l îmbrățișă. Avea capul de

vulpe – cu ochi mari, negri, un bot mic și roz, iar blana fa-cială avea favoriși albi. Restul trupul ei era al unei sportive de optsprezece ani, iar efectul general al combinației era, după mine, destul de grotesc.

– Un pilot! Țipă ea când Doug ne prezentă. Își acoperi cu palma ochii uriași. Vai, vai! Prea tehnic! Se înfioră ca de o spaimă delicioasă. Îmi dai voie?

Înainte să o pot opri, întinse mâna și-i trecu degetele peste ceafa mea, nările ei umede apropiindu-se la numai câțiva centimetri de mine, îmi pipăi consola occipitală.

– Nemaipomenit! scheună. Dar... oh, tu cum *popi*? Toate piesele alea în capul tău!

– E sigilat, am rostit și m-am blestemat pen-tru că o spusese pe ton de scuză.

– și *totu*! exclamă vulpea.

Cred că Doug mi-a simțit stînjeneala. A prins o tavă plutitoare cu băuturi și a oferit-o-mprejur.

– Oricum, ce te-a adus aici, Bob? Ai auzit de evenimentul Tamarei?

– N-aveam nimic mai bun de făcut, am ridicat din umeri. Care-i evenimentul?

– Nu știi? Ia gînde-te-te! Ce-i azi? Doug și Trixi ne surîdeau, ținîndu-se cu brațele după mijloc.

Am schimbat o privire derutată cu Abe.

– Spune-le, Trixi, chicoti Doug.

Vulpea, legănîndu-și capul după fiecare cuvînt, aidoma unui metronom, intonă grav:

– Se împlineste exact un an de cînd Tamara Trevellion și-a pierdut soțul în accidentul Telemass!

– Cunosătorii se așteaptă la ceva cu totul deosebit pentru aniversarea tragediei, completă Doug. Ar trebui să fie un spectacol aparte.

Abe privi în jur.

– Tamara n-a apărut încă?

Doug pufni iarăși în rîs, holbîndu-și ochii uluitor de albaștri sub cîrlionșii grizonăși. Îl binedispuseseră fumigașiile euforice care se involburau pe lîngă capetele noastre. și eu începusem să mă simt ușor amețit – sau poate că de vină era an-turajul.

– Probabil că-și repetă intrarea triumfală. N-ași auzit ultima bîrfă?

– Unii dintre noi muncesc ca să trăiască, bombăni Abe.

– De-a dreptul îngrozitor! replică Doug, De fapt, strîngerea de informații e una din caractere-risticile meseriei mele.

– Deci, care-i bîrfa? făcu Abe.

Doug ne făcu cu ochiul.

– Se zice că Tamara îl are amant pe Wolfe Steiner.

Trixi duse mîna la gură.

– Ce nebunie! chicoti ea.

– A trecut totuși un an de cînd și-a pierdut bărbatul, am încercat să-i iau apărarea artistei.

– Ah, nu mă-nșelege greșit... n-am nimic împotriva vieții ei intime, zise Doug, Dar chiar cu Wolfe Steiner?

– Wolfe! strîmță din nas Trixi. Puah, bîr-batul-sloi!

– Nu înșeleg, se încruntă Abe. Știu că el e Amplificat, dar...

Destul de rar se întîmpla ca Transformații să trăiască cu Amplificații, totuși nu era ceva ne-maiuzit.

Doug clătină din cap.

– Ascultă, Abe. Nu crezi că-i nișel cam ciudat ca Tamara să se încurce cu directorul stației Telemass la un an după accident?

– Nu-mi dau seama...

– N-o cunoști, continuă Doug. E rece ca un pește... cred că de-aia s-a și Transformat într-unul. Anul trecut era înnebunită, dărîmată de durere. Se jura că nu se va putea obișnui nicio-dată cu pierderea lui Max. Dacă-și amintești, l-a amenințat pe Steiner că-l va da în

judecată pentru neglijență.

– Ancheta l-a absolvit de orice vină, am intervenit eu.

– Nu asta-i important. Indiferent care ar fi fost rolul lui, Tamara l-a considerat vinovat. Asta face cu atât mai suspectă actuala lor legătură.

M-am întrebat dacă să-i spun lui Doug că lipsa de ocazii de a face pe detectivul îl împingea să-și imagineze intrigi acolo unde nu existau.

– Poate că, sugeră Abe, femeia și-a înșelăș greșeala, a constatat că Steiner e un individ va-labil și s-a îndrăgostit de el.

– Nu-mi vinde mie romantisme, Abe! Fac meseria asta de îndeajuns timp ca să simt când ceva miroase... *a pește stricat*, chicoti din nou Doug de propria-i glumă. Trixi i se alătură.

Abe profită de ocazie pentru a schimba subiectul.

– Apropos de Steiner, spuse el, l-am căutat azi ca să-i spun despre cele întâmplate pe Fața-luminată, dar nu l-am putut găsi. Oare o să apară și el pe aici?

– Fără îndoială, încuviință Doug. O sărută pe Trixi pe botișorul roz și o palmui uor pe fund. *terge-o acum. Așa, fetișo. Reveni spre noi: În legătură cu rămășițele acelea...*, începu el când Trixi se îndepărtase.

Părea lipsit de chef de a discuta probleme profesionale, atunci când existau posibilități de distracție.

În cele din urmă, fu scutit de eforturi.

Am fost întrerupți de sosirea nopții. Marginea anterioară a ecranului oval pluti peste insulă, aducând cu ea scurtul amurg care anunța opt ore de beznă totală. Spre orizontul înșorit, ecranul avansa lent peste globul arzător al domului unui oblon gigantic. Odată cu înaintarea întunericului, aurora Feței-luminate scînteia cu atât mai magnific, creînd reflecții spectaculoase pe suprafața oceanului. Dinspre oaspeții de pe pajiște se auziră aplauze spontane. Domul stră-lucea în noaptea tot mai profundă, și de nicăieri sclipi un proiector, trimițându-și spotul pe ieșirea boltită și pe treptele care coborau în grădină.

– Ce v-am spus? murmură satisfăcut Doug.

Muzica amuși. Tăcerea se lăsă peste mulțime; Transformații de lîngă noi priveau cu venerație. Tamara Trevellion își făcu apariția.

M-am holbat și eu, dar ceea ce am simțit a fost mai degrabă repulsie decît admirație. La început, crezusem că purta o rochie de seară din lame negru. Dar după aceea, când s-a oprit în capul scărilor, la cîțiva metri de noi, mi-am dat seama că mă înșelasem. Tamara Trevellion era complet dezbrăcată. Așa-zisa rochie era o serie de volane și aripioare membranoase, care pluteau și tremurau în jurul ei precum cea mai delicată dantelă. Sîni îi fuseseră îndepărtați, iar vaginul era ascuns înapoia unei cute de epidermă. Însă cel mai șocant mi se părea chipul ei. Buzele subțiri uneau pomeții implătoși, iar ochii îi erau uriași, cenușii și fără fund. O creastă înaltă, peoasă, începea de deasupra sprîncenelor și continuau peste beasta prelungă, pînă la ceafă. Branhiile, închise acum, erau tăieturi roșu-aprins pe gît. Efectul general – departe de a fi plăcut estetic, așa cum bănuiesc că intenționase – era monstruos. Mi-am amintit superba sirenă văzută pe vid-ecran cu un an în urmă, și nu m-am putut hotărî dacă atunci greșisem apreciînd-o sau dacă Tamara se mai transformase între timp.

– Peștele Văduva Neagră din abisurile Feței-întunecate, îmi șopti Abe fără să-și ia ochii de la ea. Pigmentul i se înnegrește în scop de camuflaj, atunci când masculul speciei a fecundat-o și a murit.

Priveam silueta înaltă, regală. Trebuia să recunosc că o găseam impunătoare, poate și datorită felului cum stătea, nemișcată și tăcută, privindu-și oaspeții ca pe niște supuși.

Abia atunci am observat cele două persoane dinapoia ei. Una era o fată scundă și slăbușă, probabil o servitoare sau damă de companie.

M-a atras imediat: era îmbrăcată destul de modest, de parcă salopeta galbenă fusese aleasă de alt-cineva, și nu reprezentase opțiunea ei – însă nu făcea altceva decît să-și pună în evidență drăgălășenia naturală. Era prima femeie văzută de mine în decursul serii care părea pe de-a întregul fi-rească și *umană*. M-am întrebat dacă Tamara avusese un cuvînt de spus în privința veșmintelor fetei, tocmai pentru a nu fi eclipsată.

A doua persoană era un bărbat gras și chel, pe care l-am recunoscut din emisiunile de țiri ca fiind medicul artei, responsabil pentru transformările ei. O urma îndeaproape pe femeia-pește, ca un fel de parazit piscicol, parcă așteptând solicitarea în orice moment a capacităților sale.

— Doamnelor și domnilor, începu Tamara cu o voce de soprană, limpede, dar rece, luminile scînteindu-i de pe solzii irizați. Sînt, desigur, onorată de prezența dumneavoastră. Ați cu siguranță că ziua de astăzi are o însemnătate aparte pentru mine. M-am gîndit că această ocazie nu poate trece fără o anumită celebrare care s-o marcheze, fiind vorba de o creație de o excepțională însemnătate. În acest scop, în ultima lună, am încercat să realizez un montaj comentat pe care să-l spun aprecierii dumneavoastră. Creația este intitulată "Memorial" și va fi proiectată, ca întotdeauna, deasupra grădinii peste aproximativ o jumătate de oră. Sper din toată inima că o veți aprecia.

Un val de aplauze îi întîmpină cuvintele, și m-am pomenit participînd și eu. Tamara ridică brațele cu un gest imperios, solicitînd tăcere.

— Poate că în acest moment, ar trebui să profit și să menționez că am aranjat ca un spec-tacol pe viu să aibă loc sîptămîna viitoare... Un murmur de apreciere se răspîndi printre specta-tori. Îl plînuiesc de cîteva luni, și cu modestie îl consider opera mea cea mai desăvîșită. Nu are încă un titlu, și va simboliza legătura Pămîntului cu Meridian. Sînteți invitați cu toții. Înclină capul: Mulțumesc.

Alte aplauze și, acceptîndu-le ca firește, femeia părăsi spotul reflectorului, trecînd printre invi-tați, cu fata și medicul urmînd-o îndeaproape.

— Ei bine, comentă Doug, merită așteptarea. Spectacolele ei pe viu sînt cu adevărat deosebite.

Se întrerupse și făcu semn cuiva dintr-un grup de Amplificați.

De cealaltă parte a pajiștii, Wolfe Steiner dis-cuta cu un bărbat scund, bărbos. Cînd îl zări pe Doug, se scuză printr-o plecăciune politicoasă și ni se alătură. Îl domina prin înălțimea lui pe inspector, și efectul celor doi unul lingă celălalt era aproape comic. Directorul Organizației Telemass era îmbrăcat cu o uniformă neagră, sobră; părul argintiu, tuns perie, îi sublinia și-nuta milităroasă.

— Domnule inspector... Își înclină capul spre Foulds, apoi spre mine și Abe.

— Wolfe, rosti jovial Doug, și utilizarea pre-numelui sună ca o provocare, te distrează petre-cerea?

Am simțit brusc o încărcătură de antipatie între cei doi.

Rezervat, Steiner înclină capul într-un gest de indiferență.

— Comparativ cu altele, depășește media.

— De obicei, nu prea apare la ele, continuă Doug.

— În ultimul timp am fost foarte ocupat.

M-am întrebat dacă aerul de detașare al direc-torului — deși prezent fizic, părea absent, de parcă își abandonase personalitatea altundeva — era rezultatul animozității dintre el și Doug, sau un efect al Amplificării sale. Mulți Amplifi-cați pe care-i cunoscusem păreau să trăiască într-un tărîm aflat alături de realitate, pierduți precum artiștii într-o lume interioară intimă.

— Totuși ocupațiile nu te-au reținut și de la asta, nu, Wolfe?

Steiner preferă să nu răspundă.

— Evenimentul ar trebui să fie grozav, nu? continuă încăpățînat Doug.

Directorul îl privi cu ochii săi atît de castanii încît păreau negri. O calotă nervurată îi acoperea șa, și înclină capul ușor înclinat, întrebător. Răspunsul lui veni după o pauză de cîteva se-cunde:

— Sincer vorbind, nu pot spune că de abia îl aștept.

Doug își frecă palmele și-i făcu cu ochiul lui Abe.

— Da? și de ce anume, Wolfe?

— După opinia mea, răspunse Steiner după o scurtă reflecție, mi se pare un răspuns mult prea calculat ca să fie considerat drept artă adevărată. În plus, nu sînt sigur că Tamara și-a revenit suficient din tragedie, sau că a asimilat-o com-plet pentru a produce o operă

semnificativă asupra subiectului.

Amuși. Pe suprafața calotei, sub urechea lui dreaptă, alergau puncte luminoase.

Poate în scopul de a curma următoarele remarci ale lui Doug, Abe interveni:

– Acesta va fi ultimul dumitale eveniment monden pe Meridian, domnule director? Am auzit că pleci.

– În mai puțin de o săptămână, încuviinșă Steiner. S-ar putea totuși să mai apuc și următorul eveniment al Tamarei. Data plecării s-a amânat datorită unor circumstanțe neprevăzute...

– Ai Tamara, interveni. Doug, vine și ea cu tine?

Steiner păru să nu observe, sau hotărîse să ignore provocările inspectorului.

– I-am cerut Tamarei să mă însoțească în noul post.

– Ai-a acceptat?

– Rămîne de văzut.

Abe schimbă o privire cu mine. Ai tiam că era la fel de stîmjenit de postura de spectator la acest duel verbal.

– Poate că mi-ai putea spune, domnule director, încep eu, dacă sînt reale zvonurile po-trivit căroră transmisiile Telemass spre Pămînt vor fi reduse la una lunar? Am auzit că la stație au avut loc reduceri de personal.

L-am zărit pe Doug privindu-l pe director, cu un zîmbet ușor pe buze, parcă cunoscînd ceva ce noi nu ai tiam și fiind încîntat de interogatoriu.

– Transmisiile Pămînt – Meridian, și invers, nu vor fi reduse la una pe lună, domnule Cunningham, răspunse Steiner. Personalul a fost redus, asta-i adevărat. Nu va afecta însă în nici un fel frecvența importurilor și exporturilor.

– Chiar așa? pufni Doug. Atunci ce caută aici "consilierul tău tehnic" – nu așa a fost prezentat – dacă totu-i în regulă?

Arătă spre bărbosul în costum negru cu care Steiner vorbise mai devreme.

– Prezența lui Weller aici e pur și simplu mondenă, replică directorul.

– Totuși nu negi că viața și-a încetinit ritmul pe Meridian? insistă Doug. În ultimul an, tu-rismul s-a prăbușit, operațiunile miniere au fost sistate.

– Își sugerez, să-i întreb pe economiștii de pe Principală despre problemele amintite. Eu conduc stația Telemass, domnule inspector, nu planeta.

Doug sorbi din pahar, zîmbind misterios.

– Ai-am recepționat mesajul, domnule Cunningham, continuă Steiner și se întoarse către Doug: Bănuiesc că acesta era motivul pentru care doreai să mă vezi, domnule inspector?

– Wolfe, mi-ai putea spune dacă-ai lipsește vreun tehnician? Rămășișele descoperite azi par să aparțină unuia dintre oamenii tăi.

Steiner căzu în transă. Rînduri de text minia-turizat alergară în josul pupilelor sale. Ai reveni și spuse:

– În clipa de față am cinci oameni în concediu. Ei pot fi oriunde pe Meridian. Se opri o clipă: Ai tii cum a murit, domnule Cunningham?

– Nu tocmai. Este clar că a fost devorat de un leu-de-nisip, însă dacă animalul l-a ucis...

– De asemenea, interveni Doug, este ciudat cum a reușit tehnicianul să ajungă atît de de-parte. În apropiere nu exista nici un vehicul, și nici urme de vehicul, după cum spun Abe și Bob. Iar pe jos nu putea ajunge acolo.

– Este posibil ca un leu să-l fi atacat în apropierea coastei și să-i fi tîrît cadavrul în interior? întrebă Steiner.

Doug privi spre Abe care scutură din cap.

– Nu este cunoscut ca lei să se aventureze în preajma coastei. Ei trăiesc și vinează într-o regiune situată la o sută-două de kilometri spre interior. Ai nici nu-și tîrăsc prada. O devorează pe loc.

– S-ar putea să mai apelez la tine, rosti Doug. Ai-a fi recunoscător dacă ai-ai putea găsi timp și pentru mine. ..

Înapoia noastră se iscă animație. Tamara Trevellion își croia drum printr-o mulțime de

admiratori, urmată îndeaproape de fata cea dră-gușă și de medic. Steiner se scuză, i se alătură și-i luă brațul; o însoți către grupul nostru, discutând cu ea.

Privindu-i, m-am întreat cum putea să aibă o relație intimă cu o femeie atât de străină una-nului.

Artista ajunsese lângă noi.

– Domnule Cunningham, domnule inspector Foulds. Își înclina capul spre fiecare, Wolfe, dragul meu, fă prezentările...

Glasul îi era poruncitor, lipsit de căldură. Când i-am fost prezentat, îmi întinse o mână rece.

De maxilarul ei inferior atârnavă mustași, cu ex-tremități iluminate aidoma unor fibre optice.

– Încântată, spuse ea pe un ton deloc convin-gător.

Deși își păstrase silueta inițială, părea că fusese întinsă în mod forțat, oasele și mușchii membrelor ei, pînă și cele ale bustului, elongate și atenuate pentru a obține o estetică stranie după orice criterii omenești de frumusețe. Din depărtare, părea remarcabil de zveltă și cu un aer exotic; din apropiere, dominându-ne pe toți cu înălțimea, mărimea; mi se părea o bizarerie mon-struoasă. Când i-am strîns mîna, am simțit peli-cula sebacee rece care-i acoperea pielea, și abia atunci am remarcat peștii paraziți, aidoma unor viermi, ancoreți prin ventuze de solzii ei, mișcându-se prin lovituri rapide ale cozilor.

Își lăsă cele patru degete unite prin membrană pe brațul lui Steiner.

– Sper că i-ai întreținut pe invitații noștri?

Pe față nu-i puteam descifra nici o expresie, însă mi s-a părut că simt o undă de ironie în glas. Ultimul lucru la care te puteai aștepta de la Steiner era să "întrețină".

– Aveam o discuție fascinantă, se alătură Doug.

Amplificat dincolo de asemenea flecușe, Steiner tăcea lângă femeia-pește, sau poate că era pierdut în abstracții cunoscute numai lui.

– Bănuiesc că vă istorisea despre trădarea lui, urmă Tamara.

Abia atunci reacționează Steiner. Ochii i se lăr-giră, de parcă remarca îl biciuise. O privi pe ar-tistă.

– Despre ce trădare e vorba? întrebă Doug ascunzîndu-și surisul.

– Ah, nu v-a spus? Îl strînse pe director de braț: Wolfe mă părăsește.

– Nu-i o descriere prea cinstită, replică el. Te-am rugat să mă însoțești la noul meu post, Tamara.

– Vă veți duce, doamnă Trevellion? întrebă Doug.

– Meridian este acum căminul meu. Îl ador. Nu voi pleca niciodată, indiferent de situație, răspunse ea privindu-l pe Steiner cu ochi cenușii, plâși și lipsiți de expresie. Schimbă după aceea subiectul, adresîndu-se lui Abe: domnule Cunningham... Wolfe mi-a spus că ați discutat despre leii-de-nisip. Ați văzut pe cineva sfîrtecat pe Fața-luminată, astăzi?

Am inspirat brusc, aproape gata să mă înec cu băutura. Nu puteam spune dacă referirea Tamarei Trevellion la Fața-luminată fusese premeditată, o altă cruzime, sau doar un *faux pas* de insensibilitate negîndită.

În tăcerea apăsătoare care urmă, am privit-o mai atent pe fată – însoțitoarea care stătea înapoia ei. În mod evident, ar fi dorit să spună ceva, să schimbe subiectul, însă nu putea găsi cuvintele s-o facă. Avea o expresie chinuită, între durere și stînjeneală.

– Exact, încuviință Abe cu o privire sfidătoare,

– Leii-de-nisip mă fascinează, continuă Tamara. Sînt cele mai feroce animale originare de pe planetă, nu?

– Sînteți bine informată, comentă Abe răsucind paharul în mînă.

– Ați vădit ceva, rosti femeia adresîndu-se cumva tuturor, cred că mi-ar place să am unul domes-ticit.

– E ceva imposibil, exclamă Abe gata să-și piardă cumpătul.

– Adevărat? Totuși un leu n-ar putea fi operat ca să-mi asculte comenzile? Se întoarse spre medic: Ce spui Hathaway?

Bărbatul aproape că făcu o plecăciune, apoi °opti că o asemenea operație era posibilă.

Doream brusc să fiu altundeva, departe de scena adoratorilor unei femei care călca în picioare sensibilitatea oamenilor prin egocentrismul ei nesocotit.

Se pare că aceea°i dorinșă o avea °i tînăra ei însoșitoare. Se strecură pe lîngă mine, strînse din buze °i ridică ochii în sus, parcă spunînd: "Iar începe!" Era o u°urare să vezi trăsături atît de expresive după chipul lugubru al Tamarei.

Fata era micușă, cu păr lung, bălai, sprîncene negre °i o fașă ovală, palidă. Buzele îi erau atît de pline încît păreau umflate, conferindu-i o figură de martiră. Nu puteam să nu remarc starea uzată a salopetei de pe trupul slăbuș: avea aspectul neglijent °i nesofisticat al celor care au încetat să mai fie preocupași de aspectul lor, de pildă pacienșii spitalelor psihiatrice. Pentru a completa aspectul de mizerie, era desculșă.

– Cum dracu o poși suporta? am întreat-o.

Î°i umezi buzele cu o expresie chinuită, strîmbă, de resemnare °i înălșă din umeri stoică.

– °tiu, am adăugat, cineva trebuie să facă °i treaba neplăcută...

De data aceasta zîmbi, apoi °ovăi, gata să spună ceva.

– Sînteși domnul Benedict, °opti în cele din urmă, pilotul?

Privi nervoasă către Tamara, dar femeia-pe°te era absorbită în discușia cu medicul. V-am auzit anunșat...

Eram surprins că-°i reamintise.

– Ex-pilot, am corectat-o.

– Sînteși primul pilot... ex-pilot pe care îl întilnesc, rosti timidă, evitîndu-mi privirea. Ași fost pe cursele din sistem?

Am încuviinșat, dorind să schimb subiectul.

– Pămînt-Marte, în principal? Vorbeam °i eu în °oaptă, de parcă n-a°i fi dorit să întreprup monologul Tamarei: acum declama cu patos despre estetica deșinerii unui leu îmblînzit pe insulă.

– Dar de ce ași plecat? De ce ași venit tocmai aici?

Pentru o clipă m-am întreat dacă nu era o înscenare – însă am respins ideea. Fata era prea nervoasă, prea timidă ca să-mi testeze în mod premeditat erorile trecutului.

– M-am săturat de pilotat, i-am răsuns. Voiam o viașă lini°tită. Meridian mi se părea planeta cea mai potrivită.

Ridică din umeri °i surîse.

– °tiu că-i o prostie, dar visez de ani de zile să evaderez de aici. *Urăsc* planeta. Nu vreau nimic altceva decît să scap.

– °i de ce n-o faci? am rîs.

– Oh, e imposibil! Rostise cuvintele cu pa-timă, apoi se opri brusc simșind tăcerea din jur.

Tamara Trevellion î°i întreprupse discursul °i o fixa pe fată, care părea că vrea să intre în pămînt. Niciodată nu mai văzusem o expresie atît de îngrozită pe chipul cuiva.

– °tii, vorbi artista cu o răceală în perfectă concordanșă cu aspectul ei, că nu tolerez să fiu întrepruptă. Poate că dore°ti să ne încînși cu comen-tariile tale?

– N-nu, se bîlbii fata. Ia... iartă-mă...

– În acest caz, presupun că ai lucruri mai bune de făcut decît să-și etalezi în public proastele maniere.

Fata păru pămuită °i de abia reu°i să încuvi-inșeze din cap, într-o aprobare umilitoare. Înde-părtîndu-se grăbită, privi spre mine °i i-am văzut expresia de disperare de pe chip. O anumită încordare apăruse printre toși cei de fașă, de parcă fiecare se simșea vinovat pentru tolerarea unei asemenea aroganșe.

Am privit-o pe fată alergînd peste pași°te °i dispărînd în dom.

– Ei bine, domnule Cunningham, reluă Ta-mara, vreși să-mi capturași un leu? Vă asigur că veși fi recompensat corespunșător.

– Indiferent care ar fi recompensa, răsunsul este nu. Fașă-luminată îmi treze°te suficiente amintiri neplăcute. Nu doresc să-mi risc viașă pentru un capriciu.

— Oferta mea este de o sută de mii de credite. Nu vă grăbiți; mai gândiți-vă...

Înainte ca Abe să-i răspundă, femeia îmi privi încheietura mîinii și anunță că sosise momentul pentru începerea evenimentului. Se întoarse și se depărta de noi, aripioarele unduindu-i în aerul cald al nopții, în vreme ce traversa grăbită prin mulțime.

Abe și cu mine am rămas locului, urmărindu-i pe ultimii musafiri pe o alee în pantă, asfaltată, printre begonii aromate și flori uriașe în formă de potire ale unor tufiuri native. Am trecut peste un podeș din piatră și am ajuns la vilceaua în formă de ea. Iarba era presărată de perne, și invitații se așezau cât mai confortabil. Tăvi pline cu băuturi pluteau peste tot, iar fumurile euforice se încolăceau prin vîzduh. Eu însă nu mă simțeam deloc euforic.

— Ce căpea, am comentat, întinzîndu-ne pe niște fotolii din spumă.

— ătii ceva, Bob? Cred că habar n-avea ce-mi cerea să fac. Voia un leu-de-nisip, și la altceva nu se gîndea.

Eu mă referisem la tratamentul aplicat fetei, dar n-am mai comentat.

Așteptînd începutul spectacolului, m-am gîndit la fată, și am regretat că nu plecasem după ea, s-o alin, în loc să mă las ademenit să urmăresc unul din evenimentele auto-proslăvitoare ale Tamarei Trevellion. Eram decis să nu mă las impresionat de ceea ce urma să văd.

Liniștea coborî deasupra audienței. Am privit în jurul vilcelei; n-o puteam zări pe Tamara, însă Wolfe Steiner se afla la vreo zece metri înaintea noastră, împreună cu un grup de Amplificați, privind cerul nopții. Luminile, flăcărui strălucitoare la periferia grădinii, pâliră, una câte una, pînă se lăsă bezna absolută.

Primul ecran plutitor, pînă atunci un oval întunecat de mărimea unei avionete care acoperea stelele Feței-întunecate, se activă; benzile de neon ce formau rama se aprinseră secvențial și creară un efect stroboscopic, inundînd oaspeții într-un val de lumină albastră-opelie străluci-toare. Apoi cu un neașteptat vaier de corzi din difuzoare nevăzute, ecranul se extinse peste jumătate din cerul de deasupra vilcelei. Spectatorii pipară, mai întii speriați, apoi în semn de apreciere, și priviră fascinați. Pe membrana con-vexă, atît de vastă încît trebuia să mă las pe spate ca s-o cuprind în întregime, apărură pri-mele imagini.

Scena era Pămîntul, colonia artiștilor saharieni din Oaza Safir, iar subiectul era artistul în cristal Max Trevellion, la o petrecere care celebra lo-godna lui cu Tamara Christiansen. Filmul era preluat din arhiva vid-știrilor, însă fusese subtil modificat cu ajutorul computerului. Un glas re-cita primele poeme de dragoste ale Tamarei. Văzusem suficiente viduri cu Max Trevellion pentru a-mi da seama că aceste imagini, în care se bronză pe marginea unei piscine, sau sculpta un cristal erau idealizate; Tamara îi prelucrase cu abilitate planurile feței, sporise strălucirea ochilor, îi mărise înălțimea și-i făcuse gesturile fluide și poruncitoare. Părea chiar că emană o aură charismatică. Abia cînd am auzit versul: "Ne apropiem de cei iubiți/Cu ochii perfecțiunii...", am înșeles că imaginea nu era o versiune îmbunătățită a lui Max Trevellion, creată în scopul de a-l preschimba în ceva ce nu fusese, ci pur și simplu a-a îl văzuse Tamara Christiansen pe viitorul ei soț.

Timp de treizeci de minute am vizionat un rezumat al următorilor douăzeci de ani: nunta lor pe Pămînt, colaborările artistice, mutarea pe Meridian. În toate episoadele, Tamara apărea ca o siluetă înaltă, severă, frumoasă, poate chiar remarcabilă — dar cîtuși de puțin Zeița Nordică dinaintea modificărilor. În portretizarea ei, apli-case aceleași tehnici de disimulare folosite pentru Maximilian, deși preferase să-și prezinte tinereșea într-o lumină rece, autocritică.

După aceea, filmul se concentra asupra carierei artistice. Max cîștiga tot mai mult în forța, obținînd recunoașterea printr-o serie de cristale ce prezentau viața pe Meridian — expuse acum în principalele galerii de artă pămîntene. În pri-vința Tamarei, ea apărea permanent în umbra soșului. Părea oovăitoare în a-și etala operele, iar pușinele creații făcute publice obținuseră aprecieri modeste. Poeziile ei erau extrem de populare, însă Tamara le disprețuia. Se părea că popularitatea versurilor slujea doar la a-i su-blinia insuccesul în alte domenii artistice.

Ultima scenă a primei secțiunii a evenimentului îi prezenta pe Max și Tamara lucrând împreună asupra unui cristal, cu comentariul: "În creație/Iubirea noastră, creând laolaltă".

Uriașul ecran pâlî, scufundînd vîlceaua în beznă. Urmă un ropot politicos de aplauze. Ca rezumat al vieții lor, precum și a viziunii Tamarei asupra cuplului, fusese destul de interesant. Pregătise fundalul pentru tragedia care avea să urmeze, totuși nu putea fi numită artă. Max Trevellion apăruse ca un artist sincer, deschis și talentat, și simțeam o oarecare simpatie față de el, începînd să îneleg nenorocirea pierderii sale. Pe de altă parte, Tamara se auto-caracterizase ca o paranoică, nevropată și permanent chinuită de neîncrederea în sine. Nu numai o dată se arătase nemulțumită de creațiile ei: într-o scenă, fărîmîșase în bucăți un cristal pe care-l considera nereușit. Dintotdeauna crezusem că artiștii pot adopta două atitudini față de munca lor: în mod egocentrist, ei pot aprecia că este mai bună decît în realitate, sau că ar putea fi mai bună. Tamara Trevellion împingea la extrem a doua atitudine.

Apoi al doilea ecran plutitor, redundant pînă acum, își activă rama de neon secvențial și se extinse brusc, ameșitor. Acum tot cerul de peste noi, întregul cîmp vizual de deasupra era ocupat de cele două ecrane. O voce anunță data: aceeași zi, cu un an în urmă. Ziua, mi-am amintit, ac-cidentul Telemass. Pe ambele ecrane apăru un stop-cadru identic; un fotoportret al lui Max Trevellion, cele două chipuri privindu-se reci-proc din emisfera convexe. Apoi imaginea din stînga se puse în mișcare și spectacolul continuă.

Pentru următoarea oră, ecranele rulară alter-nativ. Vreme de cinci minute, primul prezentă relatarea oficială a celor întîmplate pe parcursul a cîteva ore în ziua tragică. După aceea, imaginea înghepă și al doilea ecran arătă ceea ce puteam doar presupune că reprezenta o versiune idealizată a evenimentelor: cum *ar fi dorit* Tamara să se desfășoare ziua.

Soarta e inevitabilă, părea ea să spună, tragedia are nevoie de o victimă: deci, luați această victimă...

Pe ecranul din stînga, l-am văzut pe Max Trevellion anunșînd că fiica lui era bolnavă: el urma să călătorească spre Pămînt în locul ei. Spectatorii priveau, fascinați. Am simțit un nod în gît, înelegînd că, prin acele cuvinte, artistul se condamnase la dispariție. Apoi, pe ecranul din dreapta, apăru o fetișă blondă, pregătindu-se feri-cită pentru drumul către Pămînt.

Zărînd-o, m-am aplecat înainte, cu inima bu-buind.

— Fata..., am optînd spre Abe.

— Nu ții? mă privi el. E fata lor... Rug.

— Da? Crezusem...

Am revenit cu atenția la ecran, atras și fascinat. Fata era aceeași pe care, cu o oră mai de-vreme, Tamara o tratase cu dispreț absolut.

Cea despre care crezusem că era servitoarea sau îngrijitoarea ei, era de fapt fiica...

Privind, am constatat că artista utilizase aceeași tehnică pentru a modifica subtil aspectul fiicei sale, tot așa cum îl idealizase pe al soșului.

În realitate, Rug Trevellion era foarte atrac-tivă; în această versiune, trăsăturile ei fuseseră ușor transformate, denaturate; astfel că, deși ușor de recunoscut își pierduse toată atractivitatea, întregul caracter. În scenariul revizuit al mamei ei, nu era tocmai urîță, ci oarecum... răutăcioasă și capricioasă. Am simțit că mă cuprinde furia față de înșelătoria Tamarei. M-am întrebat cîți musafiri țiiu ce făcuse.

Spectacolul trecu pe ecranul stîng, ecranul care arătă ceea ce se petrecuse în realitate, și am văzut-o pe Tamara sărutîndu-și soșul la despărțire, în sunete de fanfară însoțite de ver-surile: "Tragedia despărțirii lor/A fost că nu-și cunoșteau tragedia". L-am privit pe Max Trevellion ocupîndu-și locul pe platforma Telemass alături de ceilalți doi tahio-pasageri spre Pămînt: l-am văzut fulgerînd din existență, acom-paniat de bubuit de talgere, apoi tăcere.

Ecranul din dreapta: Rug Trevellion luîndu-și rămas bun de la părinți care, braș la braș, în-drăgostiți, o priveau suind pe platformă și dis-părînd într-o revărsare de lumină albă. Cei doi se întoarseră, zîmbînd și părăsîră stația. Voce din off: "Destinul a decis, și deși tragedia e uriașă/ Poate fi biruită". țiiam însă că versurile erau platitudini făpărnice, minciuni. Dacă Rug ar fi luat locul tatălui ei în ziua aceea nefericită, tragedia artistei n-ar fi fost atît de mare.

Totuși spectacolul nu se terminase încă.

Tamara mai avea de sacrificat o victimă.

Cele două ecrane se contopiră, devenind o unică membrană, aidoma suprafeței interioare a unui dom. Apăru o imagine neclară. Am rămas ocat să-l văd pe directorul Wolfe Steiner, în-tronat în fotoliul de comandă de la Centrul de Control Telemass – însă nu acel Wolfe Steiner pe care-l cunoșteam. Grafica Tamarei preluase detașarea, răceala și amplificarea și le accentuase pe toate, astfel încât acum părea o caricatură, o mașinărie, lipsită de inimă, inumană, un calcu-lator. Ca și în cazul lui Rug, artista remodelase trăsăturile: îl făcuse mai pușin uman, mai de-grabă o anexă cu chip dur a propriei Amplificări.

Eram sufocați de imaginea mărită a lui Steiner, dând ordine tehnicienilor săi care încercau să gă-sească vectorul în lungul căruia fuseseră pierduși Max Trevellion și ceilalți. Era portretizat ca acționând fără nici o tresărire de emoție, ceea ce, aș cum intenționase Tamara, avea efectul de a trezi ostilitate din partea spectatorilor – dar oare mai multă pasiune din partea lui l-ar fi putut salva pe Max? Apoi l-am văzut anunșind familia, din nou cu o totală indiferență. L-am urmărit pe durata anchetei, răspunșind întrebă-rilor și acceptând verdictul "nevinovat", cu emoția unui android. Eram manipulați să simșim ură față de el, și cînd s-au auzit versurile: "L-au găsit în afara greșelii/Dar oare l-ar fi găsit vinovat?", cred că majoritatea invitașilor era de partea Tamarei. Am observat o siluetă înaltă trecînd grăbită pe lîngă noi și părăsînd vilceaua, iar cînd m-am uitat spre locul unde stătuse mai devreme Wolfe Steiner, fotoliul său era gol.

Mi-am reamintit părerea lui Doug Foulds că legătura lor era dubioasă, și mi-am dat seama că avusese dreptate: Steiner fusese atras într-o cursă. Crezusem că pricep durerea artistei provo-cată de pierderea celui drag, dar nu puteam înșe-lege de ce în loc să încerce să se vindece, sau poate să înșepe din durere și s-o utilizeze creator, aș cum ar trebui să facă artiștii, ea pornise să se răzbune, bașjocorînd în mod nedrept atît pe Steiner cît și pe fata ei.

M-am ridicat și am ieșit din grădină. Cînd giganticul stop-cadru al feșei caricaturizate a lui Steiner dispăru de pe ecran, învăluindu-mi retragerea într-o binevenită obscuritate, am fost uluit să aud înapoia mea începutul aplauzelor, apoi tot mai sonor, pe măsură ce privitorii își manifestau completa aprobare pentru stilul rău-tăcios și dispreșuitor al Tamarei. Simșeam nevoia să rămîn singur pentru o vreme. Mi se părea că pașjitea era contaminată de inumanitatea femeii, iar dacā rămîneau acolo îi puteam aproba în mod tacit creașia.

Umblînd fără șjintă, m-am trezit pe o potecă tăiată prin ștîncă, deasupra unei plaje pustii. Am coborît spre golfuleșul retras, pătrunșînd pe nisipul plajei. Singura lumină provenea de la stelele aflate deasupra Feșei-întunecate.

În semiîntunericul dinaintea mea, am auzit o ușoară exclamașie de surpriză:

– Domnul Benedict?

Am scrutat noaptea.

– Rug?

Fata își șterse grăbită ceea ce putea fi o la-crimă de pe obraz. Era cocopată pe un bolovan, cu genunchii strîni la piept. Șimbi cînd m-am apropiat.

– M-am gîndit că șinteși dumneavoaștră, dom-nule Benedict.

M-am așezat lîngă ea. În lumina înghepată a ste-lelor, părea redusă în mărime și substanșă, o gravură bidimensională din argint. Pe genunchiul ei ștîng, zăream sclipirea salivei și urma dinșilor.

Am făcut un gest spre vîrful insulei.

– Îmi pare rău...

– Lăsași, își feri ea privirea.

– Am vrut să-i zic ceva mamei tale, să-i spun ce-am simșit.

– Ce puteași spune? Tonul îi era lipsit de speranșe.

– Poate că reușeam s-o fac să înșepleagă cît de grosolană a fost...

Rug întoarse spre mine ochii ei mari și verzi, curioși și inocenși sub cîrlionșii prelungi.

– Vorbiși despre ce a fost mai devreme, cînd Tamara s-a înfuriat pe mine pentru că am intrerupt-o?

– Bineînșeles.

– Asta nu mă deranjează, izbucni ea în râs. A^o mă tratează tot timpul. Desigur, față de străini... Ridică din umeri, cu un fel de hotărâre: Mă pot descurca.

– Adică?... Am făcut un gest nehotărît. Ai văzut spectacolul mamei tale? Sperasem că poate nu-l vizionase.

Încuviinșă din cap fără să mă privească.

– Am fugit din cameră. Crudă, nu-i a^oa? Con-tinuă, cu o veselie forșată pe care o suspectam că masca adevăratele sentimente: Ași văzut cum m-a zugrăvit, domnule Benedict? Am ^otiut mereu că ar fi preferat să dispar eu în locul tatei – cu asta mă pot obi^onui. Dar să mă facă atât de urîță... n-avea nici un motiv.

– Îmi pare rău, am rostit complet inutil.

Fata privea valurile cu creste argintii.

– ^ai în fața atîtor oameni, spuse ea aproape visătoare. Asta a fost cel mai groaznic. Mă pot obi^onui cu ura ei în intimitate – dar s-o facă a^oa în public ne degradează pe amîndouă.

M-am întrebat dacă auzise aplauzele.

Între noi se lăsă tăcere. Brusc m-am temut că avea să regrete că-^oi descărcase sufletul unui străin, ^oi să decidă să plece, de aceea am rostit primul lucru care mi-a venit în minte:

– Cîți ani ai, Rug?

Trebui să se gîndească pușin...

– Nouăsprezece standard.

– Atunci de ce te ții aici? De ce nu pleci, dacă nu-ți place cum te tratează?

– Este o propunere, domnule Benedict? Să fugim împreună? Am putea merge pe Pămînt. Nu-mi doresc altceva.

Am surîs.

– Nu-nșeleg de ce nu-ți strîngi lucrurile ^oi te muși pe altă insulă?

– Domnule Benedict, ^otiu că-mi vreți binele dar nu cunoa^oteți totul. Sînt bolnavă ^oi-mi tre-buie un tratament special; e foarte scump ^oi doar Tamara ^oi-l poate permite, așa înșeles? Dacă n-ar fi fost Tamara ^oi Grăsanul, a^o fi murit.

– N-am ^otiut... te rog să mă ierși.

– Să nu credeși că nu vreau să evadez, se întoarse ea spre mine. Uneori sînt tentată să plec și să dau dracului toate consecinșele. Adesea mă gîndesc că o lună sau două de libertate, de-parte de Tamara, ar reprezenta un preș pentru care merită să mori. Însă întotdeauna mi se face frică, rămîn aici ^oi înghit totul.

Am încercat să destind tonul conversașiei.

– Cu ce te ocupi aici? Lucrezi?

– Alerg după Tamara, oftă ea. Îi sînt secrete-tară, servitoare ^oi bucătăreasă. Am grijă să aibă la îndemînă tot ce-i trebuie. Am făcut toate astea de cînd aveam zece ani.

– Nu poți ie^oi deloc, să explorezi insulele?

Păru că se strînge în ea.

– Tamarei nu i-ar place, ^oopti.

A^o fi vrut să-i spun s-o dea dracu pe Tamara cu ce-i place ^oi ce nu-i place. Apoi mi-am amintit că fata trăise aproape douăzeci de ani cu condi-șionarea aceea ^oi era supusă pînă dincolo de punctul unde simpla convingere verbală ar fi stîrnit gînduri de revoltă.

Am simșit că mă privea.

Ceea ce a spus după aceea m-a ^oocat.

– De cît timp luăși ger, domnule Benedict?

– De unde ^otii...?

– Cîndva, Tamara a fost dependentă, zîmbi ea. Recunosc semnele, Pielea palidă, ochii... Se pare că luăși destul de mult.

Pentru moment, rămăsesem fără replică. Pînă acum nu discutasem cu nimeni faptul că mă drogăm.

– Pușin, am rostit.

– Sînteși dependent?

Am ezitat.

- Să zicem, obișnuit. M-aș putea opri și mine.
- Așa spunea și Tamara...
- Și-atunci cum s-a lăsat?
- A tratat-o medicul ei. După aceea, a modificat-o. Acum nu mai are nevoie de așa ceva.
Metabolismul ei produce un alt drog, care-i dă o stare de grație permanentă, și mai sigură.
Tăcu câteva clipe, după care urmă:
- Cine vă aprovizionează, domnule Benedict?
- Nimeni. Eu culeg florile și le prepar.
- De pe Fața -luminată? era în mod evident surprinsă.
- Acolo cresc... În stare sălbatică.
- Deci... deci aveți cantități mari?
Am ridicat din umeri, stînjedit de întrebări.
- Destul.
Mă privea atentă.
- Domnule Benedict... credeți că mi-aș putea face rost de niște ger?
- Nu știu...
- De ce nu? Aș zis că ar trebui să evadez de aici. N-o pot face în mod fizic, atunci de ce să nu aleg altă soluție? Ne putem întâlni aici, mine la aceeași oră. Aș putea rămîne lângă mine cînd îl iau, să vă asigurăți că nu fac vreo prostie. V-aș plăti pentru asta.
- Nu vreau să fiu plătit.
- Atunci o să-mi aduceți?
Zîmbetul ei mă cîntigă.
- Numai pentru o singură doză, i-am spus, întrebîndu-mă în ce mă băgasem. Atît!
- Grozav! Să vă lăsați oalupa în golful de alături. Acolo nu poate fi văzută din dom.
Tresări brusc la un zgomot de pe plajă.
- S-s-s-t! Cred că-i Tamara.
Am surîs. Voiam să-i spun că era paranoică.
- Dacă mă găsește aici, vorbind cu dumnea-voastră, cînd ar trebui să fiu în camera mea...
Sub lumina stelelor, chipul ei purta o mască a fricii. Trebuie să plec, domnule Benedict!
Mă așteptam să pornească pe poteca din stîncă, dar se strecură prin tufurile de la baza falezei. Am urmat-o. Dădu la o parte frunzele unei ferigi și intră în spațiul strîmt dintre doi bolovani.
- Rug...?
Întoarse cu greu capul.
- E un tunel pe care l-am descoperit, gîfii ea. Urcă pînă la grădina camerei mele. Este singurul secret pe care-l am făpă de Tamara. Ne vedem mine! Apoi dispăru.
Am părăsit plaja, trecînd nu pe lângă mama ei, așa cum se temuse, ci pe lângă doi amanși Amplificăți, care se mîngiau sub stele. Am urcat pe potecă și m-am alăturat seratei de pe gazonul ilu-minat, gîndindu-mă la Rug Trevellion și la situația ei.
Nu doream să mă mai reîntîlesc cu Tamara și, găsindu-i pe Abe, m-am simșit ușurat cînd mi-a propus să plecăm.
- Pe unde-ai fost, Bob? Eram pregătit să plec imediat după așa-zisul eveniment. Tamara a fost insuportabilă. Parc să considere că a creat ceva monumental. Și ce-i mai groznic, sicofanșii ei îi dau dreptate.

Revenit atît de devreme în domul meu, m-am instalat pe verandă și am revăzut evenimentele nopșii, spectacolul și întîlnirea mea cu Rug. Apoi am luat florile-ger de acolo unde le azvîrlisem și am început să pregătesc drogul. Am refăcut o soluție slabă pentru fată, am umplut cochilia pentru mine și am depozitat restul.

M-am întors pe verandă cu o doză mică în arzător, pentru a-mi mai rezolva noaptea. M-am gîndit mai întîi să retrăiesc discuția de pe plajă, apoi m-am răzgîndit. Era prea recentă și

incon-jurată de multe incidente neplăcute – descoperirea rămășițelor tehnicianului, spectacolul, felul cum Tamara îi trata fiica. Dacă oricare dintre ele apărea când mă concentram asupra perioadei petrecute cu Rug, riscam să mă aleg cu un coșmar. Am preferat să mă gândesc la vacanța pe-trecută în urmă cu douăzeci de ani, la plaja și la fata blondă și zveltă, atât de asemănătoare cu Rug Trevellion.

Am apropiat scînteia de pulberea roz, scînteietoare și s-a aprins cu un șfîrîit, scoțînd un fum gros, acru.

Am inspirat adînc, și am visat.

3

JADE

M-am trezit după-amiaza, sîciit de un sunet insistent, dar neclar, undeva la periferia conștiinței.

Proape treizeci de secunde după ce-mi recă-pătasem simpurile, nu-mi puteam aminti decît visul pe care-l trăisem. Mi-am amintit nisipul și soarele, gustul brînzei și măslinelor, pîrîitul greie-rilor și rîsetul unei fete. Se părea că nu trecuse nici măcar o clipă de la idila tinereții mele, de parcă puteam reveni pe plajă, pur și simplu ieșind din dom. Atunci mi-am amintit realitatea căreia îi aparținea domul și mi-am simțit brusc copleșit de adevărul despre cine eram și unde mă aflam. Amintirea accidentului m-a cuprins ca o migrenă bruscă. Luasem ger ca să alung coșmarurile și să-mi ofer o perioadă de uitare, însă ca întotdeauna amintirile erau mai intense la tre-zire.

Mă găseam în salon. Probabil că atunci când efectul drogului se diminuase și mă cuprinsese oboseala, mă tîrîsem de pe verandă și mă prăbușisem pe canapea, însă nu-mi aminteam absolut nimic. M-am străduit să mă scol în capul oaselor și am gemut. La început m-am gândit că ar tre-bui să mă refugiez în altă evadare oferită de ger, totuși tiam că o a doua doză, luată atât de repede după prima, n-avea să fie la fel de eficientă – și oricum, seara trebuia să mă întîlnesc cu Rug Trevellion.

Am rămas, privind prin peretele transparent al domnului spre aurora pîlpiitoare a Feței-luminate, gîndindu-mă la gesturile pe care trebuia să le fac pentru a mă spăla și mîncă. Am izbutit să mă conving că nu era nici o grabă. Puteam să fi dormit tot restul zilei; mai era încă destul pînă se însera, și pînă la întîlnire. M-am lăsat pe spate și am închis ochii, și abia atunci am perceput pe de-a întregul sunetul care mă trezise.

Am ieșit pe verandă și am privit oceanul albas-tru, scînteietor. Siajul unui scuter pe pernă de aer brăzda alb suprafața oceanului, oglindind dîra unui reactor de pe cer. În timp ce priveam, vehiculul ajunsese la insulă și porni pe cărarea erpuită către dom.

Doug coborî scuterul pe sol lîngă verandă și-i scoase casca. Spre deosebire de seara trecută, azi purta uniforma albastră și cizme și, tot spre deosebire de atunci, când fumul era euforice îl făcuseră jovial, acum era grav. Din cauza expunerii pre-lungite la soare, pielea feței îi era roșie și iritată.

– Îți dau ceva de băut? l-am întrebat.

– Mi-ar face bine un suc rece. Am fost toată ziua pe Fața-luminată. De asta am și venit să te văd.

Am luat două sucuri și le-am dus pe verandă, unde o canapea din spumă era orientată spre ocean.

– Ai aflat cine era tehnicianul?

Se rezemă de balustradă.

– De fapt, nu. O să fie nișel cam greu... ții, n-am găsit nimic.

– Ați știut unde să căutați?

– Abe mi-a dat coordonatele aseară. Am sco-tocit toată zona. Trei oameni de-ai mei încă mai caută pe acolo. Am găsit urmele lăsate de cușcă, și de avioneta lui Abe. Dar nici vorbă de oseminte...

– Ar fi trebuit totuși să existe ceva. Vreo urmă de nisip...

- Nimic. Nici o urmă, nici un semn.
- Poate că rămășițele au fost luate de alte animale...
- Perfect. Dar unde-s urmele?
Am ridicat: din umeri.
- Un vînt puternic le putea țerge.
- ăi să lase urmele cu tii, ăi pe ale voastre, la nici o sută de metri depărtare, complet neatinsă? Bob, e ti absolut sigur că ăi văzut un trup acolo?
- Doug, am văzut cum îl sfirteca...
- Fața-luminată poate da impresii ciudate, să joace feste ochilor...
- Dacă te îndoie ti de ceea ce am văzut, Abe are toate dovezile care ăi trebuie. I-am povestit despre petecul de uniformă cu emblema Telemass.
Nu se lăsă convins.
- ătiu asta. Mi-a spus ăi Abe, cînd l-am contactat acum o oră. Adevărul este că-i foarte posibil ca să fi găsit acolo o bucată de uniformă, dar nimic mai mult. Restul poate să fi fost... nu ătiu un miraj. S-au întîmplat ăi lucruri mai ciudate.
Am clătinat din cap.
- ătiu ce-am văzut.
- Atunci cum ăi explici absența totală a orice?
I-am evitat privirea ăi am făcut un gest de neînțelegere.
- Am pus pe cineva să verifice unde se află fiecare tehnician Telemass de pe Meridian, continuă Doug. Dacă-i găsim pe toți, atunci, în ceea ce mă privește, cazul e închis.
- Te înțeleg. Totu ăi, ce-i cu resturile de uniformă pe care le-am găsit? Cum au ajuns acolo?
Înălță din umeri, fără interes.
- Nu ătiu, Bob. Ce contează? Dacă nu putem găsi un cadavru, ăi se dovede te că nu lipse te nimeni...
- Mi se pare destul de corect, Am arătat spre paharul său gol: Mai bei ceva?
Am mai adus două sucuri.
- Ce zici de petrecerea de aseară? mă întrebă cînd am: revenit.
- Păi... evenimentul în sine a fost unul din-tre cele mai superficiale ăi răutăcioase pe care le-am văzut vreodată.
- A a-i, incuviință el. Nu ăi-am spus că mi se pare ceva dubios în faptul că Tamara l-a luat amant pe Steiner? Trebuie totu ăi să recunosc că nu mă a teptasem că se întîmple a a ceva. Nu crezusem că invidia poate coborî într-atît. Ai rămas pînă la sfîr it?
- Am plecat cam la o oră după eveniment.
- Atunci ai scăpat confruntarea dintre ea ăi Steiner?
- Nu cred că mă interesează.
- După ce a plecat de la vizionare, Steiner n-a părăsit insula. După vreo două ore s-a întors în vilcea ăi a găsit-o pe Tamara. Era cu un grup de admiratori, explicînd nu ătiu ce metaforă a porcării aleia de eveniment. Oricum, Steiner a acuzat-o de calomnie ăi defăimare. Mi-am dat seama că era furios, de ăi se purta cu demnitate. A fost prima dată cînd l-am văzut cît de cît afectat.
- ăi ce s-a întîmplat?
- Păi, n-au ajuns chiar să se ia la bătaie. Steiner a spus că se gînde te s-o dea în judecată, iar ea a răspuns că n-ar îndrăzni a a ceva. A sunat aproape ca o amenințare...
L-am oprit.
- Chiar a a: "N-o să îndrăzne ti"? Ca ăi cum l-ar fi avut cu ceva la mînă?
- Nu ătiu, strînse din umeri Doug. Poate... ceva care el nu dore te să se afle? Oricum, Steiner a amușit ăi a plecat. Trebuie să recunosc că-mi este indiferent totu ăi ieri mi-a părut rău pentru el.
- A fost evident că voi doi nu vă înțeleg ăi.
- Am avut ni te confruntări în trecut, zîmbi Doug. Ultima referitoare la reducerea activității Telemassului.

- Crezusem că a fost doar un zvon...

Ridică privirea din pahar.

- Este politica oficială, Bob. Autoritățile de pe Meridian au fost anunțate, dar Steiner încă n-a dat-o publicității. Eu i-am sugerat s-o facă ți, într-un fel sau altul, mi-a zis să-mi vâd de treburile mele. Cred că târâgânează lucrurile pînă în momentul plecării, lăsînd treaba asta neplăcută în grija succesorului său. În esență, Steiner e un tip moale. E marioneta celor de pe Pămînt.

- Am văzut că ai fost destul de dur cu el aseară, am încuviințat. Cît de drastică e reducerea?

- O transmisie pe lună, dintr-o direcție ți din cealaltă. Meridian a fost catalogată planetă în stagnare.

Am căzut pe gînduri.

- Tamara ar fi putut să ție despre asta? Poate că amenința că va da adevărul publicității dacă Steiner o acționează în judecată?

- Nu cred; Mai devreme sau mai tîrziu tot se va afla, totul este cine va anunța situația.

Mi-am privit paharul, apoi l-am întrebat:

- Cît de bine o cunoști pe Tamara Trevellion?

- Mai deloc. Bob. Este foarte retrasă, mai cu seamă după moartea soțului. După cele petrecute aseară, încep să cred că pierderea a afectat-o mai mult decît se părea atunci.

- O cunoști pe fata ei? am întrebat nepăsător.

- Rug? Clătină din cap. Nu pot zice că am băgat-o prea mult în seamă. E o ființă extrem de sensibilă ți de-a dreptul terorizată de maică-sa. Tamara o tratează ca pe un gunoi. După specta-colul de aseară, e limpede din ce motiv.

- Cineva mi-a spus că fata ar fi bolnavă...

- E prima dată că aud a°a ceva.

- Se pare că de asta ți rămîne pe insulă. E tra-tată de medicul maică-sii ți nu poate trăi fără tratamentul respectiv.

- Amărita! Chiar că ar trebui să plece de acolo. Insula trebuie să aibă ni°te amintiri groaznice pentru ea.

L-am privit atent.

- De ce? Ce s-a întîmplat?

- Nu ții povestea? Părea surprins. Rug a avut o soră, Jade, cu cîpiva ani mai mare decît ea. A murit acum cinci ani, într-un accident de pe insulă. Se pare că Rug a văzut tot ce s-a întîmplat. Eu nu cunosc detaliile. Pe atunci eram doar sergent. °eful meu s-a ocupat de caz. °tiu numai că Rug a rămas multă vreme °ocată.

- Dumnezeuule, bietul copil!

- Familia a avut suficiente ghinioane. Nu-i de mirare că Tamara e o persoană atît de pușin sim-patică; este produsul unei serii de tragedii.

Îți privi ceasul ți bău paharul.

- Trebuie să plec, Bob. Vreau să trec pe la Abe înainte să se întunece. Hei... ți ce-ai zice să mai facem ți noi un planorism?

Am mormăit ceva afirmativ ți Doug porni spre vehiculul său. L-am urmărit punîndu-°i casca, suind pe scuter, ți coborînd panta. Cînd ajunse la ocean, acceleră în direcția insulei lui Abe.

Am rămas pe verandă pînă ce ecranul apăru în depărtare, anunșînd venirea nopții. Deasupra Fepei-întunecate, stelele străluciau tot mai pu-ternic în întunecimea spațiului, dar în mod curios, în seara aceasta spectacolul nu mă tulbura.

Am intrat în salon, m-am a°ezat ți am privit pungulița cu ger pe care i-o pregătisem lui Rug.

După o oră, cînd a coborît amurgul, m-am smuls din toropeală ți am pornit °alupa peste

ocean, către insula Trevellion.

Traversarea a fost calmă. La ora aceea a serii, cu marginea ecranului acoperind grăbită lumina soarelui, apa avea proprietatea ciudată de a fi mai deschisă la culoare decât cerul, reflectând aurora Febei-luminate. Pe măsură ce întunericul sporea, oceanul căpăta culoarea singelui. La trei-zeci de minute după căderea nopții, am ajuns lângă insulă, o masă întunecată presărată cu sculpturi laser și *objet d'art* scinteind în penumbra. Pe vârful insulei, domul sclipea aidoma urmi diamant. Gîndul că Tamara îmi observase °alupa și, ast-fel, n-avea să-i mai permită lui Rug să. vină la întîlnire mi-a ridicat un nod în piept.

Am intrat în golfuleșul indicat de fată în seara trecută și am amarat °alupa de un pilon vechi, răsturnat în apă. O potecă nisipoasă ocolea pro-montoriul spre locul unde hotărisem să ne în-tîlnim.

Am pornit pe cărare și m-am oprit cînd am ajuns pe plajă. Sub lumina stelelor deslu°eam silueta micușă a lui Rug Trevellion. Se plimba pe nisipul umed de lângă, apă, cu o apatie ce putea însemna plictiseală, sau descurajare. Purta un °orș și o bluză fără mîneci, și ținea în mîini un computer. Din timp în timp se oprea, lăsînd va-lurile să-i înconjoare gleznele cu spumă, consulta ecranul luminos, apoi continua mai departe, vor-bind cu oceanul.

Intrînd pe plajă, am urmat-o. Se opri din nou, însă acum azvîrli computerul pe nisip, ca și cum se săturase. Privea peste valuri, cu mîinile în buzunare. Cînd m-am apropiat, s-a întors brusc, fără să mi°te picioarele, și răsucirea trupului ei era în același timp stîngace și atrăgătoare. Zîmbi de-a dreptul fericită.

– Domnule Benedict! Credeam că n-o să mai veniți.

Întîrziaseam poate cu vreo zece minute – totuși eram îndeajuns de realist să înpeleg că plăcerea ei de a mă vedea era mai degrabă legată de promisiunea gerului.

Am arătat spre computerul care se zărea ca o piatră parțial acoperită de nisip.

– Ce recitai?

– Nimic interesant. Simple poezii. Surîse: Mă bucur că ați venit.

Părul lung îi era strîns într-o coadă de cal. Am observat că materialul roz al tricoului și °ortului avea aspectul uzat, de mîna a doua, al hainelor de ocazie, și m-am întrebat dacă aparținuseră cîndva mamei ei, înainte de Transformare.

Parcă stînjenită de examinarea mea, privi susul pantei, acolo unde se putea distinge vârful domu-lui. Îmi prinse brașul cu o forșă nebănuită.

– Haideți. Dacă Tamara apare, o să ne vadă. Vă închipuiți ce ar putea spune...?

Am traversat grăbiți plaja, spre o cărare ce ocolea insula.

– Mamei îi plac numai oaspeții invitați de ea. Are chiar și paznici pe țărmurile insulei. Stați lini°tit, mă asigură, în seara asta sînt în zona portului. Sper că nu v-ați supărat că v-am pus în această situație?

– Bineînțele că nu, am rîs. Mă bucur că sînt aici.

Îmi dădeam seama că fata era nervoasă. Pălă-vrăgeala ei era încercarea de-a o ascunde.

– Dacă Tamara o să mă întrebe unde am fost o să-i... o să-i spun că m-am plimbat ca să învâș versurile. Deja le °tiu aproape pe toate, a°a încît nu se poate plînge.

Nu pentru prima dată, voiam să-i zic s-o uite pe maică-sa.

Odată ieși din raza vizuală a domului, am în-cetinit pasul, mergînd pe poteca de pe creasta stîncii.

– Dacă îmi aduc aminte, începu Rug, ieri am vorbit numai eu. Acum e rîndul dumneavoastră. Azi am întrebat-o pe Tamara dacă vă cunoa°te. Îi °tie pe toți de pe Meridian. Mi-a spus că ați venit aici după accidentul unei navete. E adevă-rat?

– Ce anume și-a mai spus?

Păru că se chirce°te, sub întrebare. Zîmbetul îi tremură.

– Doar atît. Spunea că ați supravieșuit unui accident, apoi v-ați retras. Atît.

– Iartă-mă. Este ceva despre care nu prea vor-besc. Asta era totul. Am supravieșuit unui nenorocit de accident și am hotărît să mă retrag. De obicei nu prea se scapă cu viașă din asemenea accidente. Am fost norocos. N-am vrut să forșez norocul.

M-am rugat, atunci, să nu mă întrebe de ce consumasem ger. O mai minșisem o dată azi

°i n-a° mai fi vrut s-o fac. Era atît de ingenuã încît minciuna mi se pãrea o violenþã fizicã.

Ne-am a°ezat pe o bancã, cu faþa spre ocean, privind un stol de pterozauri care se îndrepta cãtre Faþa-luminatã. O brizã cãlduþã mîngîia insula.

– Aþi adus gerul? °opti ea.

I-am rãspuns tot printr-o întrebare.

– De ce-þi trebuie, Rug?

Se încruntã. Cîrlionþii blonzi o fãceau sã parã extrem de tînãrã.

– V-am spus °i ieri... vreau sã evadez.

– Ai avut un trecut îngrozitor. Ce vrei sã-þi reaminte°ti?

Pãrea rãnitã.

– Ah, au fost °i momente bune, mã asigurã ea. N-a fost chiar totul rãu.

Mã privi, cu nelini°te zîmbetul incremenit, ca sã nu-i refuz drogul promis.

– Uite ce-i, am rostit, evitîndu-i ochii, °tiu despre Jade...

– Cum aþi aflat? mã fixã atentã. Cine v-a spus?

– Întîmplãtor, Doug Foulds a pomenit despre asta, ieri.

Se întoarce cu spatele, strîngînd umerii.

– °i... Ce-i cu asta?

– Pãi, a fost evenimentul cel mai traumatizant din viaþa ta. Ar fi periculos sã pãtrunzi într-o perioadã cînd Jade era vie. Din gre°ealã, ai putea foarte u°or sã retrãie°ti tragedia...

Mã privi cu o francheþe care mi se pãru tulburã-toare.

– Dar asta exact °i doresc sã fac, domnule Benedict! Vreau sã retrãiesc accidentul.

Mã uitam la ea, incapabil sã cred cã cineva atît de inocent putea avea asemenea dorinþe macabre.

– Traumele ar reprezenta mai mult decît poþi suporta. Îþi dai seama cã nu-i doar o reamintire foarte vie? Vei fi *realmente* acolo, trãind realitatea accidentului. Am clãtinat din cap: De ce naiba mai vrei sã mai treci încã o datã prin toate?

O vreme rãmase tãcutã examinîndu-°i degetele. Ridicã ochii:

– °tiu cã s-ar putea sã vi se parã ciudat, dom-nule Benedict. Dar, vedeþi, eu n-am nici o amin-tire despre accident. Mã privi, cu o expresie de implorare: Este o patã albã, un vid. Nu cred cã înelegeþi ce înseamnã ... Am iubit-o pe Jade; a fost singura persoanã care mi-a arãtat afecþiune. Apoi a dispãrut. Vreau sã °tiu adevãrul despre ceea ce s-a întîmplat. Oricît de teribilã i-ar fi fost moartea, nu poate fi atît de îngrozitoare cît co°marurile pe care le-am avut în legãturã cu ea.

– Retrãind accidentul cu ajutorul gerului, s-ar putea sã nu fi capabilã sã rezi°ti °ocului. De ce crezi cã þi s-a °ters totul din amintirile accesibile?

Î°i trecu ambele mîini prin pãr într-un gest de disperare, °i le lãsã acolo.

– Nu °tiu! Poate cã atunci m-a °ocat. Totu°i nu-i bine sã þii lucrurile înãbu°ite. Acum sînt mai puternicã. Trebuie sã aflu.

Ridicã genunchii °i-i cuprinse cu braþele, strîn-gîndu-i la piept, cu ochii închi°i. A° fi vrut sã fac un gest de simpatie sau afecþiune, dar am con-statat cã îmi era imposibil.

– Ai mai discutat cu cineva despre accident? am întreat-o.

Scuturã din cap. Deschisese ochii °i privea ocea-nul.

– Cum a° fi putut? Nu-mi amintesc nimic.

– Poate c-ar fi mai sigur dacã ai discuta cu mine despre Jade... asta ar putea elibera amin-tirile. Am ezitat: Ai idee unde s-a întîmplat acci-dentul?

Rãmase tãcutã multã vreme, privind cu încãpã-þinare drept înainte.

– Nu °tiu. Adicã, nu sînt sigurã. *Cred* cã °tiu, dar nu mi s-a spus niciodatã. E doar o senzaþie pe care o am.

– Poate dacã am merge acolo...? i-am sugerat.

– Credeþi cã ar putea ajuta?

– Poate. Dacã te simþi în stare...

– Nu °tiu. N-am fost de cîþiva ani. Locul mã înspãimîntã.

– Adevãratele amintiri vor fi mult mai înspãi-mîntãtoare, Rug.

Scutură iarăși din cap, părînd derutată.

– Așa credeți? Totuși amintirile se află undeva pe acolo, fac parte din mine, așteptînd să fie eli-berate. Unde s-a întîmplat, sau unde cred eu că s-a întîmplat... asta-i oarecum mai real, mai ameninșător...

– Poate fi primul pas spre reamintire, i-am spus.

M-am ridicat și, după o clipă de ezitare. Rug mi s-a alăturat. Am continuat de-a lungul potecii care urma conturul insulei, cu oceanul în dreapta și pîlcuri de copaci și tufișuri în stînga. Călea era luminată de lampioane micișe, suspendate de un cablu ce înșoșea cărarea. Am ajuns la o poiană, o pajiște verde urcînd pînă în vîrfurile colinei. Rug se opri și mă apucă de mînă, precum un copil care are nevoie de o asigurare.

– Aici este, domnule Benedict.

Am părăsit poteca și am pornit în susul pantei. Noaptea coborîse deja, totuși iarba era luminată de stele deasupra Feșei-întunecate și de lampioane, Luminișul era inundat de mireasma florilor. Mi se părea greu de imaginat că locul acesta plăcut putuse fi scena unui eveniment atît de tragic.

Apoi mîna fetei se strînse peste a mea și am simșit-o tremurînd.

– Urâșc locul ăsta! Nu-l simșiti? Răul?

– Nu-și poși aminti nimic?

– Nimic, absolut nimic, clătina ea din cap. Asta mă nșpăimîntă. Poate că dacă mi-aș putea aminti ceva, atunci nu mi-ar mai fi atît de frică. Are vreun sens?

Am ajutat-o, ca pe un invalid, să urce colina.

– Înșeleg ce vrei să spui, am roștit neînșelegînd nimic.

– Absenșa amintirilor face locul acesta atît de interzis.

În tot restul insulei amintirile mele sînt la tot pasul, mai pușin aici. De asta cred că *aici* e locul.

Mă privi cu ochii mari și verzi de o disperare tăcută.

– și încă ceva: Tamara nu-l pomenește nicio-dată. Uneori mă obligă s-o înșoșesc în plimbările ei, dar aici nu ne oprim niciodată. Cînd trecem pe cărarea asta, ea este întotdeauna foarte grăbită.

Ne-am oprit în mijlocul poienii.

După ce o pînusem de mînă, mi s-a părut ab-solut firesc s-o cuprind cu brașul după umeri.

– Povestește-mi despre Jade, i-am spus.

Am simșit ridicarea ușoară a umerilor sub brașul meu, o dovadă că nu voia să vorbească.

– Ar fi de ajutor, am insistat.

– Ah... I se puse un nod în gît: N-aș ști de unde să încep...

– Cîși ani avea cînd s-a petrecut accidentul?

Altă înălșare din umeri.

– Cam cît am eu acum, nouășprezece-douășzeci de ani. Eu aveam cincisprezece ani. Semănăm foarte mult. Semănăm cu mama, înainte de a se Transforma, și aveam firea calmă a tatii. Cînd mă gîndesc, mi se pare că eram tot timpul îm-preună.

– și ce făceși toată ziua?

Rug zîmbi.

– Tamara și Max erau foarte ocupași tot timpul, și ne lășau de capul nostru. Exploram pădurea – noi îi ziceam "jungla" – cercetam golfulșele... Lucrurile obișnuite pentru copii. Pînă minte că o dată...

Continuă, rememorîndu-și jocurile și aventurile copilăriei. Se părea că atunci cînd vorbea despre sora ei, își amintea adevărata fericire. Mai înainte spusese că Jade fusese singura persoană care o iubise cu adevărat, și înșelegem ce pierdere tre-buie să fi fost moartea surorii ei.

Vorbînd, o vreme păru că uită de locul unde se afla și de persoana cu care discuta. Se opri și-mi surșe:

– șițiși ceva, domnule Benedict? După ani de zile, mă simt iar apropiată de Jade.

La îndemnul meu, am continuat urcu^oul.

– Tamara a lăsat-o pe Jade să părăsească in-sula? am întrebat-o.

Gînditoare, î^oi îndepărtă de pe chip o ^ouvipă de păr decolorat de soare.

– Nu... Nu, n-a lăsat-o. ^ati^oți, avea aceea^oi problemă pe care o am eu acum. Îi trebuia un tratament permanent.

Am ^oovăit.

– Care-i starea ta?

– Ah, ^opărea firească, doar cu răsufierea pu^oșin accelerată de urcu^o, nu ^otiu denumirea medicală exactă, dar am o tumoare în crebel. Nu se poate opera, totu^oi medicul mamei o poate controla.

Vorbea relaxată, cu o nepăsare despre care am crezut că putea masca adevărata disperare.

– E dureros?

– Nu, nici vorbă, se încruntă ea. Uneori mă doare capul. Iar alteori mă simt de-a dreptul dă-rîmată. Zîmbi din nou: Totu^oi e ceva la care te poți adapta.

– Nu te-ai gîndit niciodată să solici^oți un alt consult? Dacă ^oți-ai angaja un medic personal, poate că ai izbuti să ie^oi de aici.

Î^oi feri privirea.

– V-am spus ^oi ieri, tratamentul e scump; costă mai multe credite decît a^o putea eu cî^otiga vreo-dată.

– Totu^oi, am ridicat din umeri, Tamara te-ar putea lăsa liberă, continuînd să-^oți plătească tra-tamentul.

– N-a^o putea face una ca asta, domnule Bene-dict. Tamara are nevoie de mine aici.

Mă luă de mînă ^oi mă trase pe ultimii metri pînă în vîrfurile colinei.

Ne aflam înaintea unui postament hexagonal mare, similar cu cele folosite pe insulă de Tamara, pentru a-^oi instala diferite opere. Acesta era gol.

Rug privea hexagonul din obsidian.

– Cînd Jade a murit, lucra împreună cu Tamara la o crea^oție. A terminat-o Tamara... am auzit că unii exper^oți o consideră cea mai valoroasă operă a ei.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

– A vîndut-o. Acum se află pe insula Principală, în Muzeul de Artă Modernă. N-am văzut-o nicio-dată. Se înfioră: Nici n-am dorit de fapt, pen-tru că era ultimul lucru făcut de Jade... chiar dacă Tamara m-ar fi lăsat. Nu ^otiu, poate că ar trebui să mă duc cîndva...

Nea^oteptata ei introspec^oție mă stînjenea. Poiana avusese efectul unui calmant. I-am întins mîna.

– Mergem mai departe?

Rămase lîngă pedestal, privindu-mă.

– A^oți adus gerul, domnule Benedict? mă în-trebă.

– Rug..., am început exasperat.

Mă privea sfidătoare.

– A^oa a^oți promis, domnule Benedict!

M-am întors ^oi am început să cobor panta. La jumătatea drumului spre potecă, am auzit-o pe Rug fugind după mine, pa^oii ei smulgîndu-i gî^o-fîituri din piept. Mă ajunsese ^oi se opri în fața mea, răsufli^ond precipitat.

– Domnule Benedict, trebuie să aflu cum a murit!

– N-o să poți rezista, Rug. O asemenea reve-la^oție ar însemna prea mult.

– De unde ^oti^oți? Nici măcar nu ^oti^oți ce s-a întîmplat! Acum cobora cu spatele, aproape stri-gînd la mine, implorîndu-mă.

M-am oprit ^oi-am prins-o de umeri.

– Uite ce-i Rug, pot afla. Cînd voi ^oti ce s-a întîmplat, atunci voi decide dacă nu-i periculos să iei drogul.

– Cum pute^oți afla? strigă ea ^oi urmă panicată: Să n-o întrebă^oți pe Tamara! Dacă află că am vrut să ^otiu... Nu-i place să pomenesc de ce-a fost.

– Sînt prieten cu Doug Foulds. Îi pot cere să aflu ce anume s-a întîmplat.

– ^ai apoi îmi veși da ger?

– Apoi o să-și *spun* ce s-a întîmplat ^oi o să vîd ce amintiri se trezesc. S-ar putea să izbu-te^oti să-și reaminte^oti fără să recurgi la drog.

– ^ai dacă nu?

– Nu ^otiu... Atunci va trebui să vedem care-i situația. Am coborît mîinile de pe umerii ei. Poate că atunci voi putea să-și dau drogul.

Încuviinșă, cu o expresie reșinută de parcă ^otia că repurtase o victorie minoră.

– Mi se pare corect. Surise ^oi întinse mîina: Iertași-mă dacă mi-am pierdut cumpătul, dom-nule Benedict. Facem pace?

Cu o exagerată politeșe, i-am scuturat mîina.

– Haideși, se face tîrziu, se grăbi Rug. I-am spus Tamarei că nu lipsesc decît o oră. Am pornit spre plajă unde ne întîlnisem ^oi am rămas față în față, u^oor stînjiși, pregătindu-ne de despărșire.

– Mîine ai vreo treabă, Bob? mă întrebă ea cu glasul cel mîi firesc de pe lume. Era pentru prima dată că mă tutuia.

– Nimic special.

– Iei legătura cu inspectorul Foulds?

– Mîine dimineașă, am încuviinșat eu.

Îmi evită ochii.

– Atunci ne-am putea întîlni aici după amiază, pe la trei...?

Se opri brusc. Privea ceva dinapoia mea, unde era oceanul.

M-am întors ^oi i-am urmărit privirea.

Am deslușit forma unei aripioare verticale brăz-dînd apa, urmată de forma întunecată a unui pe^ote. Se îndrepta către șarm.

Rug mă prinse de braș, brusc înfricoșată.

– Hei, am rîs, n-ai mai văzut pe^oti a^oa mari?

Abia atunci am priceput că atît de aproape de mal, apa ar fi fost prea pușin adîncă pentru o creatură a^oa de mare. În același moment fiinșa se ridică la întrea ea înălșime ^oi ie^oi, cu o anu-mită eleganșă arogantă, din spuma valurilor.

Rug îmi dădu drumul brașului, de parcă o fripsese.

Tamara Trevellion venea din ocean, cu mersul u^oor încetinit de valurile care se retrășeau. Pică-turi argintii se revășsau în cascadă de pe mem-brele ei lungi. Solzii îi scînteiau multicolori sub lumina stelelor ^oi o mulșime de paraziși negri ca noaptea îi viermușiau în jurul trapului.

Se opri în fașa noastră.

Fașa ei, în cel mai bun caz inexpresivă, pășea acum încremenită într-o dezaprobare lugubră, am-plificată de maxilarul proeminent. Ne privea cu ochi mari ^oi umezi, lipsiși de sentimente.

Am simșit cum, lîngă mine, fata încremenise.

– Rug, vorbi Tamara, observ că și-ai permis să inviși străini pe insula mea. Pentru binele tău, sper că ai o explicașie acceptabilă.

– Am ...

Tamara deschise branhiile ^oi evacua aerul în ceea ce putea reprezenta un pufnet mînios. Rug amuși numaidecît.

– Ah..., rosti femeia întorcîndu-și spre mine privirea îngheșată, Benedict, nu-i a^oa? Fostul pilot stelar.

Tonul cu care pronunșase vechea mea profe-siune sugera dispreș. Mi-am amintit că-i spusese lui Rug despre accidentul meu. M-am întrebat cît de mult ^otia.

– Rug, continuă ea. În camera ta, imediat.

Fata dispăru fără un murmur de protest.

– Benedict, urmă artista cînd am rămas sin-guri, trebuie să te avertizez că această insulă este închisă tuturor, cu excepșia celor cîșiva indi-vizi pe care îi invit *eu*. Aici sînt

expuse multe opere de artă de deosebită valoare.

– S-ar putea să fi încălcat, în necunoaștință de cauză, anumite reguli, dar nu sînt un hoț, am rostit eu primul lucru care mi-a trecut prin minte. M-a invitat Rug. N-am văzut nici un motiv să nu accept. Este adultă...

– Pentru informarea ta, Benedict, Rug este doar cu puțin mai mult decît un copil. Boala ei a împiedicat-o să cunoască lumea exterioară. Are o situație neurologică aparte, care necesită atenție constantă și vigilență. Din acest motiv, aplic activităților ei zilnice o serie de reguli stricte. Pentru mine, sănătatea ei are prioritate absolută.

– Discuția noastră n-a pricinuit nici un rău.

– Una din condițiile păstrării sănătății lui Rug este ca să nu se agite. Ezită, privindu-mă cu ochii mari, plăși. V-am observat mai de mult, în lumini°. Ce căuta acolo?

Am înălțat din umeri, trăgînd de timp.

– Nu căuta nimic. Ne plimbam...

– A pomenit de sora ei?

– Nu, am clătinat din cap, n-a pomenit.

Îmi simțeam inima bubuind și speram că min-ciuna nu fusese simțită.

– Bun, făcu femeia. Accidentul a traumatizat-o și cînd se referă la el devine depresivă. Mă examină tăcută, apoi întrebă: De fapt, despre ce ați discutat, Benedict?

Mi-am dres glasul.

– Este o chestiune confidențială.

Își strînse buzele în ceva similar unui zîmbet.

– Presupun că a avut timp să-ți ceară s-o iei de aici, nu? Continuă înainte de a putea găsi un răspuns: Pentru binele tău îți pot spune că nu ești primul. Rug se folosește de evidentele ei însuși pentru a ademeni tineri acceptabili, ca tine, în rolul cavalerilor neprihăniți care s-o salveze. Ea nu are nici un sentiment față de tine, ca persoană. Ești pur și simplu mijlocul de-a atinge un scop. Este bolnavă, și va folosi pe oricine, și oricum, pentru a încerca să părăsească insula.

Mi-am amintit prima noastră întîlnire, cînd fata sugerase să fugim pe Pămînt.

– Este adevărat, mi-a cerut s-o iau de aici. Dar am refuzat...

Pupilele Tamarei se lărgiră o fracțiune.

– Ai refuzat-o? Mă întreb atunci ce altceva vrea de la tine?

– Tovărășia mea? am sugerat, nedorind să cred ceea ce-mi spunea femeia-pește. Oare pe Rug o atrăgea la mine doar faptul că aveam acces la ger?

Artista scoase un gîlgiit sugrumat în laringele modificat. Putea reprezenta un hohot disprețuitor.

– Nu te auto-amăgi, Benedict. Rug te mani-pulează, așa cum, fără îndoială, o să-ți dai seama. Te avertizez pentru propriul tău bine. Înclină capul într-un aparent politicos rămas bun: în locul tău aș părăsi insula și as evita-o.

Trecu pe lîngă mine cu un freamăt al aripioa-relor filigranate și porni pe poteca ce suia spre dorn. Am privit-o simțind un nod greu în stomac.

Eram gata să revin la °alupă, cînd am zărit computerul lui Rug uitat pe plajă. Curiozitatea m-a împins să-l ridic, să °terg nisipul de pe ecran și să-l pornesc. Literale verzuie sclipiră în beznă.

Am citit titlul: "Trădare" de Tamara Trevellion.

Dedesubtul lui, poemul începea:

"Sînt precum un abandonat

Ființă străină pe sol Străin

Pradă unor spaime noi pentru mine..."

Am continuat să citesc aproape o pagină, dar n-am putut înțelege mare lucru. Am lăsat computerul pe plajă și m-am întors la golful adăpostit și la °alupa mea, întrebîndu-mă dacă faptul că Rug învăța poeziile mamei ei nu reprezenta o altă formă de tiranie psihologică

impusă de aceasta.

În mod premeditat, am decis ca în noaptea aceasta să renunș la ger. Mă preocupau prea mult gîndurile despre Rug ca să mă pierd în trecut. Fără drog eram expus co°marurilor accidentului, totu°i singurele vise avute în noaptea aceea se refereau la Rug Trevellion; o vedeam în brașele primului bărbat care-i putea oferi atîta evadarea cît °i adevărul despre ceea ce se întîmplase cu sora ei.

A doua zi m-am sculat tîrziu, mi-am pregătit dejunul, °i am stat pe verandă. Pe măsură ce ziua se scurgea, m-am gîndit la spusele Tamarei Trevellion – iar acestea îmi °tirbeau hotărîrea de a renunș la ger. Trecuse o zi de cînd luasem ultima doză, °i puteam simș deja primele simp-tome ale abstenenșei. Transpiram °i-mi tremurau membrele, de parcă a° fi avut gripă. Peste alte două ore era °i mai rău, iar gîndul la u°urarea pe care putea s-o aducă drogul era aproape irezis-tibil. Mă gîndeam că nu trebuia decît să intru în salon, să aprind pușină pulbere pe arzător °i să ajung *altundeva*, netulburat de gîndurile unei în°elări. Voiam mai mult decît orice să aleg ca-lea cea mai simplă – dar asta, îmi spuneam, era similar cu a recunoa°te că mă încredeam în spu-sele Tamarei. M-am silit să părăsesc veranda, am coborît spre ocean °i am făcut o lungă plimbare în jurul insulei.

Mergînd, mă gîndeam la întîlnirea de după-amiază cu Rug. În ciuda avertismentelor Tama-rei, aveam s-o caut pe fată; eram prea implicat în soarta °i în situașia ei pe insulă ca să mă las intimidat de maică-sa. Mi-am amintit că-i pro-misesem să iau legătura cu Doug în legătură cu accidentul în care î°i pierduse viaș Jade. Am revenit în dom °i m-am dus în cabinet. Vid-ecranul s-a aprins °i Doug s-a întors spre el pe un scaun pivotant. M-a privit atent.

– Bob, arăș teribil!

– N-am nimic, ani replicat. M-am culcat cam tîrziu, asta-i tot. Auzi, mă-ntrebam dacă m-ai putea ajuta?

– Spune.

– Pii minte că ieri mi-ai povestit despre Jade Trevellion? Ai cumva °i ni°te detalii înregistrate ale accidentului?

– Trebuie ga fie pe undeva, răspunse el pre-caut. Dar cum de te interesează a°a... deodată?

Am dat din umeri.

– Ieri m-am întîlnit cu fata lui Trevellion. Am discutat despre accidentul soră-sii. Ea nu-°i mai aminte°te nimic, dar ar vrea să °tie ce s-a întîmplat. I-am promis că o să încerc să aflu, °i după aceea să decid dacă ea trebuie să afle ade-vărul.

Doug mă fixa pe ecran.

– Bob, în ce relașii e°ti cu fata?

– Sîntem prieteni.

– Vă întîlniș deseori?

– De ce întrebî?

– Mă gîndeam dacă n-ai putea veni miine pe Principală? Vreau să stăm de vorbă.

– Sigur că da. Despre ce?

– E vorba despre descoperirea voastră de pe Faș luminată.

– °i ce legătură are cu Rug?

Clătîna din cap.

– O să-ș spun atunci. Cred că m-ai putea ajuta.

– Bine..., am încuviinșat. Pe la ce oră?

– Să zicem pe la cincî? Rămîi conectat, să-ncerc să găsesc datele alea despre cazul Jade. Se îndepărta de ecran °i traversă încâperea către un terminal.

Continuam să mă întreb cum anume îl puteam ajuta, °i care ar fi fost implicașia lui Rug, cînd apăru iară°i.

– De unde vrei să-ncep, Bob?

– Păi... de fapt, ce s-a întâmplat?

– Vrei versiunea oficială, se încruntă el, ra-portul dat publicității de °eful meu de pe atunci... sau ce bănuia el că s-a întâmplat în realitate?

– Ce-ar fi să le spui pe amîndouă? am rostit, întrebîndu-mă pentru ce mă băgam în toate astea.

– Perfect. Privi un display pe care-l ȃinea în poală. Versiunea oficială este că fiica lui Trevellion, Jade, a alunecat °i a căzut într-o sculptură la care lucra împreună cu mama ei. A murit in-stantaneu.

– O sculptură? °tii cumva unde era situată?

– Vrei să zici, pe insulă? Stai puȃin... Con-sultă computerul. Într-o poiană din sudul i n-sulei. De ce întrebî?

– Pur °i simplu din curiozitate... Zici că a căzut în ea? Din ce era făcută?

– Era o sculptură laser, Bob. A făcut-o bucăȃele.

– Iisuse...

– Bun, asta-i varianta oficială. Vrei °i opinia personală a inspectorului?

– Nu-s sigur că de-abia o a°tept.

– După părerea lui, Jade Trevellion a intrat pur °i simplu în lasere. S-a sinucis. Singurul mar-tor a fost sora ei, Rug. Inspectorul a interogat-o °i a obȃinut versiunea reală asupra evenimentelor, însă Tamara l-a înduplecat să anunȃe chestia cu *accidentul*.

– Nu-i de mirare că Rug °i-a blocat amintirile respective.

Doug clătină din cap.

– Tragedia a fost că Jade Trevellion n-avea nici un motiv să se sinucidă. Conform raportului, era bolnavă °avea o afecȃiune cerebrală, se pare tratată cu succes °i mai °tiu că maică-sa era, °i este, un părinte destul de exigent... totu°i lucrurile acestea în sine nu reprezentau motive să facă ceea ce a făcut. Tăcu cîteva clipe. Mă bucur că n-am investigat eu cazul, Bob. Să ȃi-o arăt pe Jade.

În colȃul din dreapta sus al ecranului meu apăru fotografia în culori a lui Jade Trevellion. Semăna suficient de mult cu Rug ca să-mi taie răsufllarea: o fată blondă, drăguȃ, cu chip inocent, zîm-bind de parcă nu avea nici o grijă.

– Drăguȃ pu°toaică, comentă Doug. Ce dracu o fi apucat-o? Am °ters insertul. Mă tulbura prea tare.

– Cam asta-i, continuă inspectorul. În locul tău, cred că nu i-a° spune soră-si adevărul.

– Dumnezeule, nu °tiu, am înălȃat din umeri. Oricum mulȃumesc pentru ajutor, Doug.

– Atunci pe mîine la cinci, rosti el °i între-rupse legătura.

Am rămas locului, gîndindu-mă la Rug Trevel-lion °i la sora ei. După cele aflate, n-aveam de gînd să-i permit lui Rug să ia ger. În mod evi-dent, subcon°tientul ei îi refuza accesul la amin-tirile respective, °i cine °tia ce rău putea face, eliberîndu-le cu ajutorul drogului? Poate că i-ar fi fost suficient să °tie ce se întimplase; poate că amintirile aveau să revină de la sine dacă-i spu-neam adevărul?

Înainte de ora trei, am pornit cu °alupa spre insula Trevellion întrebîndu-mă dacă o simplă relatare asupra morȃii surorii ei avea s-o mulȃu-mească pe Rug sau dacă urma să insiste pentru ger. De°i nu voiam, era imposibil să nu speculez cum anume putea reacȃiona cînd aveam să-i refuz drogul.

Din punct de vedere fizic mă simȃeam mult mai bine acum; tremurăturile se reduseseră °i nici nu mai transpiram. Eram u°urat că rezista-sem ispitei de a mă pierde în trecut.

Am intrat în golfuleȃ, am amarat °alupa de pilonul dărîmat °i am pornit spre plaja unde hotărisem întîlnirea. Ca întotdeauna pe Meridian, ziua era perfectă. În orice altă ocazie poate că a° fi apreciat lumina soarelui °i cerul senin °i al-bastru, dar în după-amiaza aceasta eram aproape temător de ceea ce s-ar fi putut petrece între mine °i fată.

După cum s-a dovedit, îmi făcusem griji degea-ba. Cînd am început să văd plaja, a devenit lim-pede că nu aveam să mă întîlnesc cu Rug. În capătul opus al fi°iei de nisip, diminuat datorită perspectivei, se afla un vehicul cu pernă de aer. În apropierea lui erau două persoane; una era Wolfe Steiner, înalt °i dominator; cealaltă, Rug, micuȃ prin comparaȃie. Stăteau faȃ

în fașă, siluetele lor disproporționate conturându-se în-tunecate pe soarele aflat deasupra orizontului. Arătau ca doi îndrăgostiți, învăluți într-o tăcere în care cuvintele nu mai erau necesare. Brusc, m-am simțit din nou bolnav.

M-am gândit să mă apropii – la urma urmei, stabilisem o întâlnire aici – încă m-a oprit intimitatea lor. Aș fi vrut să le vorbesc, ca să-mi pot alunga bănuielile, dar în același timp mă temeam la fel de bine, îmi puteam confirma te-merile cale mar apăsătoare.

Începuseră să vorbească, cuvinte pierdute de-torită depărtării. Ceva din atitudinea ei pinuta lor sugera o confruntare de rupere a relațiilor: Steiner era impunător, aproape ameninșător; la răstimpuri făceau gesturi ce puteau însoți rugă-minși. Fata stătea cu capul aplecat, ridicându-l uneori ca să arunce scurte priviri. Avea un aer oarecum încăpășinat pândind că refuză să se lase convinsă de argumentele iubitului. Sau în gelozia mea, îmi închipuiam mai multe decât existau în realitate?

Rug înălșă din nou privirea ei scutură sfidă-toare din cap. Steiner se întinse ei o prinse de umeri. Ea păru că se crispează. Bărbatul îi lipi capul de pieptul lui, mângându-i părul.

În clipa aceea, Rug îl împinse, smulgându-se din îmbrăși. Strigă ceva, care mă ferici prin ve-hemenșă, de ei nu auzisem decât: "Nu..."

Într-un acces emoțional destul de străin pen-tru el, Steiner aproape că strigă: "Nu-și dai seama că...", însă restul frazei nu ajunsese pînă la mine.

Rug clătină din cap, evitându-i privirea.

Bărbatul o prinse de umeri ei o scutură. Rug deveni inertă ei îngrozit de ceea ce făcuse, Steiner îi dădu drumul. Ea se prăbuși pe nisip.

Eram gata să alerg într-acolo, cînd am zărit trei siluete ieșind din umbra de la piciorul falezei ei apropiindu-se de Steiner ei de fata căzută. L-am recunoscut pe medicul cel gras; era însoșit de doi paznici în uniforme.

Medicul îngenunchea ei o examină pe Rug, întrerupându-se din cînd în cînd pentru a-i pune întrebări lui Steiner. Paznicii țineau armele pre-gătite ei directorul păru în mod limpede tulburat. Doctorul rosti ceva ei paznicii Coborîră armele. O apucară pe Rug ei o transportară cu grijă spre cărarea ce urca la dom.

Doctorul rămase cu Steiner; urmă o discuție scurtă ei agitata, apoi se întoarse ei plecă. Îi ajunsese din urmă pe paznici ei se învîrți pe lîngă fata leșinată în vreme ce suiau. Steiner îi privi o vreme, după aceea porni către vehiculul cu pernă de aer îl întoarse ei părăsi insula.

Am revenit la alupa mea. Nu-mi puteam alunga din minte evidenta afecțiune a directorului față de Rug, sugerînd o anumită intimitate în trecut. Pornind spre casă, mi-am spus că nu trebuia să mă simt trădat – era foarte probabil că exista o explicație pentru tot ceea ce văzusem. Totuși o altă parte a mea bănuitoare nu putea uita cu-vintele Tamarei spuse cu o seară în urmă.

Cochilia de ger mă aștepta, ademenitoare, pe măsura. Parcă pentru a semnala întoarcerea acasă îmi reveniseră crampele stomacului ei greașă. Am izbutit să traversez în goană salonul ei să mă încui în dormitor. Am avut o noapte agitată ei m-am trezit a doua zi simțindu-mă bolnav.

4

INSULA PRINCIPALĂ

Două sute de kilometri ei aproape tot atîtea insule mă despărșeau de Principală – cea mai mare insulă a arhipelagului. Orașul, dacă așea-rea putea fi numită oraș, acoperea toată supra-fașă uscatului, clădiri cu un etaj, anti-seismice, ei străzi largi mărginite de arbori. Stația Telemass era situată pe o insulă din apropiere, le-gată de Principală printr-un pod suspendat.

Am pornit cam la o oră după răsăritul zorilor ei am ajuns înaintea amiezii. Mai aveam cîteva ore pînă la întâlnirea cu Doug Foulds, aș încit am decis să vizitez stația Telemass. Plecasem devreme cu speranșă că o schimbare de peisaj putea aduce ei o schimbare a stării mele: ori de cîte ori mă gîndeam la Rug, ceea ce se întîmpla destul de des, încercam o senzație

echivalentă unei stări de greață, emoționale. Începusem să doresc să n-o fi văzut niciodată. Înaintea întilnirii noastre, viața mea fusese, chiar dacă izolată, cel puțin lipsită de complicații.

Am traversat podul suspendat, mi-am lăsat vehiculul în parcare și am cumpărat un bilet de vizitator de la oficiul aflat sub cei trei piloni curbați ai stației. Un ascensor din sticlă m-a urcat, împreună cu alți vizitatori, în susul trepidului. De la înălțimea aceea, arhipelagul se arcea în ambele direcții, un orizont de smaralde tot mai mici, încrustate într-o fâșie de lapislazuli strălucitor.

Liftul se opri și am ieșit pe un culoar circular ce se afla deasupra sălii de transfer, în formă de hexagon, însemnată cu hieroglife ezoterice și ticsită de tehnicieni în uniforme albastre. De la sosirea mea pe Meridian, era a doua oară când vizitam stația, și din nou această parte a ei îmi reamintea de puntea și suprastructura unui crucișător. M-am rezemat de balustrada capitonată, ce se întindea de-a lungul galeriei cu perete de sticlă, populată de turiști, pensionari și colari, și am urmărit macaralele deplasând containere de la ascensorul pentru mărfuri în centrul platformei. Sus, pe celălalt turn de control, un monitor uriaș afișa minutele și secunde până la următoarea transmisie. Spectacolul de lumini urma să înceapă peste treizeci de minute.

Privită ca o colonie, Meridian era o planetă lipsită de însemnătate. Nu produceam nimic vital pentru Pământ, și importam de acolo toate ali-mentele necesare supraviețuirii. Putem înțelege logica pe care se bazase decizia de a reduce operațiunile Telemass către noi. Fiecare transmisie transstelară costa miliarde de credite și, deoarece Pământul asigură o rețea masivă de legături Tel-emass în Expansiune, era clar că avea să-și reducă cheltuielile cauzate de lumile neînsemnate. Privind pregătirile finale pentru transmisia în exterior, m-am gândit cum anume puteau reducerile să afecteze planeta. Reducerea transmisiei lor de la trei la una pe lună însemna, în realitate, o micșorare corespunzătoare a produselor. Urma să se renunțe la importurile lipsite de importanță, dându-se prioritate alimentelor. Majoritatea materialelor folosite de artiștii de pe Meridian erau aduse de pe Pământ, și eram curios cum aveau să fie afectate ele. Întrevedeam un brusc exod al artiștilor... iar fără aceștia economia planetei urma să se prăbușească. Speram că extra-polarea nu era totuși corectă, fiind rezultatul direct al stării mele din dimineața aceea.

Gândurile mi-au fost întrerupte de numărătoarea inversă ce se auzea din difuzoare. Centrul platformei de sub noi era ticsit cu o piramidă înaltă de containere; în timp ce priveam, ele începeau să strălucească. Își pierdură contururile geometrice și deveniră lipsite de formă, după aceea se dizolvară într-un milion de puncte de lumină aurie, pîlpîitoare, care își întepî sclipirile și se înălțau, formînd o coloană înaltă, spectaculoasă. Apoi fulgerul orbitor pîni spre cer, la începutul călătoriei sale de o secundă către Pământ. Poate că trăsătura lui cea mai incredibilă era absența oricărui sunet. Pe coridorul circular, spectatorii oftară încântați și aplaudară.

Tehnicienii reîncepură să roiască pe platformă, ridicînd chepenguri din pardosea și operînd mașinăriile de acolo. Difuzoarele anunțară o transmisie de pe Pământ peste o oră.

Am mers la bar, mi-am luat ceva de băut și m-am instalat înaintea ecranului. Senzația neplăcută cu care mă trezisem dimineață dispăruse și începeam să mă simt puțin mai bine. M-am înțeles peste cît timp avea să se manifeste următoarea criză și dacă simptomele de reacție la absență aveau să se înrăutățească înainte de a dispărea. Pînă atunci nu mai rezistasem atît de mult fără ger.

Stînd cu paharul în față, am remarcat că ridicam atent privirea ori de cîte ori dedesubt apărea vreun oficial al stației. De abia cînd l-am zărit pe Wolfe Steiner traversînd platforma și urcînd treptele spre bar, am început să mă întreb dacă nu cumva motivul pentru care venisem azi aici era de a-l căuta pe director. Văzîndu-l, am simțit nevoia imperioasă de a-ți ce se petrecuse la întîlnirea lui cu Rug. Poate că pînă ieri aș fi ezitat să mă apropiu de silueta lui impunătoare, însă faptul că pe plajă dovedise atribute pe care nu i le bănuisem, cum ar fi fost tandrețea și grija, îl făceau oarecum mai abordabil.

Discuta cu Weller, consilierul bărbos și azi purtînd ochelari întunecați pe care-l v

ăzusem și la evenimentul Tamarei. Stătea rigid lângă tej-gheaua barului, sorbind dintr-o băutură nealcoolică. Ca întotdeauna cînd era observat o pe-rioadă mai lungă, lăsa impresia că, din timp în timp, se găsea cu totul altundeva, ascultînd fascinat cîntecele de sirenă ale implantului său.

Am a°teptat pînă cînd a plecat Weller, apoi m-am apropiat de tejghea și m-am a°ezat lângă Steiner, sub pretextul comandării altei băuturi. Directorul părea că nu-mi remarcă prezența; ochii îi erau tot atît de îndepărtați cît și punctele luminoase în°iruite pe carotidă. Cînd îi, reveni din visare i sorbi din pahar, i-am prins privirea i am înclinat din cap.

Întrebarea lui a fost bruscă, aproape brutală, și în nota comportamentului său mecanic.

– Ne-am mai întilnit?

Am zîmbit sardonice înaintea politeții lui.

– Acum cîteva seri, la petrecerea Tamarei Trevellion...

Mă privi rece, parcă încercînd să aprecieze amenințarea pe care o reprezentam.

– Ce doriți, domnule...?

– Benedict. Bob Benedict. Sînt un prieten al lui Rug Trevellion.

Sorbi iarăși, total neinteresat.

– i cum v-a° putea ajuta, domnule Benedict?

Am decis să încerc o abordare diplomatică.

– Speram, că mi-ați putea spune ceva despre ea, domnule director.

– Chiar a°a? surîse rece Steiner.

– Trebuie s-o cunoa°teți destul de bine. N-ați fost cîndva bun prieten cu Tamara Trevellion?

– Nu izbutesc să văd cum relația respectivă v-ar convinge că sînt o persoană care °tie ceva despre fiica ei.

– Dar o cunoa°teți?

Pe chip îi apărui un licăr de nerăbdare.

– De fapt ce doriți, domnule Benedict?

– V-am văzut pe plajă ieri.

Reacția lui fu imediată:

– V-a trimis Tamara?

– Vă asigur că individa îmi displace la fel de mult ca și dumneavoastră. Nu mă interesează decît Rug.

– Într-adevăr? Acum expresia îi era condescendentă, aproape amuzată. Atunci sper să aveți mai mult noroc decît mine.

Eram derutat. Îmi aminteam grija vădită cu care se purtase ieri cu fata.

– Ați fost apropiați? l-am întreat.

Steiner rîse forțat.

– Cîtui de pușin ... o compățimesc. Dacă doriți să °țiți, am încercat s-o fac să părăsească insula. Aveți obiceiul s-o spionați pe Rug și pe toți cei cu care se întilne°te?

– Trebuia să ne întilnim tot acolo, i-am explicat. Oricum, nu va părăsi insula din cauza bolii. Nu v-a spus? O tratează doctorul Tamarei, i e un tratament foarte scump.

– Asta v-a spus, nu-i a°a? întrebă, privindu-mă atent. i de fapt, de ce nu? Probabil că o și crede.

Am simțit un gol în stomac.

– Ce vreți să spuneți?

– Pur și simplu că Rug Trevellion nu-i cunoa°te propria realitate. Este complet controlată de maică-sa. Vă poate spune ceva despre care ea crede realmente că este adevărat, însă determinan-ții subiectivi ai aceluia adevăr sînt guvernați de Tamara. Nu uitați că i-a trăit toată viața pe insulă, sub influența neiertătoare a maică-si.

Am clătinat din cap.

– Parcă ați vorbi despre o marionetă...

Steiner ridică colburile buzelor parodiind un surîs.

– Este o descriere foarte bună, domnule Bene-dict. Rug este marioneta sensibilităților

deformate ale Tamarei Trevellion, Prizoniera unui scenariu pe care n-are cum să-l priceapă. ^aovăi o clipă: Vă dau un sfat. În locul dumneavoastră, le-a^o evita pe amîndouă. Tamara este o femeie crudă ^oi periculoasă, iar Rug este atît de inocentă ^oi naivă încît poate fi la fel de periculoasă. Privi spre monitorul care afi^oa numărătoarea inversă. Domnule Benedict, nu mai pot să întîrzii. Sper că aⁱ reⁱpinut ce v-am spus.

Am rămas mult timp la bar, privind în pahar. De fapt, Steiner nu-mi spusese nimic la care să nu mă fi gîndit deja, chiar dacă felul cum pre-^zentase el faptele fusese mai dramatic. În^{pe}le-sesem subordonarea lui Rug fa^ă de maică-sa, dar fusese nevoie de observa^șii unei ter^șe per-soane ca să contureze dimensiunile controlului Tamarei. Chiar ^oi a^oa, consideram avertismentul directorului, de^oi bine inten^șionat, suficient de vag pentru a fi ignorat. Bănuiam că-^oi amintise propria lui legătură dezastruoasă cu Tamara Trevellion, atunci cînd mă sfătuisese să le evit.

Părăsind sta^șia Telemass ^oi traversînd podul suspendat, spre Insula Principală, mi-am spus că, dedesubtul amplificării sale ^oi a unui forma-lism destul de rece, directorul Steiner era to-tu^oi uman.

Aveam încă destul timp pînă la întîlnirea cu Doug, a^oa încît am parcat în fa^șa unui local, ^oi m-am a^oezat pe terasă, în bătaia soarelui. Am comandat un prînz simplu – unul din efectele abstenen^șei era reducerea poftii de mîncare – ^oi am privit locuitorii Principalei plimbîndu-se pe bulevardul larg, mărginit de arbori. Majori-tatea erau normali, cu ocazionali Transforma^și ^oi Amplifica^și pentru varietate. După sihăstria insulei mele, unde petreceam adesea săptămîni întregi fără să văd pe nimeni, încercam o sen-za^șie stranie să fiu printre atî^șia oameni ^oi totu^oi singur. Am decis ca imediat după ce mă întorc să strîng cu adevărat rela^șiiile cu Abe sau Rug .

Rela^șia cu Rug slu^șjea doar să sublinieze fap-tul că izolarea, care atîta timp reprezentase sta-rea mea naturală ^oi preferată, se apropia de sfîr^oit. Pătrundeam pe un teritoriu necunoscut ^oi în vreme ce o parte a mea saluta schimbarea, cealaltă nu putea să nu simtă teamă.

Ceva mai departe, în fa^șa unui angrosist de produse tehnice, un vehicul lung de marfă se lăsa pe sol cu oftatul pernei de aer decuplate. Vreo zece bărba^și ^oi femei în salopete albe, pur-tînd pe spate emblema unui magazin, începură să aducă dinăuntru lăzi mari. Unul din obiecte nu era ambalat: o antenă de satelit, sau un ra-diotelescop micu^ș.

Priveam de cîteva minute opera^șionile de în-cărcare, înainte de a-mi da seama că silueta înaltă ^oi întunecată care le supraveghea îmi era cunos-cută. Conducea totul cu arogan^șa celui pentru care munca fizică era un blestem. Putea fi ori-care femeie-pe^ote Transformată, totu^oi ceva din ținuta ei trufa^oă îmi spunea că nu poate fi decît Tamara Trevellion. M-am gîndit la ironia care făcea să călătoresc două sute de kilometri doar pentru a găsi persoana cea mai pu^șin agreată de mine de pe planetă. M-am întrebat ce nou pro-iect se pregătea să abordeze, cu atîta aparatură tehnică?

Am terminat berea ^oi tocmai mă pregăteam să achit nota ^oi să plec, cînd cineva mi-a astupat ochii cu palme calde.

– Nu scapi a^oa u^oor, domnule Benedict! Ghici cine-i?

I-am atins mîna.

– Rug?

Mi-am dat seama că-i tremurau degetele ^oi mi le-am retras repede.

– Ai ghicit din prima! Se lăsa pe scaunul din fa^șa mea ^oi făcu un gest larg cu bra^șul: Nu-i a^oa că-i o zi grozavă? Iubesc ora^oul!

Purta un costum-pantaloni galben strălucitor, cu corsajul strîmt ^oi pantalonii evaza^și. Hainele erau demodate ^oi-i confereau aspectul unui indi-vid în ziua părăsirii spitalului – ceea ce, într-un anume fel, era adevărat.

– Ce coinciden^șă să ne întîlnim tocmai azi! adăugă ea.

Am zîmbit. Mă încînta exuberan^șa ei în ab-sen^șa maică-sii. Privind-o, am încercat iară^oi

acel fior periculos de gelozie, simșit prima dată cu o zi în urmă cînd o văzusem cu Steiner pe plajă.

– N-ajung prea des aici, vorbi fata, privind peste umăr, acolo unde Tamara muștra un munci-tor pentru cine ție ce gre°eală.

Se încruntă, apoi îmi zîmbi orbitor.

– Dar, cînd ajung, profit cît mai mult. Auzi... Tamara nu mi-a dat nici un credit azi °i mor de foame. Crezi că mi-ai putea cumpăra ceva de mîncare? O să-ți restituie banii. Am ni°te eco-nomii....

I-am întins meniul °i l-a studiat derutată. Ridică privirea, scuturînd din cap:

– Sînt atîtea... Reîncepu să citească, concen-trată.

Cînd se hotărî în cele din urmă – o salată de scoici – se lăsă pe spate mulșumită °i surise.

– Ultima dată cînd am fost pe-aici, m-am plimbat °i m-am rătăcit. Tamara era disperată. Cînd m-a găsit, a spus că n-o să mă mai aducă niciodată.

– De ce s-a răzgîndit?

– Poate că s-a temut să mă lase singură pe insulă, cu tine în preajmă, zîmbi ea.

Stilul ei îmi evoca amintiri de acum trei zile, cînd sugerase, cu o bravură excesivă, să fugim împreună. Singura cale pe care o °tia de a face aluzii la o viață mai bună era să o transforme în subiectul unei glume.

Am ridicat transportorul.

– Ce cumpără Tamara? am întrebat. Un radar, ca să mă poată ține la depărtare?

Rug înălță din umeri, ca °i cum maică-sa ar fi fost ultimul subiect pe care ar fi dorit să-l discute.

– Nu °tiu... Cred că-i un emișator special. Intenționează ca pe viitor să-ți transmită "eve-nimentele" pe Pămînt în direct, nu înregistrate. Sînt sigură că locuitorii Pămîntului vor fi absolut *încîntați*.

Sosi salata pe care o comandase, °i abundența ei o ului în aceea°i măsură ca °i meniul. Pentru o vreme, se dedică mîncatului, privindu-mă printre îmbucături.

– Hei..., clătina din cap, te simți bine, domnule Benedict?

În mod evident, se referea la transpirația care-mi brobonise fruntea. M-am simșit stînjinit.

– N-am nimic.

– Nu arăți prea bine, insistă ea.

– O să supraviețuiesc.

– Deci..., zîmbi fata, cu ce ocazie prin Princi-pală?

Mă întrebasesm de mai multă vreme cum să aduc vorba despre întîlnirea ei cu Steiner.

– Ei bine, am roștit, după ziua de ieri m-am simșit atît de dezamăgit încît am decis să vin aici °i să-mi înec supărarea. Am ridicat paharul.

Se încruntă cam jumătate din propoziție, apoi, cînd înșelese, privi îngîndurată farfuria.

– Am ajuns mai devreme, am continuat eu. Te-am văzut pe plajă cu directorul.

Ochii îi erau măriți, înșpăimîntați. Încercă să-ți regăsească deta°area, ridicînd nepăsătoare din umeri.

– Trebuia să fi venit oricum. Poate că ai fi oprit ceea ce s-a întîmplat mai tîrziu... am le°inat. Se mai întîmplă cîteodată.

– Ce voia Steiner?

Coborî din nou privirea.

– Mi-a cerut să plec cu el, murmură fata.

– Să părăse°ți insula? Să vii cu el pe Princi-pală? Tonul meu era neîncrezător. Steiner nu-mi spusese nimic despre a°a ceva.

Rug scutură din cap, continuînd să-ți ferească ochii. Vorbi cu un glas atît de scăzut, încît a trebuit să mă aplec înainte pentru a distinge cuvintele:

– Voia să părăsim planeta săptămîna viitoare, să-l înșoșesc la noul post.

Am rămas pironind-o cu privirea; o picătură de transpirație mi se prelinse pe gît °i pe piept. Mi-am amintit că Steiner îmi spusese că fața de Rug nu simșea altceva decît milă. Am

simplit o împunsătură de gelozie, și m-am detestat pentru asta.

– Dar nu voia, săptămîna trecută, să fie însoțit de Tamara? am întrebat. Ea l-a refuzat... și atunci și s-a adresat pie?

Fata înălță din umeri.

– Atii, ovăi ea, povestea e mult mai veche. Cu cinci-ase ani în urmă, avea o legătură cu Jade. Se întâlneau des, deși Tamara s-a străduit să-i oprească. După aceea, Jade... a avut acci-dentul. Făcu o pauză și continuă: Acum un an, după dispariția tatii, Steiner a reapărut pe insulă. Se părea că se simțea direct responsabil pentru cele întîmplate. La început, Tamara nu l-a suferit, dar apoi... treptat, a ajuns să-l placă, ba poate chiar să-l iubească – cel puțin a o credeam eu pe atunci. După spectacolul de acum două zile, știu că s-a jucat cu el.

M-am gîndit la obsesia stranie a lui Steiner față de femeile din familia Trevellion. Puteam înțelege interesul oricărui bărbat față de Rug și Jade, dar nu pricepeam cum putea cineva să fie atras de Tamara Trevellion.

– Ce crezi că simțea Steiner pentru mama ta? am întrebat.

Buguie buzele, gînditoare.

– Pe atunci, vorbi ea cu glas obosit, credeam că o iubește cu adevărat. Poate că, de fapt, spuneam că ar putea înlocui tatăl pe care-l pierdusem. Înghițea absolut toate răutățile Tamarei, deși rămînea, cum să-și spun..., detașat. Părea interesat de ea nu ca persoană, ci ca artistă. Voia să afle totul despre arta ei. După aceea...

Tăcu.

– După aceea?

Ridică din umeri.

– A început să fie atras de mine. Ori de cîte ori venea pe insulă, insista să ne întîlnim pentru o oră, sau două. De cîteva ori s-a oferit să mă conducă pe Principală pentru cumpărături, însă Tamara n-ar fi permis a o ceva.

– Poate că, după accident, simțea o responsabilitate față de tine. Atia cît de rău te tratează Tamara?

– Nu era orb. A văzut totul. Prin comportarea lui, parcă încerca să compenseze disprețul mamei. Ridică ochii. Niciodată nu m-a atins, n-a făcut nimic de genul ăsta. Totuși nu-mi plăcea grija lui...

– Eu a o fi crezut că lipsită atîta timp de afecțiune...

– Nu știu, se încruntă Rug. Era stranie, nelalocul ei, grija asta după ce atîta vreme nu mi-o acordase nimeni. Parcă m-ar fi compătimit pentru ceea ce eram – și asta nu-mi plăcea. Nu-i doream mila. Cu cîteva luni în urmă, mi-a propus să plec cu el cînd părăsește Meridianul. Mi-a descris un tablou minunat al tuturor minunilor Expansiunii pe care le-a o fi putut vedea, și a insistat să-l însoțesc.

– Dar l-ai refuzat?

Se jucă cu furculița prin salata rămasă în farfurie.

– I-am spus că ar fi imposibil să plec – trebuie să urmez tratamentul pentru boala mea. Mi-a zis că medicii pămînteni m-ar putea vindeca definitiv, să scap de analize și tratamente. Să fiu liberă.

– Ai... ce te-a oprit? am insistat.

– A aflat Tamara. După aceea nu m-a mai lăsat să ne întîlnim. Nu cred că a o fi plecat. Nu-mi place. Este prea... căută cuvîntul potri-vit. ...prea distant, prea mecanic.

Ridică privirea spre mine, luă o furculiță de salată și începu să mestece. Schimbă subiectul:

– Ai reușit să afli ce s-a întîmplat cu Jade, a o cum ai promis.

Am simțit un nod în stomac.

Îmi zări expresia.

– Ce s-a întîmplat? întrebă cu o voce ovăi-toare.

A o fi vrut mai mult decît orice să-i spun că uitasem să-l întreb pe Doug Foulds, însă ochii ei nu permiteau minciunile. Trebuia să-i spun adevărul – dar, desigur, existau două versiuni ale acestuia. Intenționasem să-i relatez varianta "oficială" a morții surorii ei, care punea

tragedia pe seama unui accident. Totu'î pericolul celui mai puşin neplăcut scenariu putea fi ca Rug să-mi ceară drogul, pentru a retrăi rolul jucat de ea atunci.

Trebuia să-i spun adevărul.

– Deci, domnule Benedict? Ce-a spus inspec-torul?

– Am vorbit cu el ieri. N-a investigat personal cazul... °eful lui a făcut-o.

– Atunci nu °tie ce s-a întîmplat?

Am ezitat.

– A căutat în arhivă °i mi-a rezumat raportul respectiv.

– °i?

I-am evitat ochii.

– S-ar putea să fie cam neplăcut...

– Vreau să cunosc adevărul, domnule Benedict.

– Perfect. Am făcut o pauză, întrebîndu-mă cum să-l formulez. Tamara lucra cu Jade o sculptură laser în poiana unde m-ai dus alaltăieri. După accident, mama ta l-a solicitat pe inspectorul de pe atunci să facă ancheta. A aflat ce se petrecuse, dar Tamara n-a dorit ca adevărata versiune a tragediei să fie cunoscută. Inspectorul a redactat un raport în care afirma că Jade a căzut în sculptură °i a murit pe loc...

– °i adevărul...? mă privi Rug.

– Conform versiunii reale, Jade a intrat premeditat în lasere. S-a sinucis.

Rug părea °ocată. Clătină încet din cap.

– Nu... nu: N-ar fi făcut a°a ceva. De ce să facă *asta*?

– Îmi pare rău...

Mă prinse de mină, imploratoare:

– Este posibil ca inspectorul să se fi în°elat... să fi fost *totu*'î un accident?

– Rug...

Nu °tiam de unde să încep. Brusc, gura îmi era uscată. Am sorbit din bere °i am privit oriunde altundeva decît în ochii ci verzi rugători.

– Rug, tu ai fost singurul martor al incidentu-lui. Ai fost acolo cînd Jade... cînd a făcut ceea ce a făcut. Inspectorul te-a anchetat, °i i-ai spus. ceea ce ai văzut.

Fata continuă să-°i fixeze farfuria, încremenită,

– Este evident de ce ăi-ai blocat accesul con°ti-ent la aceste amintiri; de ce nu mai °tii ce s-a întîmplat. Nu pricepi?

– Nu pot crede că Jade s-a sinucis, murmură ea.

– Să încerc să-ăi fac rost de o copie a rapor-tului oficial. Ne-am putea duce în poieniă într-o seară °i să mai parcurgem o dată declarația ta. Poate că declan°ează ceva...

– Există o calc mai simplă, începu ea.

– Rug...

– Adu-mi gerul, domnule Benedict. Vreau să retrăiesc întîmplarea. Atunci nu l-a° fi putut lua, pentru că eram prea mică °i ata°ată de Jade. Acum am crescut. °tiu ce s-a petrecut cu ea... dar vreau să *văd*.

– Nu ăi-a° putea permite. Poate fi mult prea periculos. Inițial ai blocat memoria dintr-un anumit motiv. A retrăi acum totul poate fi mai mult decît poăi suporta. Imaginează-ăi drama de a-i retrăi moartea!

– I-am supravieăuit o dată, domnule Benedict. Vreau amintirile acelea!

– Nu sînt ni°te simple amintiri. Vei retrăi cu adevărat momentele respective. Vei avea din nou cincisprezece ani, o vei iubi pe Jade; °t cînd ea... cînd ea va muri, vei simăi toată groaza simăită atunci Dumnezeu °tie ce efect ar putea avea!

– N-ai habar ce iad este să nu °tii.

– Dar tu °tii ce s-a întîmplat. Eram exasperat. Ce mai vrei?

Î°i privi degetele.

– Vreau să-mi satisfac o dorină, atîta tot.

– Rug, o să-ăi fac rost de copia declarației tale. Dacă o vom parcurge, o dată, de mai multe ori, poate că va reapare ceva. Mi se pare mai sigur decît să iei ger. Te rog, crede-mă, sînt de

partea ta. Pur ți simplu, nu vreau să îți se întîmple vreun rău.

Am încercat să-i apuc mîna, peste tăblia mesei, dar ea ți-a retras-o ți a ridicat ochii.

– Deci nu-mi vei da drogul, domnule Benedict?

– Nu pot, am clătinat din cap.

Rămase tăcută, privind tăblia mesei. Nu puteam să nu-mi amintesc ce-mi spusese Tamara Trevellion, că Rug mă manipula, cu implicația că avea să renunțe la mine dacă obține ceea ce dorea, sau dacă nu obține...

Apoi fata făcu un lucru surprinzător. Se întinse peste masă îmi prinse mîna ți o strînse uor.

– Hei, domnule Benedict... nu mai fi atît de amărît, da? Ridică din umeri: înșeleg de ce nu vrei să-mi dai drogul. Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să încerc să-mi amintesc în alt fel ce s-a întîmplat.

Zîmbi atît de deschis încît m-am simșit ruinat de bănuiala pe care mi-o strecurase în minte maică-sa.

Mi-am amintit de afirmația lui Rug, potrivit căreia sculptura la care lucraseră Tamara ți Jade era acum expusă într-un muzeu de pe Principală.

– Dacă vrei, i-am zis, poate că într-o bună zi am putea vizita muzeul de aici, să vedem piesa creată de mama ta ți de Jade. Nu se ție niciodată, poate că ar fi de folos. ..

– Ar fi grozav! Tonul îi fusese entuziast, însă îi puteam citi îndoiala din ochi.

Înapoia ei, ultimul container era aranjat în camion. Tamara Trevellion examina diferite acte împreună cu eful depozitului. În cele din urmă, semnă de primire apoi începu să privească în jur, căutînd-o probabil pe Rug.

– Ce faci în zilele următoare? am întrebat-o repede pe fată.

– Nu mare lucru, înălpă ea din umeri. De ce?

– Ai vrea să faci un planorism cu mine?

– Sigur că da! De la încîntarea pricinuită de idee, expresia i se posomori. Dar n-o să mă lase Tamara.

– Trebuie să-i spui? Nu poți dispărea cîteva ore?

Rug oftă.

– ăi să-i suport furiile, cînd mă întorc?

– Nu te-ai obiuit deja? N-ar merita? Ai mai planat vreodată?

Clătină din cap, desenînd cu degetul pe tăblia mesei.

– Nu. Ai un deltaplan?

– Un model cu două locuri. L-am cumpărat cînd am ajuns aici... la început, zburam săptă-mînal. Am putea pleca de dimineașă ți să venim aici, să vizităm muzeul.

Fata privea direle umede lăsate de vîrfurile degetului.

– E imposibil, domnule Benedict. Nu înșelegi ce ar putea face Tamara cînd o să mă întorc?

– Să-ți întrerupă tratamentul? am rîs eu. Rug, poate că motivul pentru care-i atît de crudă este că te dai bătută. Poate că dacă te-ai împotrivi...

– Nu înșelegi.... opti ea. ătii ce mi-a făcut luna trecută, cînd din greală i-am scăpat unul din cristale? Mi-a dat coamaruri.

Aproape că am izbucnit în rîs.

– Ce anume?

– Nu ție cum face. Poate că-mi pune ceva în mîncare, sau în băutura. După aceea, cînd mă culc, visez că sînt în oceanul de lîngă Fașă-întunecată, ți e noapte ți mă atacă un fel de rechini care mă sfiie. E întotdeauna același vis, ți întotdeauna îl visez după ce am greșit cu ceva.

– Mama ta e un monstru!

– O urâsc atît de mult încît o compătinesc, domnule Benedict.

Am privit-o o vreme, apoi am spus:

– Singurul lucru care te ține legată de ea este boala ta, a-a-i?

Încuviinșă posacă.

– Ce-ai zice dacă ți-a° angaja un consult la un specialist de aici, de pe Principală?

– La ce bun? Înălță ea din umeri.

– Păi, poți afla exact care e problema ta. Singura care ți-a spus că tratamentul e foarte scump a fost Tamara. De fapt, s-ar putea să fie relativ ieftin. Atunci...

– Nu °tiu...

– Ce pierzi? Dacă poți fi tratată de un alt doctor, la un preț moderat... Asta ar însemna că poți fi liberă. Poți trăi oriunde dore°ti.

– Oriunde? Absolut oriunde?

– Oriunde. Ce zici?

– Mi-e frică. Nu i-am ie°it niciodată din cuvânt.

– Vrei să-ți petreci restul vieții întemnițată pe insulă cu ea?

Tamara Trevellion ne observase °i venea către noi.

– Uite-o, i-am spus. Pregăte°te-te.

Femeia se opri lângă masa noastră. °tiam că era numai o părere, totu°i prezența ei păru că reduce temperatura cu douăzeci de grade. Mă scîrbea vederea pe°tilor-ventuză, viermuind peste corpul ei.

Lîngă mine, Rug se înfioră °i se chirci.

– Deci aici erai. Rug, se răsti artista. Benedict... vād că recurgi la orice măsuri pentru a aranja o întîlnire.

– Ne-am întîlnit întîmplător, i-am răspuns. Nu °tiam că sînteți aici.

Tamara se a°eză pe scaun, aranjîndu-°i aripioa-rele °i membranele a°a cum ar fi făcut cu mătasea fină a unei toalete luxoase. Î°i oprise atenția asupra mea.

– Întîmplător, Benedict, e°ti exact omul pe care voiam să-l întîlnesc.

– Chiar a°a? am privit-o bānuitor.

– De mai mult timp doresc să-mi completez menajeria de faună aborigenă, de pe Meridian. Cu ocazia evenimentului, l-am întrebat pe Abraham Cunningham dacă nu-mi poate procura un leu-de-nisip. Din motive personale, m-a refu-zat. Cu toate acestea, continui să doresc un spe-cimen. Mă întrebam.... mă privi cu ceea ce putea fi o căutătură estimativă, dacă ai putea să-mi prinzi unul °i să mi-l aduci pe insulă?

– Nu, Bob, izbucni Rug. E prea periculos!

– Taci! Hotărîrea îi aparține domnului Bene-dict.

Mă întrebam de ce după refuzul lui Abe mă considerase tocmai pe mine potrivit de a captura un leu. M-am gîndit la tot ceea ce-mi spusese Abe despre animale. În altă situație, i-a° fi putut spune ce să facă cu propunerea ei.

– Rug are dreptate, am încuviințat. E o treabă foarte primejdioasă.

– °i pentru care vei fi recompensat corespunzā-tor.

– Nu vreau bani.

– Bob! scînci fata.

Tamara î°i ignoră fiica °i mă privi cu ochi reci, inumani.

– Aha, °i cum ai vrea să fii rāsplătit?

– A° dori s-o plimb pe Rug cu deltaplanul.

Fata se uită la mine cu ochii mari.

– Să înpeleg că e°ti pilot calificat? întrebă Tamara.

– Pot pilota orice, de la deltaplane la nave mari.

Artista se rāsuci spre fiica ei.

– Vrei să zbori cu domnul Benedict? o întrebă.

Rug deschise gura, dar nu se auzi nimic. Încu-viință din cap.

– În acest caz, nu vād nici o obiecție de a-l însopi într-un zbor.

– Cînd doriți leul? am întrebat-o.

– Cît de repede, Benedict. Să zicem... miine?

– °i cînd poate veni Rug?

– Îți convine ziua următoare? Bineînpeles, dacă aduci animalul.

– Mi se pare normal, am încuviințat.

Înclină grațioasă capul.

– Atunci e hotărît. Abia a°tept să te văd miine. Rug, e timpul să plecăm. Benedict...

Se ridică °i se depărtă, razele soarelui scînteindu-i pe solzi.

Rug o urmă ascultătoare, dar nu înainte de a privi înapoi spre mine, cu o expresie în care se amestecau bucuria °i durerea. Au urcat într-o limuzină cu °ofer. Vehiculul se ridică °i porni pe bulevard, urmat de transportor.

Privindu-le, m-am gîndit la ceea ce mă putea a°tepta în capturarea unui leu-de-nisip... doar pentru ocazia de a fi singur cu Rug Trevellion.

Agenția pentru Aplicarea Legii pe Meridian î°i avea sediul în într-un bloc modest, cu două nivele, situat pe drumul de coastă, deasupra unui golf izolat de pe partea însorită a insulei.

Mi-am lăsat ma°ina în parcare °i am intrat în antreul mochetat. Un individ de la recepție m-a condus pînă la biroul lui Doug de la etaj.

– Bob, bine-ai venit!

Am trecut într-un salon plu°at, alăturat biroului.

Între patru pereți, în spațiu restrîns, părea mai scund °i mai masiv decît oricînd.

– Iartă-mă că te-am tîrît pînă aici.

– Nu-ți face probleme. N-aveam ceva mai bun de făcut. Mi-am umplut ziua.

Turnă două beri °i am rămas împreună înaintea peretelui din sticlă, admirînd panorama. În dreapta noastră, arhipelagul se curba, pierzîndu-se în depărtare. Drept înainte, de°erturile Feței-luminate ardeau cu o strălucire violentă. M-am gîndit la drumul cate mă a°tepta miine.

– Cum merg cercetările? l-am întreat.

– Înaintează încet. Foarte încet. Părea mai sobru ca de obicei.

– Deci tot mai crezi că Abe °i cu mine am avut năluciri? am rîs eu.

Doug zîmbi.

– De fapt nu. Au apărut unul-două lucruri care tind să confirme afirmațiile voastre.

– Ce anume?

– Am făcut cîteva analize ale bucății alea de uniformă. Prin mostre de pesut °i specimene sudoripare, am aflat cui îi aparținea. De fapt, °*tim* cine era persoana. Sintem nouăzeci °i nouă la sută siguri că uniforma era a directorului adjunct, Hannah Rodriguez, a doua funcție din stația Telemass.

– Ați găsit-o?

– Aici e aici. După spusele lui Steiner, acum o săptămînă, Rodriguez °i-a luat o lună de conce-diu. Era pasionată de navigație – le spusese lui Steiner °i celorlalți din stație că plănua o călă-torie în sud, dincolo de ecuator. Se pare că ar fi plecat acum cinci zile. Am verificat portul unde-°i ținea catamaranul, dar nu-i nici urmă de barcă. Am trimis un avion să cerceteze oceanul de aici pînă la ecuator, dar n-a găsit nimic. Parcă ar fi dispărut fără urme.

– Deci trupul văzut putea fi al ei?

Doug încuviinșă din cap.

– Cineva a dus-o acolo, a ucis-o °i a lăsat corpul pradă leilor. Poate că a scufundat °i barca, pentru a se crede că s-a înecat. Poate că mai tîrziu cînd s-a aflat că ați descoperit ceva, a revenit pe Fața-luminată, °i a distrus toate dovezile.

Mi-am terminat berea.

– În legătură cu asta voiai să mă vezi?

Traversă odaia pînă la masă, luă un plic argintiu °i mi-l întinse. Am extras poza unei femei cu ten măsliniu °i păr negru, de abia trecută de patruzeci de ani. Fusese fotografiată pe platforma stației Telemass, purtînd uniforma azurie a organizației.

– Hannah Rodriguez?

– Făcută acum doi ani, la sosirea pe Meridian.

– Cum te pot ajuta? l-am întreat.

– Rodriguez a fost prietenă cu Tamara Trevellion. Era °i ea artistă, amatoare, °i-i plăceau operele Tamarei. Pînă în momentul dispariției, fusese un oaspete regulat al insulei. Era o tipă

singuratică – nici unul din colegii ei din stație nu pretindeau că o cunosc cu adevărat. M-am gândit că Tamara sau fică-sa ar fi putut ți ceva despre ea, ceva care să mai facă lumină.

– Doar n-o suspectezi pe Tamara Trevellion?

– S-o zicem altfel – eu suspectez pe toți cei care au avut vreodată de-a face cu Rodriguez. E mai sigur a'a. Am fost deja s-o întreb, însă n-a spus nimic.

– ăi ce vrei să fac eu?

– M-am gândit că ai putea s-o întrebi pe Rug cum se descurcau cele două prietene, și dacă au existat vreodată diferențe de opinie. S-ar putea chiar să ție dacă Rodriguez avea du'mani, oameni în care nu se încredea. Chestii de-astea...

O s-o anchetez eu mai târziu, însă cu tine s-ar putea să fie mai deschisă.

– Bine, am încuviințat. O s-o văd peste o zi, două.

– Perfect. Realmente, îmi trebuie cât mai multe date despre Rodriguez. Deocamdată nu cunosc aproape nimic, și în primul rând, ce interes ar fi avut cineva s-o omoare? Doug părea obosit, tras la față: Ia zi, mai iei o bere?

Peste treizeci de minute, ie'eam din clădire și intram într-o vid-cabină din parcare. Am găsit clinica unui neurospecialist și am programat-o pe Rug peste două zile. Apoi m-am întors la vehicul și am rămas locului o vreme, privind oceanul și insulele și rememorând discuțiile mele cu Rug, Tamara și Doug. Treptat-treptat eram atras și mă implicam într-o situație pe care, doar cu câteva zile în urmă, a° fi privit-o alarmat.

Acum, singurul meu motiv de alarmă era că începea să-mi placă.

5

FAȚA LUMINATĂ REVIZITATĂ

În dimineața, următoare m-am trezit scuturat de frisoane. Am încercat să mănânc ceva, dar după câteva înghițituri am fost nevoit să alerg în baie și să vomit. După aceea, m-am simțit ceva mai bine în privința stomacului, totuși durerea ce-mi chinuia restul corpului persista, sporind odată cu scurgerea dimineții.

M-am întins pe canapea și m-am luptat cu crampele. Pulberea roz scinteietoare din cochilie era o ispită permanentă. Voiam să cedez să caut alinarea drogului. De ce mă torturam oare într-atît? Existența mea înainte de a o cunoa°te pe Rug, o viață de singurătate, apatie și sănătate relativ bună, părea acum destul de atractivă... Uit-o pe Rug, mi-am spus – nu-ți risca viața încercînd să prinzi un leu-de-nisip; rămii pe insula ta, caută evadarea în drog și lasă intrigile planetei să continue fără tine... Trecuseră deja două nopți de cînd nu mai luasem ger, iar co'ma-rurile accidentului nu apăruseră. Mă întrebam însă cît mai putea dura, cît avea să treacă pînă să am un co'mar de proporții, care să reînvie groaza, durerea și vinovăția? Cît de u°or ar fi fost să scap de durerea fizică și de amenințarea angoasei mentale, arzînd o diră de ger și ajungînd... *altundeva*.

Am înbeles însă unde mă duceau aceste gânduri și mi-am amintit expresia de fericire a lui Rug cînd auzise că vom zbura împreună. Aproape că am alergat afară din dom și în josul potecii către chei. Am urcat în °alupă, am pornit motorul și am accelerat peste ocean înainte să mă răz-gîndesc. După cincisprezece minute am ajuns la insula lui Abe. Am oprit °alupa și am pornit spre vilă. Pe la jumătatea cărării m-am oprit, nu atît să admir peisajul cît să mă odihnesc. Mă simșeam slăbit; căldura mă topea.

M-am a°ezat pe un bolovan, în mijlocul zgo-motelor produse de o duzină de animale diferite, și am privit peste ocean spre contururile tremurătoare ale Feșei-luminate și, mai departe, către perdeaua de foc ce dansa la orizont. Faptul că azi urma să pătrund în sălbăticia aceea neospitalieră nu mă încînta și, nu pentru întia oară, am început să mă întreb dacă ceea ce făceam avea rost.

Am continuat urcu°ul către veranda suspendată deasupra pantei abrupte. Abe stătea

lingă balustra-da scundă, privind oceanul. Avea un binoclu atârnat de gît. M-am gîndit că-l surprinsesem într-un moment de introspecție personală, poate chiar de tristețe. Se întoarse ȳi zîmbi, cînd mă văzu.

– Bob! Bei ceva?

– Ar merge un suc.

– Ce mai faci? întrebă comandînd automatul.

– Bine, i-am spus, după o scurtă ezitare. Am început să mai ies; m-am întîlnit de cîteva ori cu Rug Trevellion.

Îmi întinse paharul ȳi mă privi ciudat.

– ȳi Tamara ce zice? E notoriu faptul că o ȳine pe fată din scurt.

– La început a fost mai rece. Acum a cedat pușin.

Nu ȳtiam dacă era momentul potrivit să-i cer informașii asupra leului-de-nisip. Tocmai mă pregăteam să-i pomenesc despre solicitarea artis-tei, cînd i-am observat expresia. Mă privea cu un fel de îngrijorare paternă.

– Ce s-a întîmplat? l-am întrebat.

– Bob, n-a ȳ vrea să ai neplăceri.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior rece pe ȳira spinării.

Am ridicat din umeri, rîzînd.

– Tamara nu-mi poate crea neplăceri.

– Nu mă gîndesc la Tamara, clătîină el din cap. Mă refer la Rug.

– Rug este o fată minunată.

Abe se rezemă de balustradă ȳi-ȳi privi paharul.

– Bob... a ȳ vrea să-șii spun ceva. Poate că n-o să-șii placă...

– Ce anume? L-am privit atent.

– Anul trecut, imediat după ce-a murit Pat, Tamara m-a invitat de cîteva ori la petreceri, evenimente... chestii de-astea. Firesc, am cunos-cut-o ȳi pe Rug. Ne-am înșeles bine. Eu încă nu-mi revenisem, ȳi Rug era fără tată...

– Ce s-a întîmplat? Am sorbit nervos din pahar.

– Ne vedeam frecvent. ȳtia că merg des pe Fașa-luminată ȳi m-a rugat s-o iau ȳi pe ea.

Să-șii spun drept n-aveam nimic împotrivă, însă maică-sa s-a opus. După o săptămîină sau două, Rug mi-a cerut să-i aduc ni ȳte flori-de-ger de pe Fașa-luminată. Mi-a zis că dorea să afle mai multe despre felul cum a murit sora ei. Bine-înșeles, am refuzat-o. Mi se părea o idee nebună, ȳi i-am spus-o. După aceea, n-a vrut să mă mai vadă. Recunosc, mi-a părut rău. Cred că vedeam în ea fiica pe care n-am avut-o niciodată.

Am suris u ȳurat.

– ȳtiu că vrea ger. Mi l-a cerut ȳi mie. Am refuzat-o , totu ȳi se pare că fără urmări.

Conti-nuăm să ne întîlnim.

– Atunci mă bucur pentru tine, zîmbi Abe. E clar că Rug a gășit pe cineva important pentru ea, care să nu reprezinte bătrînul arhetip al tatălui. Făcu o pauză. Tamara ce spune despre voi doi...?

– La început, m-a avertizat că am pătruns ilegal pe insula ei ȳi m-a oprit s-o vād pe fată. Pentru ca ieri să-mi spună că o pot plimba pe Rug cu deltaplanul.

– O schimbare destul de radicală...

– De fapt, am fost de acord să-i fac un servi-ciu. De aceea am ȳi venit aici. Am nevoie de sfaturile tale.

– Cum te-a ȳ putea ajuta?

– Pii minte evenimentul de pe insula ei? Te-a întrebat dacă ai fii de acord să-i prinzi un leu-de-nisip. Continuă să dorească unul. Mi-a spus că dacă-i aduc un leu, o pot lua pe Rug cu deltaplanul.

– ȳi-ai fost de acord?

– Vreau să merg chiar azi pe Fașa-luminată.

– Chiar a ȳa? chicoti Abe.

– Bine-înșeles, am nevoie ȳi de sfaturile tale. Tamara șii-a zis de ce-ȳi dore ȳte un leu?

– Presupun ca să-l transforme în animal de casă. În rest, are absolut totul. Un leu-de-nisip ar produce senzație în cercurile ei sociale. Făcu o pauză și mă privi: Bob, de ce n-ai refuzat-o?... continuând să te întâlnești cu Rug pe ascuns?

Am făcut un gest vag.

– Nu știu. Poate că subconștient m-am temut că Rug nu va mai dori să mă vadă, dacă maică-sa strânge urubul. Are o influență ciudată asupra fetei. Oricum am venit să te întreb cum anume ar trebui să procedez ca să prind leul.

Abe își goli paharul, merse la automat și umplu încă unul. Părea cufundat în gânduri. Se rezemă de balustrada verandei.

– Există două modalități, începu el. Una este destul de sigură, cealaltă mai puțin,

– Care-i cea sigură?

– Simplu. Duci o cușcă pe Fața-luminată, la vreo sută de kilometri în interior, o umpli cu carne și-o lași acolo. Te întorci după câteva zile și în noua cazuri din zece, ai prins un leu.

– I-am zis că-i aduc unul azi.

– Atunci trebuie să folosești cealaltă metodă. Iei o armă laser și o cușcă specială, mergi acolo unde sînt leii și împuști unul. Cu puțin noroc, va fi amețit suficient timp ca să ai vreme să poziționezi cușca deasupra lui și să-l capturezi. Dar e riscant.

– Nu știu dacă mă dau în vînt după metoda asta...

– Dezavantajul ei este că ar trebui să existe două persoane înarmate. Și preferabil, una trebuie să aibă ceva experiență.

– N-aș vrea să vii cu mine, Abe. Eu m-am băgat singur în chestia asta.

– Nu te-aș putea lăsa singur acolo, pentru Dumnezeu! Oricum pe Fața-luminată se întâmplă ceva și vreau să arunc o privire, dacă tot sînt acolo.

– Da? Instinctiv, am privit peste ocean spre linia orizontului. Se zărea doar un zid de foc, permanent, tremurător.

– Uită-te în stînga centrului, imediat sub auroră.

M-am uitat, și după cinci secunde am fost răsplătit de imaginea unui fulger, semănînd perfect cu o rază laser, care descria o linie paralelă cu orizontul.

– Bine, poți vedea mai bine așa...

Îmi întinse binoclul și, după o scurtă așteptare, am văzut altă străfulgerare luminoasă, dispărînd după curbura îndepărtată a emisferei. Spectacolul era extrem de familiar.

– Așa se întâmplă de o oră, explică Abe. Sînt transmisiile Telemass, care vin din sud și se descarcă în vecinătatea vechii clădiri pentru Cercetări Solare.

– Ai idee ce se-ntîmplă?

Clătină din cap.

– Habar n-am. O să luăm camionul meu, capturăm un leu și la întoarcere aruncăm o privire. De acord?

Am îmbrăcat costumele protectoare, ne-am înarmat cu puști-laser și am încărcat cușca în spatele camionetei cu pernă de aer. Abe accelerează, și în următoarea oră am străbătut fără probleme oceanul liniștit. Drept înainte, pârful vertical, gălbui, al Feței-luminate tremura și vibra precum coardă unui instrument muzical. La orizont, linia de foc dansînd, deasupra căruia se afla discul sclipitor al lui Beta Hydri, ce ardea pe pete purpurii pe retine.

Abe ținea strîns volanul și pălăvrăgea întruna oarecum nervos; volubilitatea aceasta nu-i era deloc caracteristică, și puteam doar să bănuiesc că era emoționat la gândul de a captura un leu-de-nisip.

– În ultimele două zile, comentă el, activitatea solară a fost extrem de susținută și de-aici și aurora. Cînd se întâmplă așa, temperatura crește cu 10-20 de grade peste medie.

Continuă, spunîndu-mi că vehiculul nu era izolat – așa cum fusese avioneta – și nici parbri-zul polarizat; trebuia să ne bizuim exclusiv pe costume.

– Nu vom intra la fel de adînc ca ultima dată, cel mai aproape s_ălaș de lei pe care-l cunosc este la granița dintre zonele albastru și portocaliu, Pe de altă parte însă, vom întîrzia mai mult

acolo, depinzînd cît de repede putem pune mîna pe un leu.

Privi înainte, cu chipul scîldat în sudoare.

Pârmul lipsit de viaþă al zonei de foc se apropie, °i camionul sui pe nisip fîră nici o hurducătură. Mi-am pus mînu°ile °i am ridicat gluga; termo-metrul de bord indica temperatura interioară de 49°C. Ne-am abătut de la ruta urmată cu cîteva zile în urmă, îndreptîndu-ne spre nord, unde, exista o regiune de rîpe °i canioane.

Din acest loc, spectacolul de lumină þesută între Insula Principală din sud °i Clădirea Cercetării Solare era impresionant. De°i clădirea se afla cu mult în stînga noastră, în afara razei vizuale, uria°ele fulgere aurii păreau scurte raze de foc, in-cendiind zona din jurul staþiei în explozii orbitoare.

Activitatea Telemass îmi reaminti de vizita pe Principală.

I-am spus lui Abe că mă întilnisem cu Doug Foulds.

– °i? mă privi el.

– Crede că °tie cui aparþine uniforma.

Abe izbucni în rîs.

– Deci acum e gata să admită faptul că am văzut un trup?

– Să spunem doar că nu-i încuiat la minte. Uniforma aparþine unei femei care lucra în staþie, °i care recent a dispărut în decursul unei croaziere.

– Cum o chema?

– Hannah Rodriguez; era adjuncta lui Steiner.

– Rodriguez?

– O cuno°ti?

– Ne-am întilnit anul trecut. Petrecea mult timp pe insula Tamarei.

Am încuviinþat din cap.

– Mi-a spus Doug. De altfel m-a rugat s-o întreb pe Rug despre Rodriguez °i Tamara.

– Doar nu crede că...

– Asta l-am întrebat °i eu. Nu cred că deo-camdată are vreo pistă.

– Pe Steiner l-a întrebat despre ea?

– Nu sînt sigur. Probabil.

– Cred că ar fi aflat multe de la el, bineînþeles dacă era dispus să-i spună. Steiner °i Rodriguez aveau opinii diferite asupra modului cum trebuie condusă staþia. Rodriguez petrecea destulă vreme pe insula Tamarei °i am auzit-o de mai multe ori plîngîndu-se în legătură cu el.

Am tăcut amîndoi, cufundaþi în propriile gînduri.

Goneam cu o sută de kilometri pe oră spre zona portocalie, lăsînd în urmă un nor de nisip. În cabină, temperatura cre°tea mereu, ajunsese la 70°C; am băut un litru de apă din canistră °i mi-am coborît vizorul, însă n-am reu°it decît să atenuez strălucirea; căldura era îngrozitoare.

Am trecut pe lîngă insuliþe de vegetaþie scundă – cactu°i, palmari cu flori roz, luminoase. La vederea lor am simþit un val familiar de încîntare, urmat imediat de con°tiinþa că zilele dependenþei mele de drog rămăseseră, din feri-cire, în urmă, apoi mi-am dat seama că senzaþiile de rău °i greaþă din timpul dimineþii dispăruseră. Eram încins, transpirat °i iritat, însă nu mă mai simþeam bolnav. M-am gîndit iară°i la evenimen-tele din decursul dimineþii °i am simþit u°urare °i mîndrie pentru că avusesem tîria să refuz gerul din cochilie. În următoarea oră, străduin-du-mă să-mi abat gîndurile de la căldura înăbu-°itoare, m-am concentrat asupra lui Rug °i a locurilor unde puteam merge cu deltaplanul.

Cînd am părăsit zona albastră, terenul începu să se schimbe. O fisură brăzdă nisipul de°ertului lîngă noi, deschizîndu-se după aceea într-o vale de rift, lungă de douăzeci de kilometri, lată de cinci °i adîncă de unul. Pe fundul ei îngust, ascuns de lumina directă a soarelui, am distins firul °erpuit al unui pîrîia°, mîrginit pe alocuri de pete de verdeaþă tropicală.

– Un izvor subteran, comentă Abe obser-vîndu-mi interesul. Irigă valea °i asigură adevă-rate oaze pentru animale. Nu sîntem departe de zona de împerechere a leilor Se adună aici, o dată pe an, se împerechează °i nasc pui, apoi avansează spre interior, hrînindu-se cu

stîrvuri. Ar trebui să mai fie cîpiva întîrzița pe aici.

Am ajuns la un al doilea canion, mai mare și paralel cu primul. Abe a oprit, și am examinat împrejurimile. De aici și pînă la coastă, pînutul era sîrtecat de o mulțime de fisuri din care se înălțau aburi. Înaintea noastră, deșertul se oprea într-un canion lat. Un curcubeu atîrna la jumătatea pantei opuse, în ceața fină creată de arcul perfect al unei cascade. Fundul văii era o junglă deasă, pe jumătate ascunsă de nori. Niciodată nu-mi închipuisem că pe Fața-luminată putea exista un asemenea loc.

– Doamne Dumnezeule, e superb...

– Riftul Cunningham, zîmbi Abe.

– Tu l-ai descoperit? am întrebat surprins.

– Nu, rîse el, – descoperirea a făcut-o prima echipă de explorare, și i-au dat un număr.

– și-atunci cum...?

– Este numit după soția mea. Pat. și-a pierdut viața anul trecut, aici.

L-am privit. Și coborî iute vizorul.

– Pierdem timpul, Bob. Hai la treabă!

Luă un laser din rastel, deschise portiera și sări afară. Merse pînă la marginea canionului și examină terenul de dedesubt. Am venit lîngă el.

Îmi indică o stîncă la cinci metri în josul pantei. Am alunecat într-acolo, pînîndu-ne unul de celălalt pentru echilibru și stîrnind o mică avalanșă de nisip și pietricele, scrișetele răsunînd puternic în liniștea din jur.

Am ajuns la adăpostul stîncii și Abe și-a instalat arma pe trepid, aidoma ultimului apărător al unei străvechi caravane de nomazi. Eu gîfiam de oboseală; poate că acum ne aflăm cu cincizeci de kilometri mai aproape de coastă decît în ultima noastră incursiune, însă intensitatea exploziilor solare în creștere în ultima vreme anula, practic, diferența.

– Pe durata perioadei de împerechere, leii se mențin pe fundul văii, explică Abe. Imediat cum văd unul corespunzător, vreau să te întorci la camionetă și s-o treci peste margine. Eu amepesc leul, suim la bord și ne ducem direct la el, pînă nu se trezește.

Am încuviințat din cap, privind în josul pantei spre jungla îndepărtată. Se zărea cite un pterozaur, zburînd printre vîrfurile copacilor, însă nici urmă de leu.

Lîngă mine. Abe înjura ori de cite ori vreo mișcare de pe fundul văii se dovedea a fi o alarmă falsă. Nu-l mai văzusem niciodată atît de încordat; era foarte îndepărtat de obișnuita sa manieră reținută, și m-a surprins că dorința de a captura un leu era caracteristică lui Abe pe care-l știam, conservatorul care-și transformase insula într-un sanctuar pentru speciile amenințate ale planetei.

Am întrerupt tăcerea.

– Abe, îți sînt recunoscător.

Mă privi scurt. Sub vizor, am deslușit un suris.

– Pentru pușin.

– Nu te deranjează...?

Scutură din cap.

– M-am gîndit la asta din seara cînd Tamara mi-a făcut aceeași ofertă. Atunci n-am vrut s-o fac, pentru ea, totuși... Trebuie să recunosc că am regretat că am refuzat-o. În ultimele două zile, ideea respectivă nu m-a părăsit deloc – chiar am visat-o.

Reveni cu privirea asupra văii.

– Mă gîndisem că s-ar putea să ai obiecții față de ce dorește ea să facă cu leul, am înălțat clin umeri.

– Cred că o parte din mine se opune. Bob. Însă o alta, cea infantilă, salută ocazia.

L-am privit atent.

– Trebuie să alung fantomele, să mă răzbun. și-tu că-i o prostie, că nu trebuie să mă cobor la aștea ceva...

– Să te răzbuni? l-am îngînat.

– Să mă răzbun, Bob, pentru ceea ce s-a întîmplat aici acum un an. N-ai știut? Pat a fost atacată și ucisă de un leu-de-nisip.

În ciuda căldurii, am început să tremur.

– Cristoase, Abe! Dacă a° fi °tiut... iartă-mă. N-ar fi trebuit să-ți cer a°a ceva.

El rîse scurt.

– Bob, ți-am spus... Am nevoie de a°a ceva. Poate că va ie°i ceva bun de aici.

Se opri. Trupul i se încordă, °i privi în josul văii spre o siluetă care ie°ise dintre tufi°uri °i avansa încet, arînd nisipul cu coarnele botului. La vederea animalului, am fost cople°it de forța °i ameninșarea pe care le degaja.

– Adu camionul! °uieră Abe.

Am alergat înapoi în susul pantei, alunecînd de cîteva ori. Cu cîteva secunde înainte de a ajunge, am auzit °uierul scurt al razei laser, urmat de un pocnet sec, cînd fulgerul lovi leul. Am plonjat în cabină °i am trecut camioneta peste marginea rîpei lovind valahul cu pieptul cînd am început să cobor povîrni°ul, cu turbinele vuind. Abe suise pe stîncă °i cînd am trecut pe lîngă el, sări pe platformă °i pregăti vinciul.

La două sute de metri sub noi, leul zăcea pe o parte, zvîcnind din labele butucănoase. Botul era căscat, lăsînd să se întrevadă o aglomerare impresionantă de colți de forma unor seceri, iar fruntea groasă era pîrlită de impactul laserului,

Am încetinit °i am tras lîngă el fără să opresc turbinele, pentru a ne putea retrage rapid dacă animalul î°i revenea. Pe platformă, Abe se stră-ducea din răsputeri să fixeze cu°ca de brașul maca-ralei. Pe cînd a°teptam, întrebîndu-mă cît de repede î°i va reveni leul °i va contraataca, umbra zăbreliată a cu°tii trecu peste cabină °i se opri deasupra animalului. Abe o coborî – dacă mai rămăsese o palmă liberă pe lîngă leu – apoi activă barele din podea. Acestea mi°cară leul, deplasîndu-l pușin, °i se fixară în peretele opus.

Zoologul comandă ridicarea cu°tii, °i vinciul gemu, iar camioneta se balansa pe perna ei de aer, cînd cu°ca purtînd o tonă de carne °i plato°ă osoasă se înălșă, apoi trecu, îngrozitor de încet, peste cabină spre platformă. Coborî acolo, °i camioneta se zgîlșii.

Eram gata să întorc °i să pornesc în sus, cînd un al doilea leu apăru brusc dintr-un hăși° de liane. Se opri atît cît să permită minusculului creier să evalueze situașia, apoi apreciînd că du°manul era camioneta, se năpusti.

– Abe! am răcnit. A fost primul °i ultimul lucru pe care l-am putut face înainte ca leul să lovească cu fruntea în bara din fașă. °ocul nă-prasnic trimise camioneta într-un derapaj ne-controlat. M-am luptat cu comenzile, turbinele șuiind în efortul de-a menșine echilibrul °i înăl-șimea cu o încercătură atît de grea.

Am izbutit să stabilizez. Năucit leul se sculă de jos °i, abia cînd am văzut că fixa o altă pîntă, l-am zărit pe Abe. Impactul îl azvîrlise de pe platformă; era în patru labe, la jumătatea distan-șei dintre mine °i animal. Ignorînd camioneta leul se năpusti către prada mai accesibilă.

Am accelerat, am scos capul prin geamul deschis °i am urlat:

– Abe!

Avu prezenșă de spirit să se lipească de sol, cînd camioneta trecu peste el °i izbi în leu. De data aceasta se auzi un troznet de os, bara din fașă sări, iar capota se îndoii. M-am răsucit cu volan cu tot, °i vehiculul viră, descoperîndu-l pe Abe întins pe burtă, la cîșiva metri de animalul ameșit, care începuse să-°i mi°te labele. Am accelerat din nou, °i-am deschis portiera. Zoologul s-a ridicat împleticîndu-se °i a sărit în cabină, exact înainte ca leul să atace °i să lovească portiera în urma lui. Am deschis droselul °i am pornit în susul pantei. Iar Abe se înmuie în scaun °i începu să rîdă °ocat °i u°urat în acela°i timp.

După ce am ie°it din canion, am oprit turbinele. Camioneta coborî pe sol; răcîndu-se, motorul ticăia. Leul din cu°că nu-°i revenise încă.

– Cristoase. Abe...

Mă privi °i rîse iară°i.

– N-am nimic. Bob. Își sînt dator. Nu mi-ai spus niciodată că ai fost campion la cursele de demolat ma°ini.

Am surîs.

– N-am fost, i-am răsuns. Am zdrobit numai navete.

Bău îndelung din canistră și mi-o întinse.

Am schimbat locurile, și Abe alese o rută paralelă cu oceanul.

– Pi-am zis vreodată ce s-a întâmplat acolo, anul trecut? mă întrebă după un timp.

Continuă înainte să-i pot răspunde: Urmărisem leii vreo doi ani pînă am descoperit canionul, și cînd am înșeles că era terenul lor de împerechere, ne-am decis să-i filmăm. Am fi putut instala camere cu telecomenzi pe fundul văii, dar eu am vrut o chestie și mai bună. Îpi poți imagina ce anume?

– Ați coborît acolo ca să-i filmați?

– Hotărîsem să coborîm în vale, să amețim unul și să-i montăm o cameră. Făcusem a°a ceva cu animale mai mici, însă niciodată cu unele mari și periculoase ca leii-de-nisip. Țiam însă că o rază bine ținută îi putea năuci îndeajuns ca să le prindem o minicameră de peastă. Trebuia să fie o chestie rapidă, de rutină... .

În cu°ca dinapoia noastră, leul urlă. Am privit în retrovizor, și vederea animalului furios, la numai un metru de noi, mă indispușe. Pe cînd mă uitam, se ridică și se izbi de gratii. Camioneta lunecă în lateral, și Abe se luptă s-o aducă pe traiectorie.

– A°a încît, urmă el, am coborît în vale cu camioneta – era chiar asta – și două lasere, ne-am oprit și-am a°teptat. Nu după multă vreme, a apărut un leu, adulmecînd pe lîngă noi. L-am a°teptat pînă s-a întors să plece, am tras și l-am lovit în cap. S-a prăbușit imediat și n-a mai mi°cat.

Se opri și strînșe puternic volanul.

– Am coborît și ne-am apropiat de el. Pat avea camera. A venit în dreptul capului și a poziționat-o la baza coarnelor frontale. Eu am legat curelele. Am lucrat rapid. Apreciasem că aveam la dispoziție patruzeci și cinci de secunde maxim a°aizeci. Apreciasem greșit. Leul și-a revenit și s-a ridicat. Am alergat, însă era între Pat și camionetă. Pat a încercat să-l ocolească... dar i-a tăiat calea. Prostia a fost că-mi lăsasem laserul în cabină. A trebuit să fug după el în timp ce leul... În timp ce-o ataca pe Pat. Am golit vreo duzină de încărcături în el, probabil că l-am amețit pentru multe zile. Apoi am luat-o pe Pat și am dus-o în camionetă. Cristoase, era rău de tot... totuși mi-am spus că dacă ajung destul de repede pe Principală... minunile medicinei moderne, și alte chestii de-astea... Ră°chira degetele pe volan, apoi le strînșe din nou și scutură din cap: Degeaba... Am ajuns după două ore și chirurgii s-au apucat imediat, dar degeaba. Nu mai puteau face nimic. Rise brusc, amar. Din ziua aia, m-am ferit de lei. M-am învinuit că nu-mi luasem laserul cu mine.

Poate dacă l-a° fi luat... Mă privi și surșe:

Ne-putem juca de-a "dacă" oricît de mult, Bob, doar nu schimbă nimic.

Se cufundă apoi în tăcere și următoarele treizeci de minute nici unul dintre noi n-a scos nici un cuvînt. Numai leul răgea, protestînd și izbindu-se de pereții laterali ai cu°tii.

Stațiunea de Cercetări Solare se ivi din pîcla arșei la orizont, un zигurat de blocuri orbitor de albe, cu ferestre negre, înclinate. Alături distingeam parcă o altă clădire, mai mică – deși nu-mi aminteam să o fi văzut acolo. Operațiunile Telemass încetaseră.

Abe intră pe poartă, pătrunzînd în curte. Opri camioneta în fața clădirii, deschise portiera și sări jos. Rămase locului. Privea gînditor și preocupat de la stație la camionetă și înapoi.

– Abe? l-am întrebat.

Se uită spre mine.

– Stai locului, îmi zise... Culcat!

M-am mi°cat rapid, lunecînd sub bord. Abe trînti portiera.

– Hei! răcni cineva. Strigătul reverberă din clădire, acompaniat de zgomotul de pași.

Din poziția mea, nu puteam zări decît creștetul lui Abe. După cîteva clipe, lîngă el apărură o°apcă Telemass azurie și peava unei pu°ti-laser.

– Ce dracu...? roști paznicul Telemass.

– Treceam pe-aici și am văzut luminile. Sînt Abe Cunningham, zoolog.

– Mă tem că va trebui să veniți cu mine, domnule Cunningham.

Plecară și zgomotele pașilor se stînseră.

Eram sfișiat între dorința de a rămîne locului și de a sări jos, ca să-i urmăresc. Totuși

avertis-mentul lui Abe și paznicul înarmat convinseră la°ul din mine. Am rămas pe loc, ghemuit incon-fortabil.

Abia după mai multă vreme am început să-mi analizez ridicolul reacțiilor. Nu aveam nici un motiv să presupun că Abe se afla în pericol. La urma urmei, paznicii Telemass cu lasere repre-zentau o prezență obi°nuită pe Principală.

Am decis să aflu ce se întâmpla cu Abe. M-am ridicat, am deschis portiera și am sărit jos. În aceeași clipă, terenul din jurul stației a fost scâldat într-o explozie de lumină aurie, cu durata unei străfulgerări.

Prudent, m-am îndepărtat de camionetă, am ocolit stația și am zărit ceea ce, puțin mai de-vreme, crezusem că era o altă clădire. Acum ve-deam că nu era vorba de a°a ceva. În curtea Stațiunii de Cercetări se afla o duzină de con-tainere industriale lungi – un monolit, contu-r îndu-se pe orizontul strălucitor.

Nici urmă de Abe, de paznic, sau de orice altă persoană.

Înapoia clădirii, Organizația Telemass montase o, mica platformă hexagonală din metal, avînd lăpimea de vreo cincizeci de metri. Lîngă ea se găsea un turn de control, identic cu cel de pe Principală, dar mai mic. Peste aparatura Tele-mass domnea un aer de nemi°care și pustietate similar cu atmosfera din restul stației.

Am revenit lîngă containere. Pe suprafața corodată a primului scria: B26a/ Hidroponice/ Meridian/ Beta Hydri VI. Pe următorul am citit: B26/ Secerătoare/ Meridian/ Beta Hydri VI.

M-am întrebat de ce asemenea obiecte fuseseră trimise pe Meridian, și de ce Organizația Telemass considerase necesar să le depoziteze aici, în țara nimănui. După aceea mi-am amintit fulgerul de lumină aurie, și am înșeles că Abe fusese tele-portat înapoi, pe Insula Principală...

M-am întors la camionetă, am ie°it din curte și am pornit spre ocean, simțindu-mă nu atît tul-burat cît mai degrabă derutat. Mi°cările furioase ale leului din cu°că m-au silit să mă concentrez doar asupra condusului. După o oră, am ajuns la oceanul binevenit, și după alte treizeci de minute oream pe cheiul insulei mele.

Imediat, am făcut legătura cu Stația Telemass. Am cerut să vorbesc cu directorul Wolfe Steiner – însă mi s-a spus că era ocupat și nu putea vorbi cu nimeni.

M-am calmat, gîndindu-mă că-mi făceam pro-bleme inutile; probabil că Abe fusese reținut de-oarece pătrunsese în mod ilegal într-o zonă aparținînd Organizației Telemass. Mi-am spus că mi aveam motive de îngrijorare. Am hotărît să nu-l mai sun pe Doug Foulds pentru a-i cere sfatul. Fără îndoială, Abe avea să mă caute cu prima ocazie.

Mi-am amintit de leul-de-nisip. Am făcut un du°, mi-am schimbat hainele și am plecat spre insula Trevellion.

Am ambalat motorul camionetei și, ie°ind din port, am pornit de-a lungul unui drum îngust care ocolea golful și suia lin spre domul din vîrf. Leul nu mai rîgea și se mulțumea să roadă barele cu°tii.

Ajuns pe paji°tea unde se ținuse petrecerea, am oprit camioneta și am coborît. Undeva în lateral, o echipă de muncitori lucra într-o zonă împrej-muită cu zăbrele: viitoarea locuință a leului-de-nisip. O baterie de reflectoare era orientată spre interior, pentru a asigura animalului lumina și căldura Feței-luminate.

Tamara Trevellion, cu solzii sclipind, vineșiu în razele soarelui supraveghea operațiunile. Trecea de la un om la altul, dînd sfaturi și instrucțiuni cu obi°nuitul ci aer de superioritate. M-am uitat după Rug.

Tamara se întoarce, mă zări și porni peste gazon, cu aripioarele fremătînd în curentul stîrnit de mersul ei. Chipul de pe°te, nemi°cat era la fel de inexpresiv.

– Benedict, rosti ea. Să înșeleg că animalul nu ți-a provocat necazuri?

Muncitorii introduseseră o sanie – gravi sub cu°că și începuseră s-o transporte spre împrej-muire. Am rămas unul lîngă celălalt, privind operațiunile.

Înainte de a porni spre Fața-luminată, Abe îmi dăduse o dischetă cu informații strânse de el asupra leilor-de-nisip.

– M-a însoțit Abe Cunningham. Vă trimite asta. I-am arătat discheta. Cîteva detalii despre cum să creșteți leul.

– Am făcut deja cercetările necesare. Oricum mulțumesc-vă lui Cunningham.

Am încuviințat, derutat, cu discheta întinsă ca o mînă gata să fie scuturată. Am pus-o la loc în buzunar.

– Rug este aici? am întrebat.

– Decamdată studiază, dar va termina în curînd.

– Aș dori să discut cu ea despre ziua de mîine. Desigur..., m-am uitat spre femeia-pe-ți, dacă mă poate însoți.

Tamara îmi azvîrli ceea ce bănuiam că era o privire rece – deși toate privirile ei, cu ochi care clipeau rareori, puteau fi descrise ca fiind reci și pătrunzătoare.

– Sînt o femeie de cuvînt, Benedict. Bine-înțeles că te poate însoți.

Am tăcut amîndoi și i-am privit pe lucrători coborînd cu ca în îngrăditură. Deschiseră ușa și leul-de-nisip își ni afară, goni prin interior și atacă gratiile cînd își dădu seama că libertatea lui era iluzorie. Acestea tremurară sub asalt. Ani-malul degaja o duhoare acră, de putrefacție și, deși era întemnițat, ferocitatea lui primitivă mă înspăimînta.

Tamara se răsuci spre mine.

– Dorești ceva de băut, Benedict?

Fără să-mi aștepte răspunsul, porni către dom. Am urmat-o bucuros să plec de lingă leu. Mi-l imaginam evadînd din cușcă și ucigîndu-i pe toți cei de pe insulă. Nu pentru prima dată, m-am întrebat dacă atenția medicului avea să fie suficientă pentru a potoli și controla fiara.

Am intrat în salonul ușor afundat, care ocupa un sfert din dom. Cei doi pereți interiori erau acoperiți cu opere de artă semnate, după cum am constatat examinîndu-le îndeaproape, cu scrisul flamboiant al Tamarei. Erau montaje de cristale și pietre prețioase, atrăgătoare pentru ochiul meu de necunosător.

– Opere de început lipsite de mare valoare, vorbi ea din celălalt capăt al încăperii. Dorești un coniac de import?

Spre mulțumirea femeii i-am spus că prefer un suc de fructe. Mi-a întins un pahar dar, în loc să rămîn lingă ea și să întreprin o conversație, m-am plimbat prin încăpere, privind și celelalte lucrări.

Erau expuse pe pedestaluri: sculpturi în fiecare material imaginabil, de la cristal la lemn și de la aur la diamant. Mi-a atras atenția faptul că, spre deosebire de creațiile lui Maximillian Trevellion, cele semnate de Tamara nu erau la fel de realizate. Mi-am amintit că ea fusese recunoscută drept artistă originală, cu evenimentele pe viu, de-abia după moartea soțului ei.

Acum stătea în mijlocul salonului, lingă o sculptură triunghiulară din cristal. Sorbea delicat dintr-o cupă monstruoasă de sticlă.

– În anii de ucenicie, am exersat în toate materialele, Benedict. Am considerat permanența acelor lucrări atrăgătoare – deși, în același timp, eram nemulțumită. În ce constă avantajul păstrării unei opere de artă inferioare?

Am evitat un răspuns direct.

– Nu știu... mie mi se par foarte bune.

– Ai dreptate, Benedict, rosti tăios Tamara. Nu știu! Lucrările acestea sînt grosolane și vulgare. Le păstrez pentru ca să-mi aducă aminte de eșecul meu – pentru ca să mă îndemne să produc lucrări mărețe. Cînd se va atinge evenimentul absolut, voi fi extrem de încîntată să distrug cu mîna mea fiecare din aceste... aceste *obiecte*.

– Se pare că obțineți aprecieri pentru evenimente, am comentat.

Sorbi agale din coniac.

– Am fost dintotdeauna o poetă, iar creațiile mele cele mai recente sînt cele mai bune. Combi-nînd cuvinte evocatoare și imagini de excepție se pot obține lucruri mult mai interesante decît operele acestea statice. Pînă acum însă nu m-am gîndit să înregistrez și să-mi păstrez evenimentele pentru posteritate – sau, de fapt, m-am gîndit, dar dificultățile

tehnice ale unei asemenea între-prinderi m-au oprit s-o fac.

În ultimul timp m-am ocupat în mod aparte de soluționarea lor, și următorul meu eveniment va fi înregistrat și difuzat. Va avea loc peste trei zile. Ești invitat.

Oarecum surprins, i-am mulțumit. Mă mira brusca amabilitate, la scurt timp după ce-mi interzisese să mai pun piciorul pe insulă și s-o văd pe Rug.

– Abia aștept, am rostit.

Înclină capul.

– Va fi un spectacol deosebit.

Se pare că ajunsese într-un punct mort. Mă adusesese aici ca să mă invite la următorul ei eveniment, iar eu acceptasem politicos. Acum mă simțeam stînjedit. Fără îndoială, orice alte observații ale mele referitoare la opera ei urmau să fie primite cu indiferență, și nu era o femeie care să-și treacă vremea flecărind. Mi-am băut grăbit sucul, întrebîndu-mă dacă puteam îndrăzni să-i cer s-o văd pe Rug.

În cele din urmă, n-a mai fost nevoie.

Îmbrăcată în salopetă de lame argintiu și surîzătoare, fata apărură de sub arcada ce ducea spre restul domului.

– Domnule Benedict! Ce faci...

În secunda dinainte de a o vedea pe maică-sa, era fata cea plină de viață pe care o cunoșteam; apoi, cînd Tamara părăsi dinapoia cristalului ce o mascase, Rug amuși și o privi cu ochi mari, de parcă etalarea unei normale exuberanțe tinerești era suficientă pentru a atrage pedepse.

– Oh, iartă-mă. Nu te-am văzut...

– Rug, nu tolerez întreruperile. Ai putut crede fie și numai o secundă, că aș lăsa un musafir singur? Benedict și cu mine discutăm despre lucrările mele. Îți sugerez să ieși, pînă terminăm.

Îi porunci cu un ton care nu admitea nici o împotrivire. Fără să mai privească spre mine, Rug traversă grăbită salonul și ieși. Am privit-o străbătînd pajiștea de afară și urcînd colina de lîngă dom, cu mîinile în buzunare și capul plecat.

– Dă-mi voie să mă scuz pentru comportarea fiicei mele, Benedict.

– Comportarea lui Rug? Am clătinat din cap. Dar n-a făcut nimic rău...

Se păru că un surîs flutură pe buzele ei înguste.

– Rug este un copil voluntar. Văd în ea multe trăsături de-ale mele la aceeași vîrstă... aspecte ce nu mă încîntă în mod deosebit.

Mă infuriasem.

– Cum vă așteptați să crească, să-și dezvolte propriul caracter, dacă o țineți întemnițată aici și o tratați în felul acesta? V-ați gîndit vreodată că ar putea crește în ochii dumneavoastră dacă i-ați acorda puțină libertate?

– Cred că și-am explicat situația, replică Tamara.

Aș fi putut încheia acolo, să ies și s-o caut pe Rug. Însă aroganța artistei mă exaspera.

– Cred că înțeleg de ce o tratați așa.

– Nu înțelegi *nimic!*

– Ar trebui să rupeți legătura cu trecutul, am continuat. Să uitați tragedia și rolul lui Rug, și să învățați s-o acceptați.

– E imposibil, Benedict.

Am traversat salonul și am privit afară, prin peretele curb și transparent al domului. Rug stătea pe colină, cu picioarele încrucișate sub ea și cu spatele spre noi. M-am întors către Tamara, care se rezemase de un pedestal și mă examina.

– Crezusem că un artist de talia și sensibilitatea dumneavoastră își poate soluționa mai bine problemele personale.

Tamara lăsă capul pe spate și rise:

– E limpede că nu ești un artist, Benedict. Crezi că deoarece noi încercăm să obținem perfecțiunea, viețile noastre sînt perfecte? Mai gîndește-te! Noi creăm artă din haos, încercăm să dăm sens măștilor existenței noastre. Viața mea intimă și relațiile mele nu mai

contează, importantă e opera mea. Arta îmi hrănește nevroza. Fără ea, n-ar exista nici artă.

M-am uitat la obiectele de pe socluri și pedestale.. Le-am arătat cu mâna.

– Dar toate astea sînt creații ale frumosului, am spus. Nu... Fusesem gata să spun "nu ale nebuniei", dar mă oprisem.

Femeia făcu un gest larg, disprețuitor.

– Sînt vechi și imperfecte. Importante sînt creațiile mele recente. Se opri și-mi aruncă o privire calculată: Dar dacă nu mă crezi, vino la următorul meu eveniment.

– O să vin, am încuviințat.

Ea își termină coniacul.

– Îți sugerez să le duci la Rug; te așteaptă. Însă înainte de a pleca, doresc să-ți pun o întrebare: o iubești pe fiica mea, Benedict?

M-am oprit lângă ieșire, m-am întors și am privit-o.

– Îi admir bravura, i-am răspuns, și rezistența. Mulți n-ar fi suportat regimul pe care i-l aplicai. Am înălțat din umeri. Poate ...

– Da? Ochi ei gelatinoși mă priveau impasibili.

– Poate că o compățimesc. Dar asta nu înseamnă că nu simt și o afecțiunea față de ea.

Tamara mă studie cu o privire atît de rece, încît, pentru o clipă, mă înfioră, apoi se întoarse și-și umplu paharul.

Am părăsit domul, am traversat pajiștea și am suit colina, spre Rug. Fata privea întinderea oceanului fără să o vadă cu adevărat; pinea mîinile în poală, cu palmele în sus.

M-am așezat, obosit, lângă ea.

– Mă gîndeam cum vom plana împreună, zîmbi Rug. Mă întrebam cum se vede insula din aer... Înălțai sprîncenele, brusc alarmată; Pot merge, nu?

– Eu mi-am îndeplinit promisiunea, i-am răspuns. Vin să te iau, cum se luminează.

– Mă gîndisem că... poate Tamara s-a răzgîndit. N-are vrea să fac ceva ce nu vrea, mai ales după... despre ce vorbeai? mă întrebă pe neașteptate.

– Despre arta ei. Despre tine. Cred că-am înfuriat-o. I-am spus că nu-mi place cum te tratează.

– Nu-ți place? repetă ea?

– Nu puteam să stau și să tac.

Fata strînse din umeri.

– Eu nici nu-mi mai dau seama. Își privea mîinile în timp ce vorbea, și m-am întrebât dacă spunea adevărul. Bănuiam că declarația ei de indiferență stoică era numai o mască.

– Cred că și-a mîncat zilele după accident, i-am zis.

– Accident? Dezorientarea i se citea în ochi precum imperfecțiunea dintr-o nestemată.

– Moartea tatălui tău. Motivul pentru care Tamara...

Hohoti scurt de disperare, sau poate de neajutorare, înaintea ignoranței mele.

– N-a fost un rai nici cînd trăia tata. Tamara m-a urît cu mult înainte de accident – dar pe atunci cred că nu știa exact motivul. Nu avea o scuză.

Se cufundă într-o tăcere cu atît mai profundă, cu cît era evident că voia să se destăinuie.

– Într-un fel, murmură, înainte de accident era chiar mai rău. Tamara mă ura, și bineînțeles habar n-aveam de ce. Am priceput abia mai tîrziu.

Ridică din umeri, într-un gest de derută.

– Tamara nu avea succes cînd trăia Max, spuse ea. Cîtiga binișor, poeziile erau populare, însă rămînea permanent în umbra lui. Se străduia, totuși nimic din ce făcea n-o mulțumea. Nu era recunoscută drept o mare artistă, așa cum dorea. Nimic nu-i mai autodistrugător decît insuccesul artistic, Bob. Se ura pe sine, deși personalitatea ei nu-i permitea așa ceva. O vreme și-a îndreptat sentimentul asta împotriva lui Max, minimalizîndu-i succesul. Apoi a apărut Jade, și după aceea eu – de parcă am fi fost programate să existăm pentru simplul motiv că Tamarei îi trebuiau și alții pe care să-i urască. Recunosc sincer, primii ani nu mi-i amintesc. Sînt neclari. Pînă minte doar că eram foarte nefericită și nu pricepeam de ce mama mea mă trata așa cum o făcea. Nici tata nu era de cine știe ce ajutor. Era prea ocupat cu lucrările lui. De abia mă băga în seamă. Apoi Max a murit, și brusc Tamara a avut un motiv să mă urască.

Bănuiesc că a venit ca un soi de u^ourare. Aproape c-o puteam accepta. ^atii, de^oi îl respingea pe Max ea tot îl iubea. Eu trăiam în locul lui, ^oi în felul ăsta avea un motiv clar să mă deteste.

În mod ironic, Tamara a obținut primele ei succese adevărate de artist după moartea lui Max. Cu adevărat trist este că, deoarece asta s-a întâmplat abia atunci, Tamara disprețuie^ote succesul ^oi se ură^ote chiar mai mult pentru că n-a avut parte de el când trăia soțul ei. Este dezechili-brată, Bob. Totu^oi a^o prefera să nu se răz bune pe mine.

Ascultînd-o, priveam insula, spre panta urmă-toarei văi. Era lumini^oul pe care-l vizitasem împreună cu Rug. M-am gîndit la Jade Trevellion ^oi la moartea ei.

– Tamara o trata pe Jade la fel ca pe tine? am întrebat.

Rug încuviință.

– Ne dădeam putere una celeilalte. N-o iu-beam pe Tamara, ^oi asta ne apropia ^oi mai mult. Nu ^otiu dacă înpelegeam lucrul ăsta pe atunci, sau l-am înpeles doar mai tîrziu, cînd am ajuns să pricep de ce Tamara ne ura într-atît.

– Crezi că Jade l-a înpeles?

– Mie nu mi-a zis niciodată nimic..., se încruntă Rug concentrată. Însă era de vîrsta mea, suficient de mare ca să priceapă motivațiile adulților. Tăcu, apoi mă privi: Sigur că trebuie s-o fi înpeles pe Tamara. În ultimul timp devenise tolerantă față de ea, adesea îi lua apărarea. Mă înfuria. Nu înpelegeam... În ultimul ei an, Jade a început să lucreze împreună cu Tamara la mai multe proiecte. Părea ciudat că mama îi permitea să participe la creațiile ei. Pînă minte că pe atunci mă simpeam trădată. Lucrau împreună cînd s-a petrecut accidentul... Tăcu, nedorind parcă să continue.

M-am întins pe iarbă, ^oi am privit cerul. Înain-tarea lentă a ecranului aducea un amurg tranda-firiu peste insulă. Ne uitam la pterozaurii care migrau *en masse* către Fața-luminată.

Am schimbat subiectul.

– Mîine o să zburăm cu deltaplanul pe Principală, am spus. Dacă vrei, putem merge la muzeu, ca să vedem sculptura. După aceea după-amiază, avem o programare la un neurospecialist.

– Bob...

– Ai fost de acord, i-am reamintit.

– ^atiu, încuviință ea. Atît doar că... Ridică din umeri: Gîndul s-o înfrunt pe Tamara...

– Hei! M-am ridicat într-un cot ^oi am apucat-o de mînă. Tamara n-are cum afla, e clar? Ea ^otie că ne plimbăm cu deltaplanul.

Fata continuă să pară nesigură.

– ^ai dacă medicul mă *poate* trata? Doctorul Tamarei va afla cu siguranță, ^oi atunci...

– Atunci o să ai ocazia perfectă să pleci de aici.

Aprobă din cap, de^oi părea în mod clar tulbu-rată.

Am privit ecranul acoperind soarele, umbra gonind peste apă către insulă. Orizontul Feței-luminate ardea precum un morman de tăciuni pilpiitori. Rug stătea lîngă mine ^oi, privind-o, am întrezărit un licăr argintiu la ceafa ei, sub ^ouvișele lungi ^oi blonde . Fără un cuvînt, am tras-o spre mine – se încordă pușin interpretîndu-mi altfel gestul – ^oi înainte de a putea pro-testa, i-am răvă^oit părul, descoperind o consolă; o bandă îngustă, încastrată în craniu.

Se întoarse, atingîndu-^oi ceafa cu mîna.

– Nu sînt Amplificată, protestă ea.

– Ce contează? am rîs. Uite... I-am luat mîna ^oi i-am dus-o la consola mea occipitală. O sub-corticală, i-am explicat, cu cipuri în zece regiuni din creier. Cînd eram pilot, o foloseam ca să mă integrez navei.

– Asta e pentru că doctorul să-mi poată controla starea, rosti Rug atingîndu-^oi propriul implant. El doar interfațează ^oi vede cum merge.

– De cît timp e^oti bolnavă? am întrebat-o

– Nici nu mai pînă minte... De ani de zile... Consola mi s-a instalat imediat după ce mi s-a diagnosticat tumoarea. ^aovăi: Te rog, Bob...

Noaptea coborîse ^oi stelele răsăriseră deasupra Feței-întunecate . O vreme am rămas tăcuși, privind punctele strălucind aidoma unor vîrfuri de diamant.

Mi-am amintit de rugămintea lui Doug.

– Apropo, am rostit, scoțînd fotografiile din buzunarul interior al jachetei: O cunoști?

Luă poza și se încruntă.

– Este Hannah Rodriguez.

– O cunoști bine?

– Nu, deloc. E prietenă cu Tamara.

– Erau apropiate?

– Habar n-am. Puguie buzele: În mod rezonabil, presupun. Petrece mult timp pe aici. Deși n-am mai văzut-o de o vreme.

– Tamara a mai pomenit-o în ultimul timp?

– Nu știu, Strînse din umeri. De ce te interesează?

– A dispărut.

– A dispărut? Părea alarmată. Cum adică... *dispărut?*

– Acum câteva zile, Abe și cu mine am găsit resturi ale uniformei ei pe Fața-luminată.

Doug Foulds consideră că cineva ar fi putut s-o...

Se uita în gol, clătînd din cap.

– Rug?

Se încruntă spre mine.

– Ciudat... Rodriguez și-a petrecut atîta vreme pe aici încît simt că ar trebui să mi-o reamintesc mult mai bine. În realitate, nu țin minte să fi vorbit vreodată cu ea. Deși știu că trebuie să-i fi vorbit, cîndva. Mă privi în ochi: Asta-i partea cea mai neplăcută a bolii mele, Bob. Nu durerea, ci faptul că bucăți întregi din trecutul meu, pur și simplu... *dispar*.

Am privit tăcuți stelele, ținîndu-ne de mîină, pînă cînd Tamara a ieșit din dom și-a strigat-o pe Rug.

Ea îmi dădu drumul mîinii.

– Asta-i Tamara. Ne-am sculat în picioare: Ne vedem miine, da?

Aproape că se prăbuși în josul colinei.

Am pornit către camioneta de pe pajiște.

Eram la jumătatea potecii spre domul meu cînd am auzit biziitul permanent al vid-ecranului. Am alergat restul drumului, așteptîndu-mă ca apelul să se întrerupă imediat cum ajungeam în salon. Am lovit butonul *accept* și m-am prăbușit epuizat în scaun.

Ecranul mural pîlpîi și se aprinse. Abe mă privi. Era îmbrăcat tot în costumul de protecție. Părul lui lung și sur era răvășit, și nu se bărbie-rise.

– Bob... credeam că n-o să mai răspunzi.

– Unde dracu ești, Abe? Ce s-a întîmplat?

– Sint în hotelul Meridian Star. Stau aici o vreme. Cred că-i mai sigur, decît să mă întorc pe insulă.

– Abe, ce se-ntîmplă...?

Își frecă rădăcina nasului, adîncit în gînduri. Mîna îi tremura. Ridică ochii.

– M-au arestat la stație și m-au teleportat pe Principală. M-a anchetat Steiner. L-am în tre-bat ce-i cu containerele. Mi-a spus.

– Ce?

Abe părea tulburat.

– M-a scos din birou și mi-a explicat că bănuia că există microfoane. Apoi mi-a spus totul. M-a avertizat că dacă consilierul lui află că știu... Ridică din umeri. Mi-a sugerat că dacă Weller află, el nu-mi mai poate garanta securitatea.

– Ce ți-a spus, Abe?

Se uită la mine, cu o expresie teribilă.

– Bob... O să vin să te văd, în curînd. Atunci o să-ți zic totul.

– Miine o să fiu în Principală. Ne-am putea întîlni.

Mă privi în ochi.

– Ar fi mai bine dacă nu te-a° băga °i mai mult.

– Cristoase, Abe! Vreau să °tiu! Din expresia feþei lui îmi dădeam seama că avea nevoie să se destăinuie.

Continua să mă fixeze, parcă hotărînd calea cea mai înþeleaptă.

– Bine. Unde o să fii?

– La Muzeul de Artă Modernă. Ne întîlnim în hol, pe la unu?

– Bine. Încercă să zîmbească apoi întrerupse legătura.

Am rămas privind ecranul gol, încercînd să pricep ceva din tot ce-mi spusese. Fie ca o reacþie la starea lui, fie pentru că simptomele abstenenþei atinseseră din nou vîrfurile lor ciclice, mă simþeam îngrozitor. Membrele îmi tremurau, iar durerea din partea superioară a stomacului era dublată de un junghi pulsînd în ceafă. Nu °tiam dacă abstenenþa de la ger ucisese pe cineva, dar acum mă simþeam în pragul morþii.

M-am a°ezat pe canapea. Cochilia se afla în faþa mea, pe măsua. Am apucat-o °i am þinut-o în poală. Unele granule din moviliþa de pulbere trandafirie scînteiau precum diamantele. Am inspirat adînc, bucurîndu-mă de aroma greþos de dulceagă a drogului neprelucrat. Era suficient să iau puþin între două degete, să-l presar pe discul de cupru al arzătorului să-l aprind °i să inhalez... Timp de opt sau mai multe ore aveam să uit totul – situaþia lui Abe, dilema lui Rug, durerea care-mi chinuia trupul – iar dimineaþă aveam să mă simt mult mai bine, vindecată de boală.

Apoi partea mea raþională recăpătă controlul. M-am împleticit afară din salon, m-am încuiat în cameră °i am petrecut o noapte de nesomn.

6 NEMESIS

Văzute de la altitudinea de peste un kilometru, oceanul °i arhipelagul întins de-a lungul arcului său lat °i albastru se reduceau la o perspectivă ce putea fi observată în totalitate. În mod similar, dramele °i incidentele petrecute în domurile multor insule erau mic°orate, reduse ca semnificaþie. În ultima săptămînă fusesem implicat în atîtea evenimente încît uneori îmi venea greu să mai înþeleg ceva: felul cum Tamara o trata pe Rug, boala fetei, descoperirea de pe Faþa-luminată °i, după ultima discuþie cu Abe, impli-carea evidentă a directorului Steiner... De°i mi să părea că toate erau legate între ele, nu puteam discerne structura generală. Desprindere a mea de suprafaþa planetei nu-mi oferea răspunsul într-o măreaþă străfulgerare transcedentală, °i nici nu-mi permitea să văd seria de incidente într-un singur mozaic de circumstanþe clar legate între ele, totu°i, brusc, am priceput ce anume era important pentru mine în vîlmă-agul de mister °i confuzie. Porneam acum pe un drum despre care speram că putea aduce eliberearea lui Rug de sub influenþa maică-si. Simþeam însă că nu puteam fi la fel de optimist asupra modului cum să-l ajut pe Abe.

Stăteam la orizontală în harnaamentul ter-mic de sub aripa galbenă, reflectorizantă, moto-rul bîzîind permanent. Am privit insuliþele ce se pierdeau în depărtare. Chiar sub mine, presărată cu o duzină de domuri argintii, era cea a lui Abe. Am depă°it-o în mai puþin de o secundă °i am continuat peste oceanul scînteietor. Cînd insula Trevellion apăru dedesubt, mult mai mare decît cele dinaintea °i dinapoia ei, am înclinat °i am descris o spirală largă °i lene°ă spre plaja unde hotărîsem întîlnirea cu Rug. Mi-am coborît pi-cioarele °i m-am oprit u°or pe nisip, cu aripa precum un baldachin deasupra mea.

Fata nu se zărea nicăieri, dar era încă devreme. Plecasem de acasă înainte ca marginea ecranului să fi dezvăluit soarele. De abia acum, lumina lui Beta Hydri ardea peste pustiurile Feþei-luminate, alungînd umezeala din văzduh °i încălzind nisipul.

Am rămas cîteva minute în chingi epuizat. Partea bună era că azi nu mă simþeam mai rău decît ieri la aceea°i oră; speram că efectele abstenenþei începeau să se reducă. În mod sigur, dacă crizele de transpiraþie °i tremurături, însoþite de greþuri, se înrăutăþeau, mi se destrăma °i hotărîrea de-a nu mă mai atinge de ger. Îmi părea rău că nu fusesem îndeajuns de decis ca să-mi distrug provizia de drog – însă la°ul din mine se îngrozise la gîndul de a reteza

legătura cu viața singuratică pe care o dusesem pînă acum.

M-am desprins din harnașament, am traversat plaja și m-am așezat pe un bolovan, cu fața către ocean. Eram destul de îngrijorat, nu atît datorită zborului cu un pasager pînă pe Principală, ceva ce nu mai făcusem niciodată, ci de ceea ce avea să se întîmple acolo. Azi urma să aflu în mod precis cît de gravă era boala lui Rug și dacă exista, sau nu, un tratament efectiv și ieftin. Bineînțeles exista și posibilitatea ca Tamara și medicul ei să fi spus adevărul în legătură cu costul tratamentului. De asta mă temeam și, poate, de gîndul că maică-sa îi ascunsese ceva, că boala era chiar mai gravă.

Trecură treizeci de minute și fata nu apăruse. M-am gîndit că poate Tamara se răsîndise, după observațiile mele de ieri, și nu-i mai permisesse să mă însoțească.

Eram gata să traversez plaja, cînd am zărit silueta masivă a unui paznic la capătul potecii care suia dealul. Stătea cu un picior pe zidul scund de beton, cu brașul pe genunchi. Atitudinea lui, în același timp relaxată și ostilă, sugera că mă urmărea de mai multă vreme.

Îmi făcu semn să mă apropii, apoi coborî mîna pe mînerul armei din toc. M-am îndreptat către el și privirea lui fixă m-a înfiorat.

– Doamna Trevellion rosti el fără să-și schimbe poziția, își sugerează să-ți iei scula și să te-ntorci de unde ai venit.

Am rămas locului.

– Am venit la Rug, i-am spus.

– Nici vorbă, tipule, clătină el din cap. Puștoaica nu vrea să te vadă.

Cuvintele lui mi-au brobonit fruntea

– Spune-i doamnei Trevellion că avem o înșelăciune. Vreau s-o văd pe Rug. Am făcut un pas înainte.

Cu un aer de infinită răbdare, paznicul ridică un braș, barîndu-mi calea. Zîmbetul lui mă scotea din sărite.

– Îți mai spun o dată: puștoaica nu vrea să te vadă. Ai avut o ocazie și-ai pierdut-o.

– E bolnavă?

– Benedict, lasă întrebările și suie-te în apa-rat; nu mă sili să te-ajut!

Din cine ție ce motiv, folosirea prenumelui meu mă îngrijora mai mult decît felul afectuos în care îmi mîngîia pistolul.

Am ezitat, gîndindu-mă care ar fi fost varianta cea mai bună de acțiune. Nu puteam trece de el – totuși nu intenționez să plec săpît, așa cum mi se poruncise. M-am întors la deltaplan, mi-am fixat centurile și am decolat. Fără să mă înalț, am urmat linia șarmului și, cînd am ieșit din raza vizuală a paznicului, am coborît în golul unde-mi ancorasem oalupa cu ocazia vizitelor anterioare. Am lăsat deltaplanul și m-am întors înapoi pe mal. Cînd am ajuns pe plajă, m-am pitit înapoia unui tuf și am privit cărarea ce urca dealul. Paznicul suia încet, cu spatele la mine. Am alergat peste nisip pînă la desigurul unde Rug dispăruse în seara primei noastre întîlniri. După cîteva minute am descoperit intrarea tunelului despre care îmi povestise, o deschizătură strîmtă între două stînci vulcanice negre, mascată de ferigi.

M-am strecurat înăuntru și am căzut mai mult decît mă așteptasem. Am aterizat, cu genunchi flexați, într-o grotă mică, slab luminată de o rază de soare venind de sus și de lucirea palidă a unei linii de vopsea argintii, făcută – fără îndoială de Rug – de-a lungul zidului, pentru a marca drumul.

Mi-am tras răsufierea, cu tîmplele bubuind la gîndul celor făcute, și am pornit precaut. Cu brașele întinse, m-am poticnit de-a lungul marca-jelor de vopsea. Sub tălpi, stîncă era denivelată și, pe măsură ce înaintam, suia, urmînd poteca de deasupra. În curînd, pata de soare dispăru îndărăt, însă vopseaua continua să strălucească. Mergînd cu tot mai multă încredere și tot mai repede, m-am gîndit la Rug și la fericirea pe care trebuie s-o fi simțit cînd descoperise acest mijloc de evadare. La intervale regulate, alte tunele se ramificau – gurile lor se zăreau precum pete întunecate în penumbră. Mi-am dat seama cît de ușor te puteai rătăci, dacă n-ar fi fost ingeniozitatea lui Rug.

După o oră de urcuș obositor, am ajuns la capătul drumului: dîra argintie străluci tot mai tare, bezna se destrămă și tunelul deveni orizontal. Ajunsesem în altă grotă; printr-o fantă de

deasupra, pătrundea un snop gros de raze de soare. M-am strecurat prin deschizătură și am ieșit la lumina zilei. Mă aflam într-o grădină micuță, lângă un dom secundar legat de cel mare printr-un coridor scurt.

Un tufiș strategic plantat masca intrarea tune-lului. M-am ghemuit înapoia lui și am privit peste pajiștea în formă de semilună. Peretele domului secundar era transparent, deși lichidul roșu de la baza celor două membrane, interioară și exterioară, dovedea că putea fi opacizat. Un pat mare și rotund ocupa centrul încăperii. Pe el stătea Rug, întinsă pe spate, cu mâinile încrucișate la ceafă, privind plafonul. Alături era deschisă o carte mare. Fata părea pierdută în visare, sau melancolie.

Am simțit imboldul de a mă năpusti peste pajiște, ca să pătrund în dormitor și s-o salvez în mod eroic – totuși prudența m-a oprit. Mai întâi trebuia să mă asigur că nu puteam fi observat. Grădina era împrejmuțată de tufișuri și copaci, totuși nivelul cel mai de sus al domului principal se înălța peste camera lui Rug. Din câte puteam distinge, în secțiunea aceea a domnului nu era nimeni. Am părăsit adăpostul tufișului și, aplecat, din mijloc, am alergat pînă la peretele curb și transparent al dormitorului.

Rug întrevăzu o mișcare și se sculă în capul oaselor. Pentru o clipă, rămase încremenită, cu o expresie nedumerită pe față. Apoi sări din pat și se repezi către ușa circulară. Se luptă disperată cu încuietoarea, avînd în ochi o privire ce trăda hotărîre. Mă fixa prin ușă: expresia îi deveni speriată și se grăbi și mai mult, acționînd zăvorul. Cu o bruscă și oribilă intuiție, m-am năpustit în ușă, deschizînd-o. Rug se împotriva, împingînd-o cu umărul și plîngînd în hohote. Pe neașteptate, cedă și m-am împleticit în încă-perce. Fata mă privea încruntată, în mod clar decisă.

– Rug!

– Pleacă, domnule Benedict, rosti ea. Te rog.

Purta o salopetă verde, avînd aceeași culoare cu ochii ei. Își trăsese mînele mult peste palme, cu un gest care mi se părușe atît copilăros cît și războinic.

Se părea că era gata să se repeadă asupra mea cu o ploaie de lovituri.

– Rug... Ce s-a întîmplat? Credeam c-am stabilit...?

Rămase tăcută. Am privit dincolo de ea, spre pat. Cartea cea mare era un album de fotografii, deschis la o poză a surorii ei. Alături se afla computerul de pe care învăța poemele Tamarei.

În dom, pe mese și rafturi, se aflau zeci de obiecte: elefanșei roz și păpuși arlechin, fotografii ale Pămîntului și machete de nave. M-am simțit atunci mai apropiat ca oricînd de Rug și asta făcea cu atît mai insuportabil gîndul s-o pierd. Am înșeles că ambele noastre viitoruri urmau să fie decise de ceea ce aveam să spun în următoarele minute. Trebuia să fiu foarte, foarte atent, aidoma cuiva care împiedică un sinucigaș aflat pe marginea hăului. Ideea aceasta aproape că mă paraliza.

– Tamara și-a spus ceva..., am optit aproape neauzit, ...a-a-i?

Cea mai proastă reacție posibilă: tăcere. Conținea să mă privească. Eram deja descumpănit. Rug avea ochii roșii și umflași de plîns, iar buzele ei păreau mai pline ca oricînd.

M-am hazardat să pășesc în necunoscut.

– Despre accident, nu?

– Deci este adevărat! strigă ea, aplecîndu-se înainte.

În secunda aceea am simțit un val imens de ușurare, aproape de triumf. Atîm că era la îndemîna mea să distrug orice minciuni răutăcioase îi spusese Tamara; era limpede că fata suferea deoarece credea în ele.

– Nu știu ce și-a zis Tamara, am continuat eu în oaptă, a-a că nu-și pot spune adevărul pînă nu știu ce și-a spus ea.

Rug își înghiți un suspin; atunci am înșeles de ce-și acoperise pumnii cu mînele salopetei – nu ca să mă lovească, a-a cum bănuisem, ci ca să-și țeargă lacrimile. Clătină din cap, încapă-șinată.

– Orice și-ar fi spus... te-a minșit.

– Atunci nu tu... nu tu ești vinovat de accident?

– Asta ți-a spus?

– Mi-a zis c-ai fost plătit ca să-i ucizi pe oa-menii aceia. Mi-a zis că lucrezi pentru cineva. Am zîmbit, tremurînd de u^ourare:

– E o minciună, Rug. Nu-nșelegi? Maică-ta nu mai vrea să ne întîlnim, mai ales după tot ce i-am zis ieri. Nu vrea să-ți acorde nici cea mai mică independență. În clipa cînd vei pricepe că ți se deschide o întregă lume, cu infinite posibilități – ce te va mai reține aici?

Rămînea suspicioasă, neîndrăznind să spere.

– N-ai avut nici o contribuție la accident?

Am ezitat.

– Eu pilotam naveta. Trebuia să fie un drum fără probleme; îl mai făcusem de multe ori. Pe traseul Pămînt-Marte nu se petrecuse niciodată vreun accident...

Rug puguie buzele, punînd în evidență vârful bărbiei.

– Ce s-a întîmplat?

Am inspirat adînc, întrebîndu-mă cît anume să-i spun; nu voiam să stric tot ce făcusem pînă acum printr-o cantitate prea mare de adevăr.

– Am nimerit într-o distorsiune. Auto-pilotul s-a dereglat și a trebuit să pilotez manual. Am pilotat prost. Aveam reacții lente și ne-am pră-bușit. Au murit cincizeci de diplomați Terrani și familiile lor. Eu și alți cîțiva am scăpat.

Bineînșeles, eu eram vinovatul; fusese greșeala mea – un pilot mai bun ar fi salvat naveta.

Fata clătina din cap, mușcîndu-și buza inferioară. Cînd mă privi, în ochii ei se citea îndoiala. – Nu cred că Tamara m-ar minți într-atît...

– Nu crezi? Cristoase, te-a torturat psihologic de atîtea ori în trecut!

– Dar asta-i altceva... atunci nu erau impli-cași și alții!

Aproape am izbucnit în rîs.

– Rug, mamei tale nu-i pasă cui îi face rău, șie sau altuia. Ar face orice ca să obșină ceea ce dorește.

Continua să mă privească neîncrezătoare.

– Nu-nșelegi, am continuat, ea se teme să nu te piardă. Dacă tu pleci, pe cine o să mai urască?

Am tăcut, lăsînd cuvintele să-și facă efectul. Rug fixa covorașul dintre noi, sfîșiată între ascultarea față de mamă și propriile ei dorinșe.

– N-ai fost plătit? Șopti ea.

– Bineînșeles că nu!

Mă scurtă atentă.

– Și... ce s-a întîmplat? După accident?

M-am relaxat. Treptat o recștigam de partea mea. Stătea lîngă pat, acolo unde se retrăsese speriată, însă dăduse drumul manșetelor și mă privea cu speranșă renăscută în ochii ei verzi.

– Am stat un an în spital...

– Dar de ce ai venit pe Meridian? De ce n-ai mai pilotat?

– După accident a avut loc o anchetă și, desigur, am fost gășit vinovat de neglijenșă. M-au dat afară. Am ridicat din umeri. Așa încșt, am căutat un loc cald și liniștit.

Cu un drog care să-mi permită să uit...

Rug clătina din cap.

– Pur și simplu, voia să te urășc. Probabil că s-a bucurat, vășzîndu-mă cum reacșionez.

I-am întins mîna.

Ea rămase lîngă pat.

– Mi-e frică, Bob. Dacă află Tamara?

– O să fiu cu tine.

Mă privi îndelung gînditoare. Apoi luă o hotărșire, îmi prinse mîna.

Am părășit domul și am traversat iute pașitea, apoi am intrat în coridorul subteran. Rug alerga înapoia mea. Îi simșeam ușurarea, dar și spaima că, fără intervenșia mea, ar fi putut

crede orbe°te minciunile Tamarei.

Ne-am strecurat afară, ie°ind în lumina soare-lui, °i am ingenuncheat îndărătul ferigilor. Nu se zărea nici urmă de paznici, pe plajă ori pe cărare. Mînă în mînă, am ocolit golfuleþul, direct prin mărăcinii de la baza dealului, apoi am tra-versat promontoriul. Deltaplanul ne a°tepta pre-cum un gigantic zmeu jucărie.

L-am întors cu faþa spre ocean °i i-am intro-dus coordonatele Insulei Principale.

Brusc, Rug mă strînse de braþ.

– Bob! arătă ea spre vîrfurile colinei. Pe cărarea ce înconjura insula, am deslu°it silueta micuþă a unui paznic. Se îndepărta de noi, þinînd mîinile la spate.

Fata î°i îndepărta părul de pe frunte; avea ochii plini de lacrimi. De-abia î°i mai putea controla agitaþia.

– Nu putem pleca! rosti ea. Dacă aude moto-rul °i-i spune Tamarei...

– Nu-þi face griji. Suie! Am apucat-o de mînă °i am ajutat-o să urce în harna°amentul termic, apoi am tras fermoarul, închizînd-o ca pe un copil în scutece.

M-am strecurat lingă ea. Eram gata de ple-care – dacă n-ar fi fost paznicul. Nu părăsise cărarea, dar se afla mai departe, din fericire continuînd să nu privească spre noi.

– Cît timp trece pînă apare următorul? am întrebat.

Rug era gata să izbucnească în plîns.

– Nu °tiu. Nu prea mult. Sînt cîþiva care patrulează permanent prin insulă.

Paznicul dispăru înapoia unei stînci.

– Trebuie să riscăm, am spus. Þine-te bine!

Ea surîse scurt, în mod clar speriată:

– N-am fost niciodată în chestiile astea, Bob.

Am pornit motorul °i am început să alerg pe plajă. Paznicii tot nu apăruseră. Singura noastră speranþă de a scăpa neobservaþi era faptul că vîntul bătea dinspre insulă, purtînd către ocean zgomotul motorului.

– Sper că nu þi-e frică de înălþimi! am răcnit în momentul înălþării, semiluna aurie de nisip mic°orîndu-se sub noi.

Fata strigă ceva: un amestec de spaimă, încîn-tare °i neîncredere că eram în sfir°it, liberi.

Am planat jos, deasupra valurilor, a°a încît corpul insulei se afla între noi °i domul Tamarei. Apoi m-am ridicat treptat, arhipelagul deschi-zîndu-se dedesubt.

Lingă mine, Rug strînse mînerul comun °i privi în jos, părul ei lung °i blond fluturînd în vînt.

– Cîte insule! strigă. N-am °tiut niciodată că sînt atîtea! Lacrimi argintii îi °iroiră pe obraji °i căzură în ocean. Am virat °i ne-am îndreptat spre Principală.

Peste două ore, coboram pe paji°tea verde a Clubului Deltaplan, parcam aripa °i luam un taxi spre ora°. Eram nehotărît dacă s-o duc pe Rug la Muzeul de Artă Modernă. Pe de o parte, speram că lucrarea lui Jade °i Tamara ar putea exorciza spectrul care o obseda într-atît pe fată eliberînd amintirile despre ceea ce se întîmplase cu sora ei; pe de altă parte, mă temeam ca în cazul unui e°ec, Rug să-°i întărească convinge-rea potrivit căreia unica modalitate de a retrăi episodul acela o constituia folosirea gerului.

Străbătînd străzile ticsite din Principală, am întrebat-o:

– Rug, chiar vrei să mergi la muzeu?

Se întoarse °i mă privi.

– Mi-ai promis!

Am ridicat din umeri. Razele soarelui pătrun-zînd prin parbriz mă iritau.

– Să nu fie mai mult decît poþi rezista, am comentat fără convingere.

– Exact a°a ai spus °i despre ger! Credeam că mergem la muzeu tocmai pentru a de°tepta ni°te amintiri, ca să nu mai recurg la ger...

– Să sperăm că n-o să te facă să-l dore°ti °i mai mult, am murmurat resemnat.

Am oprit lângă muzeu, o clădire din marmură albă în stil grecesc clasic, situată la capătul unui bulevard lung, mărginit de arbori. Am urcat treptele și am intrat în holul răcoros și tăcut. Custozii în uniforme stăteau pe lângă pereți. Ase arcade se deschideau spre tot atâtea galerii radiale, operele de artă expuse pe pedestale sau în vitrine micorându-se în depărtare. La ora aceasta muzeul era liniștit. Unul sau doi vizitatori priveau sculpturile și cristalele cu un aer solemn, dar majoritatea galeriilor erau pustii. Am cumpărat un catalog și am consultat indexul: *Tamara și Jade Trevellion, Nemesis, sculptură laser, galerie așe, exponatul CINCIZECI.*

Am trecut pe sub arcada, în galerie. Lângă mine, Rug părea pierdută, parcă înșelegând pentru prima dată că urma să vadă cauza morții surorii ei. I-am simțit mâna prințind-o pe a mea și strângând-o.

Galeria nu mai avea vizitatori, și mi-a părut bine. Îmi dădeam seama prin ce trecea Rug, și dorisem singurătate în momentul vederii sculpturii.

Mergeam pe culoarul dintre două rânduri de exponate. De o parte erau expuse cristalele: fiecare bucată, de aproape un metru pătrat și groasă de un centimetru, era așezată înclinat și oferea o suprafață corodată pentru a fi atinsă. Din punct de vedere vizual, nu erau spectaculoase, dar pipăitul transmitea sentimentele și emoțiile creatorilor. În stînga se aflau mai multe sculpturi, începînd cu reprezentările figurative ale fiecărui obiect imaginabil și terminînd cu opere abstracte. Materialele utilizate mergeau de la titan pînă la lemn. Suportul fiecăreia era etichetat cu denumirea piesei și cîteva date biografice despre artist.

Sculptura căutată ocupa o nișă chiar în capătul galeriei. Ne-am oprit în fața ei și am privit-o aidoma unor pelerini. Se găsea pe un postament din obsidian și era luminată de deasupra o construcție geometrică din vergele argintii, se-mănînd cu o tarantulă mecanică, înaltă de aproape trei metri și multifacetată ca un diamant. În stare dezactivată, depinea o anumită putere primară a concepției, promițînd lucruri mărețe atunci cînd se conectau laserele.

Pe plăcuța de pe pedestal am citit: "*Nemesis* – Tamara și Jade Trevellion. Remarcabilă pentru designul novator, pentru utilizarea complexă a laserelor și oșelului, care produc o excepțională armonie vizuală. Poate că atributul ei cel mai important este că efectul final a fost rezultatul unei tragedii, așa cum devine evident în momentul activării lucrării. Tamara Trevellion este poet și artist, iar *Nemesis* este prima ei creație expusă într-un muzeu. Jade Trevellion, fiica ei, a murit în mod tragic în timpul realizării lucrării."

Am citit textul de două ori, tot mai puțin sigur că voiam să văd sculptura în stare activată. M-am uitat spre Rug. Cîtea, iar buzele i se mișcau încet-încet. Termină și mă privi.

– Să-i dau drumul?

Am încuviințat din cap și Rug a înaintat și a trecut palma pe dreptul unei raze luminoase de lângă postament, întrerupînd un circuit și activînd laserele.

Efectul a fost instantaneu și spectaculos, amețitorul spectacol de lumini obligîndu-ne să ne retragem un pas, surprinși și, la început, încîntați. Din puncte situate de-a lungul muchii-lor construcției pînă la raze laser, care traver-sară interiorul lucrării, creînd pătrate de culoare mai închisă acolo unde se intersectau, într-un efect general asemănător tartanului luminos.

Prinsă în vectorii policromatici ai nodurilor laser se zărea imaginea spectrală a unei figuri feminine, tot atît de lipsită de substanță cît și forma unei naiade proiectată pe o coloană de fum. Rug scoase o exclamație înăbușită și rămase cu ochii pironiți asupra a ceea ce putea fi propria ei oglindire. Figura lui Jade Trevellion ne privea din păienjenii-ul de raze; la răstimpuri, imaginea tremura și cînd focaliza din nou, Jade era prezentă din alt unghi, în altă poziție, de fiecare dată cu alte haine. Asemănarea cu Rug era remarcabilă și frustrantă – același păr lung și blond, aceleași buze pline și ochi verzi, oblici – cu atît mai mult cu cît recunoaștem veșmintele: costumul galben, tricoul și șortul, salopeta din lame argintiu...

Pînă atunci, imaginile lui Jade fuseseră distante, ca prin vis. Brusc, scena din reșeaua laser se modifică, deveni definită: Jade pe pajiște, într-un bikini roșu, pe care nu-l văzusem la Rug. Imaginea dădea iluzia că fata stătea de cealaltă parte a sculpturii, privindu-ne. Expresia ei era contemplativă, serioasă, chiar tristă. În timp ce priveam, făcu un pas înainte, încă unul...

Apoi scena se preschimbă în pândări.

Rug se încleștase de mine, privind la seria de imagini fragmentate – un rapid colaj anatomic. Am deslușit curba unui șold, un genunchi lipit de stomacul dezgolit, o străfulgerare de ochi verzi... Mozaicul dispăru și reapăru peste o clipă în altă configurație: am întrevăzut o frântură dintr-un chip familiar, în ghearele durerii, o mână cu degetele răchirate în agonie. Am lipit-o pe Rug de mine și am încercat să-i acopăr ochii, deoarece simbeam ce avea să urmeze – dar ea îmi împinse mâna.

Am privit împreună cum silueta fragmentată a lui Jade Trevellion într-un bikini roșu căzu prin razele-laser încrucișate. Expresia de pe chipul ei era una de teroare încremenită, de parcă în ultima secundă de conștientizare înțelegea pe de-a întregul uitarea ce avea să o înghită. Razele precum bisturie o făcură bucăți. Segmente de braț și picior, abdomen și cap, se rostogoliră printre lasere, proiecția devenind tot mai slabă pe măsură ce oroarea imaginilor sporea.

Rug pipă și, mai mult tîrînd-o, am scos-o din galerie în hol. Am găsit un scaun mai izolat și am așezat-o, continuînd să-o strîng în brațe, și simțindu-mă inutil, deoarece nu mă puteam gândi la ceva care să-i aline durerea.

– Rug, Rug... Am închis ochii, i-am simțit lacrimile udîndu-mi cămașa, și am zărit-o iarăși pe fata identică ei, căzînd în desișul ucigaș de raze.

– Cel mai în-îngrozitor..., reuși în sfîrșit Rug,... este că nu ne spune nimic. Dacă a fost accident, sau sinucidere...

Am rămas multă vreme sub o statuie a fonda-torului muzeului și, treptat, lacrimile lui Rug încetară, și fata se sculă, își șterse ochii și încercă să suridă.

– Hei, i-am spus, trebuie să mă întîlnesc cu Abe la ora unu. Mergem la un restaurant și prînzim. Bine?

– Mi-ar place, încuviinșă ea.

Am privit ceasul de pe perete. Trecuse de unu, totuși Abe nu apăruse în hol.

– Bob? făcu Rug.

Am surîs.

– Uite ce-i... Abe mi-a zis că dacă nu ajunge pînă la unu, să ne ducem la el.

Am părăsit muzeul și am luat un taxi. I-am dat destinația, hotelul Meridian Star. Rug stătea tăcută lîngă mine, prea cufundată în propriile ei gînduri ca să-mi remarce neliniștea. Gîndind pe străzile aglomerate, am încercat să nu amplific prea mult ceea ce-mi spusese Abe aseară.

M-am uitat spre Rug. M-a observat.

– Degeaba, Bob, îmi șopti, nu-mi pot aminti nimic. Ai fi crezut că ceva atît de teribil mi-ar fi trezit amintirile, nu?

I-am strîns ușor mîna.

– Lucrurile astea durează, am debitat cu ușurinșă o platitudine; mintea îmi era în altă parte.

Taxiul opri lîngă o clădire anti-seismică, cu două nivele, din centrul orașului. Am plătit și am coborît. Ziua era atît de normală, cu locuitorii Principalei, bronzăși și îmbrăcași fistichiu, trecînd pe stradă înainte și înapoi, încît m-am simțit nelalocul meu, exclus din activitățile banale ale vieții cotidiene de către țînșă că nu totul era așa cum trebuia să fie. Am zorit-o pe Rug în hotel și m-am interesat la recepție în ce cameră era Abe Cunningham. Am intrat în lift și am așteptat parcă o eternitate, cu Rug răbdătoare alături, pînă am ajuns la etaj. Ușa a glisat și m-am grăbit pe coridor spre camera douăzeci și cinci. Am ciocănit. Nici un răspuns. Primul meu gest a fost să încerc clanșă, însă m-am gîndit, în mod absurd, că făcînd așa recunoșteam, într-un fel, faptul că știam că se petrecuse ceva rău.

Am ciocănit iarăși, copleșit de fîgăduiala stranie că dacă Abe avea să deschidă, n-aveam niciodată să mă mai plîng de orice ghinion pe care-l puteam avea.

Nici un răspuns.

Rug lovi ușor cu vârful piciorului în rama ușii.

– Poate că nu-i înăuntru, Bob.

Era încă mult prea îndepărtată de ceea ce se întâmpla pentru ca să-mi simtă teama.

Am apăsat pe clanșă și ușa s-a deschis. Odaia era cufundată în semiîntuneric, o lumină slabă pătrunzând prin perdelele din celălalt capăt al dormitorului micuș. Am intrat, urmat de Rug.

Nu m-am considerat niciodată superstițios, însă în momentele acelea, deși evenimentele izbutiseră să-mi ofere o noțiune despre cele întâmplate, mi-era teamă să-l strig pe Abe, ca nu cumva să forțez destinul. Mă obseda ideea că toată comportarea mea din aceste momente, gesturile mele puteau hotărî dacă Abe trăia sau nu. Mi-am dat seama că încercam deja să gădesc scuze pentru circumstanțele care-l aduseseră pe zoolog pe Principală.

Datorită mie, Abe se aventurase pe Fața-luminată...

Din această cauză, investigase Stațiunea de Cercetări Solare și fusese arestat.

Abe stătea într-un scaun, în fața mesei, cu spatele la noi. Chiar în penumbra odăii, puteam vedea că ținea capul înclinat într-un unghi anor-mal, pe umărul drept. Brațele îi atârnavă de ambele părți ale scaunului, accentuând poziția nefirească.

Un sunet m-a făcut să tresar.

Înapoia mea, Rug plîngea. M-am întors și ea a ieșit, în fugă, din încăperea. Am pășit către Abe și i-am văzut gaura din timplă. Am închis ochii și m-am așezat pe pat.

Dacă cineva ar fi anticipat situația aceasta, m-aș fi așteptat să simt furie, și dorința arzătoare de a-l răzbuna pe Abe ucigându-l pe asasin... Însă știind pe colțul patului și privindu-i brațul care atârna lipsit de viață, nu simțeam decât un fel de neacceptare, rece și amorțită, a faptului morții sale. Abe pe care îl cunoșteam era viu și energic, iar moartea era un concept abstract ce nu putea fi în nici un fel legat de bărbatul pe care-l cunoscusem și îndrăgisem.

Am ieșit din cameră și am coborât în hol. Rug stătea într-un uriaș fotoliu capitonat dintr-un salonaș auxiliar, aproape pierdută între perne, cu tălpile atârând deasupra podelei.

Am intrat într-o vid-cabină și am sunat biroul lui Doug. L-am cerut pe inspectorul Foulds, dar secretara m-a informat că lipsea. Am vrut să anunș ce se întâmplase... apoi m-am oprit. Mi-am amintit ce-mi spusese Abe aseară, despre directorul Steiner care-l avertizase că dacă "consilierul" său, misteriosul Weller, afla că Abe știa ce se întâmplă... Brusc, am intuit că, cu cât mai pușini știau de legătura mea cu Abe, cu atât mai bine.

— Vă pot fi de folos? a întrebat secretara.

I-am dat numărul de acasă și am rugat-o ca Doug să mă sune imediat cum vine. Apoi am închis și m-am dus după Rug. Docilă, mi-a apucat mâna și am plecat grăbiți.

Am oprit un taxi și am dat adresa: Institutul de Medicină.

Sala de așteptare era o uriașă încăperea plină de mochete groasă, ghivece cu ferigi și o masă în formă de V din marmură. Întregul perete sudic era din cristal bombat, oferind o panoramă spectaculoasă a orașului. Vreme de aproape treizeci de minute, am străbătut odaia înainte și înapoi, așteptând specialiștii să iasă din cabinetul de consultații și să-mi spună cât de gravă era problema lui Rug.

Când am intrat pentru a cincizecea oară în ovalul lentilei, m-am oprit și m-am străduit să mă concentrez asupra diferitelor aspecte ale peisajului: vehiculele de pe străzi, arborii ce mărgineau bulevardele, nenumăratele ferestre ce reflectau soarele. Mi se părea că dacă-mi păstrez atenția ocupată, aș fi reușit să nu mă mai gândesc la cele întâmplate. Moartea lui Abe continua să aibă un aer de ireal, aspectul trecător, fugar al unui comerț. Nu-mi puteam închipui că Abe n-avea să mai existe, plin de viață, când urma să mai poposesc pe insula lui.

Am privit un șir de vehicule traversând podul suspendat spre stația Telemass: camioane și platforme cu containere alături de mici mașini particulare. Mi-am amintit că, peste două zile, urma să aibă loc ultima transmisie, înaintea reprogramării lunare. M-am întrebat dacă acesta era motivul aflului de vehicule.

Auzind un zgomot în fundul încăperii, m-am răsucit. Ușa cabinetului se deschisese larg, și apăru specialistul: o femeie micușă, cu părul sur, trecută de oțzeci de ani. Înapoia ei

puteam distinge o mulțime de aparate medicale, ce păreau prea mari pentru a putea fi aplicabile vindecării bolilor omenești: monitoare masive și rame cro-mate, aidoma unor accesorii ale torturii.

– Domnule Benedict..., surîse ea. Scuza-ți-mă pentru întârziere.

– Ce-i cu ca? am întrebat.

– Sîntem în faza analizelor, domnule Benedict. Îmi arată un scaun la vârful mesei-săgeată, iar ea se așeză între cele două laturi: Aș dori să vă pun câteva întrebări... Consultă un display încadrat în tăblia mesei. Știu că este o formalitate, și sînt sigură că o vom rezolva rapid... dar știți că domnișoara Trevellion nu are fișă medicală pe Meridian, deși s-a născut aici?

I-am explicat că Rug fusese tratată la domiciliu.

Femeia se încruntă.

– Are vreo nemulțumire față de tratamentul respectiv?

– De fapt... vrea să mai afle o părere.

– Sper că nu vă deranjează întrebarea, domnule Benedict... dar ce legătură aveți cu pacienta.

– Îi sînt... sîntem prieteni.

Specialista zîmbi.

– Serviciile mele sînt destul de costisitoare, mă avertiză.

Eram un normal, purtam costumul de zbor, și nu puteam prezenta o imagine prea convingătoare a bunăstării.

Am scos din portofel cartea de credit și i-am întins-o. A luat-o, a introdus-o într-o fantă, a citit informațiile de pe ecran, după care mi-a restituit-o fără un cuvînt.

– Încă ceva. Mă întreb dacă mi-ați putea spune numele medicului care o tratează pe domnișoara Trevellion?

Auzisem numele tipului pronunțat la petrece-rea Tamarei.

– Heathway, Hathaway... cam așa ceva. E important?

– Eram pur și simplu curioasă. Acum vă rog să mă scuzați. Se ridică și traversă camera.

Am urmat-o.

– Știți exact ce-i cu Rug? am întrebat-o.

Femeia se opri lângă ușa deschisă.

– Domnule Benedict, din punct de vedere fiziologic, pacienta nu are nimic.

– Dar e imposibil, am surîs eu.

– Vă rog să mă credeți. Domnișoara Trevellion este la fel de sănătoasă ca mine, sau ca dumneavoastră. Se opri și intră în cabinet.

Înainte ca ușa să se închidă, am privit înăuntru și am întrezărit-o pe Rug. Era legată de un pat atașat de ceva asemănător unui firoscop. Tabla fusese rotită, și acum făcea un unghi de patru-zeci și cinci de grade cu podeaua, oferind acces la ceafă. Fire și cuplaje atîrnau dintr-un raft de deasupra, iar mufele erau conectate la consola occipitală a fetei. La răstimpuri, zvîcnea.

Ușa se închise și am revenit la umblatul prin încăpere, gîndindu-mă la diagnostic și ce însemna acesta...

După treizeci de minute deși mie mi se păruseră ore – specialistă a ieșit împreună cu Rug. Fata mergea precum o somnambulă, cu ochii ficși. Am condus-o pe locul de lângă mine. Îmi căută mîna.

– Rug?

– Sînt bine, Bob. Sînt bine. Vorbea încet, împleticindu-se.

Am privit întrebător spre specialistă.

– Domnișoara Trevellion nu are nici o boală, tumoare sau afecțiune cerebrală, începu femeia.

Mi-a spus că, din câte știe, consola occipitală i-a fost instalată de medic, atunci cînd a fost bolnavă, pentru a-i urmări evoluția. Consola nu-i decît terminalul unui modul, conectat la neo-cortexul ei pentru a facilita administrarea unor droguri.

Am strâns mîna lui Rug.

– Ce fel de droguri?

– Domni^oara Trevellion suferă de o anumită amnezie?

Lîngă mine, fata încuviinșă tăcută, poate copleșită de înșelegerea dimensiunilor pe care le avea tirania maică-sii.

– Medicul mamei ei, Hathaway...? am început eu.

– I-a administrat amnezice chimice pentru șuprimarea unor amintiri. Asta am aflat... ceea ce încă nu știu este ordinul de mărime în ceea ce privește amnezia domni^oarei Trevellion.

Am privit-o, după aceea am întreat:

– Puteși face ceva pentru a o ajuta să-și recâștige amintirile acelea?

– Mda. Domnule Benedict, în momentul acesta nu pot răsunde cu prea multă siguranșă la această întreat. Dacă ași putea reveni cu domni^oara Trevellion peste vreo două săptămîni...

– Două săptămîni?, făcu Rug. Mai devreme nu s-ar putea?

Specialista privi ecranul încastat în birou.

– Mă tem că-i imposibil. Am un program destul de încărcat. Chiar și aș, nu pot garanta că voi izbuti să vă readuc toate amintirile. Înainte de a putea aprecia dimensiunile amneziei, trebuie făcute multe teste examinătorii, de fineșe. E posibil să dureze chiar luni de zile.

Am încuviinșat.

– Vom reveni peste două săptămîni.

– Ceea ce s-a petrecut cu domni^oara Trevellion, continuă ea, reprezintă o gravă încălcare a eticii profesionale, domnule Benedict. N-am altă opșune decît să informez autoritășile...

Rug scutură clin cap.

– Nu puteși... Habar n-aveși ce poate maică-mea... Se opri și coborî ochii. Cel pușin, nu le informași imediat.

– Va trebui s-o fac în următoarele zile.

Fata scoase un oftat disperat și mă prinse de mînă.

Am mulșumit specialistei, și am ieșit din cabinet și clădire. Am luat un taxi înapoi la clubul deltaplan.

– Ce să fac, Bob? întreat Rug.

Stătea încremenită, parcă paralizată.

– Nu mă pot întoarce acasă, adăugă ea.

Brusc mi-am simșit gâtlejul uscat.

– Nu-și fie frică, nu intenșionez să te duc acasă.

O simșeam privind-mă.

– Pot sta cu tine? mă întreat.

– Cît dorești de mult, am încuviinșat.

Zborul de întoarcere a fost tăcut, amîndoi fiind cufundași în propriile gînduri. Arhipelagul trecea pe sub noi, fiecare petec de uscat identic cu cel dinainte din toate punctele de vedere, mai pușin al dimensiunilor. Cînd apăru insula lui Abe, și apoi a mea, am priceput sentimentele contrarii și ipocrite pe care le încercam: simșeam o durere permanentă, paralizantă, pentru pierderea lui Abe, și în același timp o bucurie tot mai mare pentru că, în sfîrșit, o cîștigasem pe Rug.

Am mîncat pe verandă. Mai tîrziu, am băut coniac ieftin, privind apropierea ecranului pluti-tor, și am stat de vorbă. Am discutat despre Pămînt și despre colonii îndepărtate și locuri pe care ne-ar fi plăcut să le vizităm, dar înapoia cuvintelor noastre se afla adevărul nerostit al evenimentelor trăite azi.

Rug luase un teanc de reviste în poală, și le răsfoia, una cîte una. Găsi o reclamă a

rezerva-piei de animale a lui Abe. Ridică privirea către insula îndepărtată.

– Ce vor face animalele? murmură ea.

– Animalele...?

– Cele de pe insulă. Cum vor mai trăi fără Abe? Se uită la mine. Bob, trebuie să ne ducem acolo și să le liberăm, da? Așa ar fi dorit Abe. Nu le putem lăsa întemnițate... Se înfioră. Ar fi îngrozitor...

I-am cuprins umerii cu brațul și am privit ecranul aducând o altă noapte. Se întuneca, amurgul trecu de la indigo la albastru închis, apoi negru. În depărtare, munții cu piscurile înzăpezite ale Feței-întunecate scînteiau sub un câmp de stele. Pe insula lui Abe, o formă neagră pe oceanul mai deschis la culoare, halo-genele din domuri clipiră una câte una, stimulînd lumina naturală a Feței-luminate. M-am întrebat de câte ori stătusem aici, pe verandă, observînd aceeași scenă și luînd hotărîrea fermă de a-l vizita pe Abe.

Am rămas tăcuți, privind pterozaurii care zburau spre Fața-luminată.

Mai tîrziu, u'or amepită de coniac, Rug îmi prinse mîna și mă privi. Avea ochii plini de lacrimi.

– Jade, opti ea. Maică-mea mi-a opters din minte accidentul lui Jade. Se opri, încruntîndu-se. și pe Hannah Rodriguez. Nu-mi amintesc nimic despre ea. De ce o fi vrut să nu-mi amintesc nimic despre ea, Bob?

– și Hannah? Am simțit un nod în piept.

Rug încuviință, prea ocată ca să mai vor-bească. Am tras-o lîngă mine, i-am căutat brizele, și sărutul a fost aidoma unei împliniri, a unei afirmații de loialitate după toate prin care tre-cusem laolaltă. Mă strîngea în brațe mai mult din disperare cît din afecțiune.

Încet, ne-am dezbrăcat unul pe celălalt. Ea îmi descheie cămașa și urmări cu vîrfurile degetelor repeaua de cicatrici de pe piept. Mă privi în ochi.

– Bob?

– Am fost norocos, am optit.

În noaptea aceea am visat accidentul. Din nou eram în centurile cabinei de comandă, din nou, printr-o combinație de neglijență și panică, eram lipsit de orice puteri de a preveni prăbușirea. Naveta se rostogoli către suprafața marșiană și în explozia ce a urmat am auzit pipetele acuza-toare ale sutelor de pasageri murind.

M-am trezit brusc și m-am sculat în capul oaselor. Trecusem de atîtea ori prin asta în trecut, singur; orele de remuocări, cedarea în fața ispitei gerului... Acum o simbeam pe Rug lîngă mine, silueta spatelui ei luminată de stele, și teroarea accidentului, și vina mea, deveniră suportabile.

Abia atunci, mi-am dat seama că fata plîngea. M-am întins lîngă ea și m-am lipit de trupul cald.

– Rug... Rug, am optit, și eu îi simt lipsa.

Tîrziu, lacrimile i se opriră și izbuti să vor-bească. Întoarse capul în beznă și mă privi.

– Eu plîng pentru Jade..., rosti ea.

7

TRĂDARE

În dimineața aceea, pe măsură ce ecranul plutitor se deplasa treptat din fața lui Beta Hydri și lumina soarelui se revărsa în odaie, am rămas întins pe spate și m-am gîndit la Rugi amintindu-mi intimitățile nopții trecute. Am privit prin peretele domului și am analizat soarta care mă adusese aici, și în special petrecerea la care o cunoscusem pe fată. Întîlnirea noastră fusese consecința mai multor evenimente impro-babile – invitația lui Abe, hotărîrea de a-i da curs, plimbarea mea pe plajă – încît mai normal ar fi fost să nu ne cunoaștem niciodată, iar gîndul acesta era înspăimîntător.

Lîngă mine, patul era gol; doar parfumul fetei rămăsese și forma capului ei pe pernă. Urmele făceau gîndul revenirii cu atît mai atrăgător. Faptul că plecase undeva prin dom, în baie sau în bucătărie, utilizate pînă atunci doar de mine, părea să ne lege mai mult, într-un soi

de ritual casnic, pe care-l găseam atît inedit cît °i lini°titor.

M-am relaxat sub razele calde ale soarelui. Pentru prima datã dupã trei zile, nu mai sufeream de efectele abstenenþei. Mã simþeam mai bine decît fusesem de multã vreme.

Activat de program, sistemul muzical transmi-tea în tot domul o melodic blîndã, ciudatã: table marþiene, orgã de apã °i o sopranã cîntînd într-un dialect colonial, cu atît mai misterios °i semnifi-cativ cu cît nu puteam înelege nici un cuvînt. De abia a°teptam sã aflu pãrerea lui Rug despre melodie, una dintre favoritele mele.

M-am gîndit la altã trãsãturã a fetei, necu-noscutã mie: sculatul matinal. Ceea ce, dacã reflectam mai bine, era de îneles. Ani de zile, mama ei insistase sã se culce devreme, din motive de sãnãtate. Avea sã treacã destul pînã sã îneþe sã-°i îvingã multele obiceiuri care-i fuseserã condiþionate.

Pinînd-o pe Rug în braþe, tîrziu în cursul nopþii, îmi reamintisem cã dacã Weller fãcea legãtura între mine °i Abe, eram în pericol. Pe moment mi se pãruse oarecum melodramatic: realitatea însã era cã Abe fusese ucis de consilie-rul lui Steiner pentru cã °tia prea multe. Am decis s-o duc pe Rug pe una din insuliþele de dincolo de Principalã, °i sã ne ascundem o vreme, poate chiar sã începem o viaþã nouã...

M-am sculat °i am ie°it din camerã. Rug nu era în baie, a°a încît am fãcut du° °i am trecut în bucãtãrie. Dupã ce am pus de cafea am mers în grãdina cea micuþã. Îmi închipuisem cã o voi gãsi pe fatã acolo, bucurîndu-se de soare. Am revenit înãuntru, am luat cafeaua °i am trecut în salon. Nu se afla nici aici °i, de°i domul era cufundat într-o tãcere °i o pace care sugerau cã eram singurul sãu ocupant nu eram chiar alarmat. Am ie°it pe verandã °i am privit cãrarea ce cobora în golf.

– Rug...?

Mi-am auzit nota de îngrijorare din glas °i m-am reþinut. Brusc mã tortura ideea cã mã pãrãsisese, însã pãrea atît de imposibil încît abia m-a incitat mai mult: fãrã îndoialã, era un joc al ei. Senzaþia inevitabilitãþii îmi ardea pieptul precum bucuria, sau aþîþarea.

– Rug... °tiu cã te-ascunzi!

M-am repezit în dom, spre odãile în care nu intrasem. Pãtrunzînd în fiecare, mã a°teptam s-o gãsesc acolo, tremurînd de încîntare. Nu era însã nicãieri, iar u°a subsolului era încuiatã.

Panicat acum, sfi°iat între dorinþa de a mã amãgi în continuare cu gîndul cã aveam s-o gãsesc în curînd °i posibilitatea inimaginabilã ca, din cine °tie ce motiv, fata sã fi pãrãsit într-adevãr insula, am revenit pe verandã °i am pornit în josul potecii °erpuitoare. Poate cã Rug plecase într-o plimbare matinalã.

La jumãtatea drumului spre golf, m-am oprit. Distingeam pe ocean douã punctuleþe, apropiindu-se de insulã. În timp ce priveam, ambar-caþiunile se separarã; una continuã cãtre golf, iar cealaltã ocoli insula. Prima acostã °i din ea debarcarã vreo °ase indivizi în uniforme negre – similare cu ale paznicilor de pe insula Tamarei.

M-am înapoiat grãbit în dom; invazia trupelor artistei, în loc sã mã îngrijoreze, îmi potolise nelini°tea. În mod clar, Rug fie cã prevãzuse evenimentele, fie observase apropierea vehiculelor °i, speriatã, se ascunsese... M-am gîndit cã poate avusese timp sã-mi lase vreun mesaj în care sã-°i explice planul. Ignoram varianta potrivit cãreia ar fi putut la fel de bine sã mã trezeascã °i sã mã previnã asupra pericolului; reu°isem sã mã conving cã nu dorise sã mã îngri-joreze. Am scotocit prin salon, dar n-am gãsit nimic.

Cel puþin, acum, aveam o explicaþie pentru dispariþia ei.

Am revenit pe verandã. Mercenarii alergau în susul potecii. Am simþit un brusc °i intens val de mînie: ei erau vinovaþi de fuga lui Rug °i, oricum, n-aveau nici un drept sã-mi încalce proprietatea. Mi-am închipuit-o pe Tamara Trevellion, pe insula ei, conducînd operaþiunea aidoma unui pãianjen în centrul plasei sale de intrigi.

M-am calmat, exact cînd indivizii depã°iserã ultimul cot °i se apropiau de verandã. Aveam sã mã prefac inocent, sã afirm cã nu °tiam nimic despre Rug, sã pretind cã eram singur pe insulã. Altfel zis, sã spun adevãrul. Singura mea grijã era cã a doua trupã, care debarcase în celãlalt capãt al insulei, o putea gãsi pe Rug înainte ca eu sã-i conving pe primii cã fata plecase în decursul nopþii.

Se opriră în fața mea, condu°i de acela°i ins masiv care mă alungase ieri dimineașă de pe insula Tamarei.

– Unde-i fata, Benedict?

M-am prefăcut surprins.

– Rug? A plecat aseară. A luat feribotul spre Principală.

Îndată ce am terminat de vorbit, am °tiut că făcusem o gre°eală. Feribotul făcea două curse pe zi spre Principală, oprindu-se pe insulele arhipelagului atunci când era solicitat. Lista pasagerilor se putea verifica.

Bărbatul făcu un semn din cap spre însoțitorii săi °i intră în salon. În timp ce mă privea cu acela°i dispreț indiferent, îi puteam auzi pe ceilalți cercetînd încăperile domului.

°eful se apropie de automatul pentru băuturi, comandă o bere, apoi veni pe verandă °i puse un picior pe parapetul scund. Vorbi scurt în transmîșătorul-brăpară, după aceea sorbi din pa-har, în mod evident a°teptînd un răspuns. M-am gîndit că poate această intenționată ignorare a prezenței mele avea rolul să mă sperie.

Transmîșătorul bîzii scurt °i chipul minuscul de pe ecran rosti ceva. Discușia nu dură nici cinci secunde. Am înghițit un nod, °tiind că minciuna îmi fusese descoperită. Individul goli paharul, îl azvîrli în tufi°urile de sub verandă °i reveni lîngă mine.

– Minți, Benedict. N-a fost pe feribot.

Mă privea, a°teptînd.

Am ridicat din umeri.

– N-am văzut-o când a plecat. Eram în dom. Am presupus doar c-a luat feribotul.

Ajunsesem într-un punct mort. Mă surprindea că rămăsesem atît de calm.

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot o găsim, Benedict. N-are unde fugi.

Se uită în sus, dincolo de vîrfurile domului °i rînji. Deasupra celui mai înalt pisc al insulei, la o jumătate de kilometru depărtare, plana un mercenar susșinut de un reactor individual. Folosea o cameră în domeniu infraro°u, cu care baleia întreaga insulă. Vederea ei mi-a potolit entuziasmul; speranțele mele că Rug putea scăpa, ascunzîndu-se pe acolo, păreau zadarnice.

°eful mă privea oarecum compătimitor. Clătină din cap.

– Nu °tiu de ce ai făcut-o, Benedict... N-o să-nveși niciodată?

Mi se păruse, sau era cu adevărat îngrijorat?

Am încercat să-mi menșin poziția.

– Despre ce-i vorba?

– Nu face pe prostul, rîse el. °tii foarte bine. Ce naiba, Principala e plină de femei. De ce nu umbli după ele?

– Nici una nu-i Rug, am replicat sfidător.

– Ai dreptate, amice. Comandă încă o bere, se întoarce °i gesticulă cu paharul: Întii Steiner °i Jade, acum tu cu Rug. Ce-i cu voi, milostivilor? Ezită, apoi urmă: Ascultă-mă pe mine, Benedict. Las-o-n pace pe Rug. E fruct oprit. Aparține doamnei Trevellion °i n-ar trebui să-ți bagi nasul în ce-i aparține ei.

– Parc-ai vorbi despre un obiect, am remarcat.

– °i nu-i a°a? rînji el. Benedict, uită c-ai văzut-o vreodată pe fată. Caută să n-o superi pe doamna Trevellion. Poate fi tare a dracului, dac-o enervezi.

– Mi se pare mie, sau n-o prea înghiți?

Bău berea, privi paharul de plastic zburînd peste verandă, apoi răspunse:

– În meseria mea, sentimentele personale nu contează. Doamna Trevellion e °efa mea. Îi indeplinesc ordinele.

– °i nu simți nici un regret s-o duci pe Rug înapoi, la viața de pe insula maică-sii?

– Putea fi °i mai rău. Fașă de alții, o duce chiar bine.

– E destul de mare ca să aibă propria ei viașă; cum dore°te °i unde dore°te.

– E bolnavă, Benedict, repetă el vechea minciună. Are nevoie de tratamentul pe care i-l poate da numai doctorul doamnei Trevellion.

Eram pe punctul de a-l rezezi, spunîndu-i adevărul, dar m-am oprit. Am tăcut, lăsîndu-l să creadă că avusese ultimul cuvînt.

Vreo duzină de mercenari apărură dinapoia domului,  i-i raportar . M-am simplit u urat că n-o găsiseră pe Rug, dar în acela i timp îngrijorat de soarta ei. Au venit și cei care căutaseră zadar-nic prin dom.  eful  ncuviinp  din cap și le făcu semn să plece; Cobor r  spre golf.

Bărbatul  i consult  din nou transmip torul. De data aceasta, am deslu it chipul inconfunda-bil al Tamarei.

– Da, da, sigur, rosti el. Părea mu truluit.

 nchise aparatul  i mă privi.

– A fost doamna Trevellion. Dore te să te duc la ea, ca să te interogheze.  tii ce-nseamnă asta? Se spune că doctorul ei nu se limitează la a vindeca...

G tlejul mi se uscasc. Cred că am sur s.

– Nu poţi face a a ceva. Tamara n-are nici o putere...

– Ai făcut pe tine de frică, r nji el.

Chiar dacă ar fi fost a a, n-a  fi recunoscut-o niciodată în ruptul capului.

–  nt mpl tor sînt prieten cu inspectorul Foulds..., am început.

– " nt mpl tor sînt prieten cu inspectorul Foulds", mă  ng n  b rbatul  i izbucni în r s.

Am încercat să par c t mai st p n pe mine.

– Nu mă poţi lua...

– Dacă-mi spui unde-i Rug, facem un t rg. Te las aici. Ce zici?

–  i-am mai spus: habar n-am unde-i.

– Am impresia că dac-ai  tii, ai fi în stare să mi-o dai pe tavă, r nji el. Unde  i-e loialitatea?

– Nu  i-a  fi spus, chiar dacă a  fi  tiut, am rostit. A plecat aseară.

Mi-am dat seama că asudasem – nu doar la g ndul de a fi luat pe sus, ci la ideea că * ntr-adev r* nu  tiam unde era Rug, sau de ce plecase. Ceea ce, cu o oră în urmă, fusese o idilă, acum era un co mar.

–  tii ceva, Benedict?  mi vine să te cred...

– E adev rul...

 ncuviinp  din cap.

– Uite ce-i, nu te iau acum. Ne ducem s-o căutăm pe Principală. Dacă nici acolo n-o găsim, ne-ntoarcem după tine.

– Vrei să mă sperii. Nici Tamara n-ar face a a ceva.

– Nu? Părea amuzat. Mai discutăm noi...

Aruncă o ultimă privire scrutătoare în jurul

verandei, în caz că scăpase vreun amănunt, apoi se întoarse  i coborî spre golf. L-am privit, u urarea mea sporind cu fiecare pas ce-l îndepărta de dom. Se alătură oamenilor săi din  alup . Vehiculul se ridică, se r suci în jurul axei și porni. Apăru și a doua  alup   i o urmă pe prima. Le-am privit p n  s-au pierdut în depărtare, apoi m-am lăsat greoi pe canapea. Relaxarea mi-a fost scurtă; mi-am reamintit-o pe Rug, pierdută  i având nevoie de ajutor. M-am gr bit în salon, o parte din mine convinsă încă, în ciuda oricărei logici, că ea se ascundea prin dom. Am strigat-o; i-am spus că paznici pleca-seră  i putea ieși.

Salonul era r v  it. Mobilierul fusese deplasat, rafturile desprinse din pereţi – de parcă fata s-ar fi putut ascunde îndărătul lor! –  ntr-o răzbunătoare demonstra ie de for p . Am presupus că în toate camerele era la fel  i am încercat o senza ie arzătoare de nedreptate. Singura mea consolare era că nu găsiseră nimic.

M-am oprit l ng  fi ierul mural unde  ineam vid-discurile; și el fusese desprins de la locul lui. Am căutat în ni a din spatele lui. Aseară, dintr-o măsură de precau ie pentru care mă bleste-mam acum, ascunsesem acolo, cochilia cu ger. Mă asigurasesem mai întii că Rug era altundeva – cel puţin, a a *crezusem* –  ns  fie că mă văzuse, fie că scotocise domul p n  găsise taini a; firida era goală. Cochilia dispăruse.

Am părăsit salonul, prea  ocat ca să analizez implica iile ac iunii fetei. Acum era absolut necesar s-o g sesc. Am încercat să-mi limpezesc mintea  i să mă g ndesc unde s-ar fi putut duce. Dacă paznicii aveau dreptate și ea nu mai era pe insul , putuse pleca numai cu unul din cele două mijloace, disponibile,  alupa  i deltaplanul. Deoarece nu avea experien  în pilotarea

delta-planului, rămînea doar °alupa. Am început să alerg pe potecă. Ajuns în golf, am pornit pe chei. Într-adevăr, °alupa lipsea. Am rămas incremenit, privind locul gol, °i atunci mi-am amintit bro°ura pe care Rug o răsfoise aseară °i dorința ei de a merge pe insula lui Abe. Dacă bănuise că Tamara avea să-°i trimită trupele, insula aceea putea reprezenta ascunzătoarea perfectă unde să testeze drogul.

Am scos deltaplanul din hangar °i l-am pregătit de zbor. Peste cinci minute, instalat în harnaament, cuplam motorul °i mă înălțam deasupra golfului. M-am întors spre interiorul insulei, am virat °i am coborît, astfel încît să pun pro-montoriul între mine °i direcția în care plecaseră mercenarii Tamarei, apoi am accelerat la rasul valurilor.

Insula lui Abe se găsea la un kilometru de a mea, însă drumul păru că durează o ve°nicie. În timpul zborului, încercam să mă conving că unul dintre paznici furase drogul din ni°ă, totu°i oricît mă străduiam, nu-mi puteam aminti pe cineva cu un pachet masiv, de dimensiunile cochiliei.

Adevărul era că Rug luase gerul, °i puteam înpelege nevoia ei de a °ti dacă moartea lui Jade fusese accident sau sinucidere. Mă implorase să-i dau drogul, dar o refuzasem... iar ea îl furase. Cu toate acestea, continuam să mă simt trădat. Apropiindu-mă de insula lui Abe, am decis să-i pun fetei o singură întrebare, o între-bare foarte simplă: voiam să °tiu dacă însemna-sem ceva pentru ea, sau dacă dovezile de iubire făcuseră parte dintr-un scenariu.

Am coborît lin pe cărarea ce urca spre vila lui Abe °i am ascuns deltaplanul în desi°. Jos, în golf, îmi puteam zări °alupa, amarată la dană. Urcînd pe potecă, îmi simțeam pulsul întepîndu-se. Mi-am amintit de cîte ori trecusem pe aici, mergînd să beau o bere °i să pâlăvrănesc cu Abe, °i cît de diferite erau astăzi circumstanțele.

Acum, cînd sosise momentul confruntării cu Rug, mă apropiam nelini°tit, iar cuvintele pe care mi le pregătisem mi se învălmă°eau în minte. Fata nu era pe verandă. Am pătruns în salon prin u°ile deschise °i am simțit imediat mirosul amărui-înșepător al gerului ars. Am tu°it °i am alungat fumul ce plutea prin aer. Am auzit un zgomot °i o formă se îndreptă spre u°ă ° pterozaurul lui Abe.

În cele din urmă, n-am avut posibilitatea s-o întreb ceva pe Rug. Era întinsă pe canapea, cu brațele °i picioarele ră°chirate, sub influența drogului. Cochilia zăcea pe podea, acolo unde o scăpase. Am ingenuncheat lîngă fată °i i-am apucat mîna. Respira încet °i pulsul era slab.

Necunoscînd gerul, îl folosise gre°it, inhalase prea mult. Nu era periculos în sine, dar însemna că atributele evenimentului retrăit ° probabil moartea lui Jade ° aveau să fie amplificate, pre-lungite. N-o puteam ajuta cu nimic, doar să fiu alături de ea în momentul trezirii.

Am deschis încă o u°ă, pentru a face curent °i aerisi odaia, apoi am revenit lîngă Rug. Pînă atunci nu dorisem decît s-o găsesc ca să-i pun între-barea care mă frămînta, atît °i nimic mai mult. Acum însă era mai important s-o scap de oamenii Tamarei. Dețineam un mijloc perfect de evadare ° deltaplanul °i puteam pleca imediat ce fata î°i recăpăta cunoștința. După aceea, ne puteam îndrepta, a°a cum plănuisem, spre o insulișă dincolo de Principală.

O umbră apăru în camera. M-am răsucit. În pragul u°ii se afla o siluetă. Datorită luminii puternice de afară, nu-i puteam distinge chipul, însă uniforma îmi era familiară. Înaintă, °i mi-am dat seama că ținea arma apîntită spre mine.

O dovadă de netăgăduit a încăpățînării ome-ne°ti, sau a prostiei pur °i simplu, era faptul că, pînă °i în situația aceea, mă gîndeam cu disperare la o cale prin care, împreună cu Rug, am fi putut scăpa de bărbat, ajunge la deltaplan °i părăsi insula fără să fim urmăriți...

Apoi însă mai mulți mercenari năvăliră în încăpere °i, realmente °ocat, am priceput că n-aveam să mai ajung nicăieri, că indiferent ce am fi făcut, aveau să mă înfrîngă °i s-o ia pe Rug.

Chiar °i a°a, m-am năpustit asupra primului, cu ideea vagă de a-l dezarma °i a face uz de armă ca să ne croim drum. Clocoteam de furie pură, fără să mă gîndesc cîtu°i de pușin la lucruri practice. Eram un ne°tiutor în domeniul lupte-lor corp la corp; bărbatul °tia ce are de făcut °i mă întîmpină cu o eficiență distrugătoare. N-am reu°it să-l văd mi°cîndu-se, însă am simțit ceva ce putea fi o cizmă, proptită ferm în plexul meu solar, urmată de un pumn în plină

figură, și am căzut pe spate pe podea. Am cău-tat să-mi trag răsufierea, gata să vomit, dar nici măcar nu eram băgat în seamă. Indivizii au înconjurat-o pe Rug, i-au ridicat pleoapele și i-au cercetat pulsul. Apoi, fără nici un fel de ceremonie, unul dintre ei a ridicat-o și a pus-o pe umăr, astfel încât pletele aurii atârnavu paralele cu brațele subțiri și bronzate. Au părăsit odaia fără măcar să arunce o privire îndărăt, lăsându-mă să-i blestem în oaptă, înghițindu-mi lacrimile. Am încercat să mă consolez cu gândul că, mai devreme sau mai târziu, ar fi scotocit și insula aceasta, iar faptul că eu îi condusesem aici nu făcuse decât să grăbească inevitabilul.

Am rămas pe podea, trăgându-mi răsufierea. M-am ridicat clătînându-mă și m-am împlicat afară. Pe ocean nu se mai zărea nimic. Am co-mandat o băutură rece și am dat-o peste cap, de parcă muream de sete. Pe măsură ce minutele treceau și începu să se estompeze senzația de ne-dreptate față de cele întâmplate, am ajuns să privesc răpirea lui Rug ca pe o mișcare preli-minară din jocul de intrigi al Tamarei – nu un act de triumf final din partea ei. Poate că, deo-cădată, reușise să-și ia înapoi fata, dar fusese un act contrar voinței acesteia, și nu intenționez să admit înfrângerea. Cum anume urma să procedez în continuare încă nu știam cu exactitate.

Am privit în jur și m-am gândit la Abe. Aici stătusem întotdeauna împreună cu el, iar acum absența lui conferea clădirii, și insulei, o teribilă atmosferă de dezolare, de redundanță. Oriunde m-aș fi uitat, la automatul de băuturi de pe verandă, ori la parapetul scund pe care se așeza deseori ca să privească oceanul, îmi aminteam de el. Dintr-o clipă în alta, mă așteptam să-l văd apărînd din salon.

Mi-am amintit reacția lui Rug de aseară – ciudată dar, în mod straniu, corectă – când insistase să eliberăm animalele. Am părăsit veranda și am pornit pe cărare spre cuștile și domurile care adăposteau numeroasele specimene ale faunei de pe Meridian. Animalele ar fi putut trăi oricînd acolo – erau hrănite și adăpate de către un complex sistem computerizat, proiectat chiar de Abe – însă continua lor captivitate, acum cînd zoologul nu mai exista pentru a-și continua cerce-tările, părea o crimă. Am deschis una cîte una ușile, apoi m-am retras. Unele animale profitau de această neașteptată eliberare și se împrățiau în libertate. Însă altele se ghemuiau bănuitoare la adăpostul habitaturilor lor artificiale, privindu-mă neîncrezătoare. Cele care aleseseră liber-tatea, dispărînd în vegetația înconjurătoare, îmi creaseră o senzație ciudată de bucurie.

Peste o oră, toate cuștile și domurile erau deschise, iar majoritatea se goliseră; din tufișurile verzi și dese ale insulei se înălța un vacarm de tri-luri, mugete și mormăieli, parcă jelind dispariția lui Abe. Ud learcă de transpirație, am revenit în dom și am luat o bere.

Mă gîndeam la următorul pas cînd, dintr-un arbore din apropiere, se desprinsese pterozaurul lui Abe și coborî pe verandă. Își frecă pliscul de piciorul meu și emise un sunet care mi se păru de jale. Ne-am privit amîndoi mult timp, comuni-cînd ceva din tragedia noastră mută. Apoi, mînat de un impuls, m-am ridicat, am apucat pasărea și, în ciuda protestelor ei, am azvîrlit-o în văzduh de la marginea verandei. A filfiit disperată din aripi, după care s-a înălțat maiestuoasă, cu gîtul întins, parcă într-o postură de indignare. S-a îndreptat către ocean – și ideea libertății ei m-a înfiorat – apoi a revenit și a poposit pe un promontoriu, la vreo cinci sute de metri depărtare. Sfidătoare, și-a mai agitat de cîteva ori aripile, strîngîndu-le și desfăcîndu-le cu hotărîre. Am înjurat-o și am aruncat paharul gol în direcția ei. Pterozaurul își clătîna agitat aripile și plonjă la adăpostul unui tufiș din apropiere – nu atît speriat de proiectilul meu, cît de apariția unei zburătoare mult mai mari.

Helicabul ivit lîngă insulă rămase o vreme nemișcat în văzduh, după care coborî pe plajă în mijlocul unui nor de nisip. De la distanță, nu puteam desluși literele de pe flancul bombat, totuși emblema albă pe fond albastru era incon-fundabilă; cele trei iatagane unite la vîrfuri ale Organizației Telemass. Elicele încetiniră și, oprindu-se, se curbară aidoma frunzelor de palmier. De lîngă pilot coborî o persoană care-și scoase casca și o azvîrli în carlingă. Puse palma pavază la ochi și privi în susul potecii, după care porni de-a curmezișul plajei. Cînd se mai apropiase, am văzut că era scund, brunet și bărbos: Weller, consilierul tehnic al lui Steiner.

Devenind evident că se îndrepta spre dom, m-am strecurat de pe verandă și m-am ascuns în junglă. Weller trecu la cîșiva metri de mine, privind în jur, cu o armă în mînă. Pentru o clipă

îngrozitoare, am crezut că mă zărise de pe plajă – apoi, spre u^ourarea mea., intră în clădire. În urmă-toarele treizeci de minute, am auzit, sfîriitul constant al razei laser ^oi pocnetele obiectelor care ardeau. La un moment dat, insula se zgîlpii dato-rită unei explozii, urmată de trosniturile lacome ale flăcărilor. M-am ghemuit acoperindu-mi capul cu brațele.

Cînd mi s-a părut că lucrurile se mai lini^otiseră, m-am uitat precaut printre ramuri. Weller apăru pe verandă ^oi, prin u^a salonului, am putut deslu^oi resturi arse ^oi contorsionate ale mobilelor. O în-căpere din spate ardea violent, ^oi în curînd tot domul era un infern de flăcări. Dogoarea mă izbi ca un val, ^oi mi-am ținut răsufierea. Era tot ce puteam face ca să nu mă înece fumul, ^oi să mă trădez.

Weller puse pistolul în toc ^oi sări de pe ve-randă. L-am urmărit coborînd poteca ^oi traver-sînd plaja, lăsînd pe nisip un ^oir de urme simetrice cu cele făcute la venire. Î^oi puse casca, mai privi o dată spre dom ^oi urcă în helicab. Aparatul se ridică, aplecîndu-^oi botul, ^oi se îndepărtă de țărm. Curentul elicelor spulberă nisipul pe o rază de cincizeci de metri, ^otergînd orice urmă.

Am privit plaja, înpelegînd brusc...

Am a^oteptat pînă cînd helicabul dispăru în de-părtare, în direcția Principalei, apoi am alergat spre dana unde Rug îmi amarase ^oalupa. Am sărit înăuntru, am pornit motorul ^oi am îndrep-tat-o spre insula mea. Pînă am tras la chei, mă cuprinsese un val de greață.

A trebuit să mă calmez, înainte de a mă a^oeza în fața ecranului. Mi-am închipuit imaginea răvă-^oită pe care urma să i-o prezint lui Doug, dar mi-am spus că era lipsit de importanță. Conta doar ceea ce aveam să-i zic.

L-am sunat la birou.

Secretara mi-a spus că plecase de o jumătate de oră.

– Nu-mi puteți face legătura pe traseu?

– Îmi pare rău. Puteți sta de vorbă cu ajutorul lui...

– Trebuie să vorbesc neapărat cu domnul inspector. Nu v-a zis unde se duce?

– Un minut... Consultă un alt display, apoi răspunse: Participă la o festivitate, pe insula Trevellion, dar a lăsat instrucțiuni să nu fie...

Am întrerupt legătura ^oi am rămas privind în gol. În nebunia ultimelor zile, uitasem de eveni-mentul Tamarei, la care, mi-am amintit, mă invitase ^oi pe mine. În primul moment, m-am gîndit să plec imediat acolo, să provoc scandal ^oi să solicit eliberarea lui Rug... După aceea, m-am răzgîndit. Dacă apăream pus pe harță, Tamara nu avea nevoie de alte motive ca să nu mă primească. Pe de altă parte, dacă soseam cuminte ^oi sobru, lăsînd să se înpeleagă că-mi acceptam înfrîngerea, atunci poate că artista nu-mi anula invitația.

Peste o jumătate de oră, plecam pentru ultima oară spre insula Trevellion.

8

EVENIMENTUL FINAL

Cînd am ajuns, se întuneca. Deja petrecerea începuse. O formație cînta muzică ritmată, gîlă-gioasă, zgomotul întîmpinîndu-mă încă din port. În vîrful insulei, domul sclipea iar paji^otea de lîngă el era iluminată ca un stadion în nocturnă. M-am apropiat rapid de dană ^oi am sărit afară, amintindu-mi că, numai cu cîteva zile în urmă, Abe Cunningham mă însoțise la evenimentul anterior. Acum în port se aflau mai puține am-barcașii ^oi, în consecință, nici prea mulți oaspeți nu a^oteptau ascensorul care urca în zig-zag panta. Cele două cupluri din fața mea s-au prezentat paz-nicului înarmat. Li s-a permis intrarea, cu zîmbete politicoase. Cînd a venit rîndul meu, paznicul mi-a blocat calea.

– Benedict, am rostit. M-a invitat doamna Trevellion.

Individul se întoarse într-o parte ^oi vorbi în transmîpător.

Poate că în seara aceasta nu era prea mulți musafiri, însă paznicii erau exagerat de mulți postai în jurul portului ^oi în poziții strategice pe traseul ascensorului. Din cîte îmi dădeam seama, nici unul dintre ei nu făcuse parte din trupa care invadase insula mea ^oi pe a lui Abe, în decursul dimineții. M-am întrebat dacă Tamara le sporise numărul ^oi, în caz

afirmativ, de ce o făcuse.

Continuînd să vorbească în aparat, paznicul se întoarse către mine și mă examină din cap pînă în picioare. Cu un gest scurt, îmi indică să trec. Am pornit, încercînd să nu-l bag în seamă, însă a fost mult mai dificil să ignor privirile celorlalți zece-foisprezece paznici în iruiți pînă sus. Era clar că, în ciuda invitației primite, în seara aceasta eram *persona non grata*. M-am felicitat că aban-donasem primele intenții, violente, de a ataca insula ca să o salvez pe Rug.

Un majordom am observat și alții, la intrările diferitelor clădiri m-a condus prin dom, pe pajiotea iluminată. Ca și data precedentă, numele mi-a fost anunțat alături de fosta profesoare. Ca și data precedentă, a fost primit cu indiferență. Pe gazon discutau gălăgioși mai mulți Transformați, Amplificați și normali. I-am văzut pe Leo Realisto și pe Trixi, și am trecut grăbit, ca să nu fiu recunoscut. Arome euforizante se înalțau din arzătoare montate pe piedestaluri, coloanele de fum scînteind albastre, verzi și roșii în lumina lampioanelor plutitoare. Am decis să nu mă apropiu prea mult de ele. Voiam să fiu lucid în momentul confruntării cu Tamara.

Rug nu se zărea nicăieri printre musafiri, dar nici nu mă așteptasem să o găsesc aici. N-o vedeam nici pe Tamara, deși, dacă respecta ritualul de data trecută, avea să apară ceva mai târziu, cu fastul de rigoare. Am luat un pahar de pe o tavă și am cercetat mulțimea, căutîndu-l pe Doug Foulds, însă fără succes. Văzduhul vibra de risete, ceea ce era de așteptat după numărul mare de arzătoare pentru euforie, totuși înapoia veseliei se simțea limpede tensiunea așteptării. Pe cerul întunecat de deasupra grădinii vecine, puteam desluși un obiect dreptunghiular, care putea fi o scenă plutitoare.

M-am ciocnit de un cunoscut cineva căruia îi reparasem alupa și am pâlăvrăgit o vreme. Mă simțeam stînjinit, iar faptul că găsiseram pe cineva cu care să discut nu schimba prea mult lucrurile. Eram frustrat că mă aflam atît de aproape de Rug fără să am nici măcar posibilitatea să o întîlnesc ca să nu mai vorbesc de-a o lua cu mine. Acum trebuia să aflu o atitudine de interes politic, o bonomie pe care n-o simțeam, întrebîndu-mă în același timp dacă, la sfîrșitul serii, urma să fiu împreună cu Rug bineînțeles, presupunînd că și ea dorea acest lucru.

Am început să mă plimb printre invitați, constatînd că astfel nu mă simțeam atît de vulnerabil. După vreo cincisprezece minute, m-am așezat pe balustrada din jurul unei sculpturi, fixînd preocupat imaginea nocturnă a oceanului. Din poziția aceasta, puteam zări curba superioară a domului lui Rug. Era luminat, sugerînd că în interior se găsea cineva. Mi-am plănuit un traseu prin tufuri, și în același timp am cercetat și amplasamentul gîrzilor din jurul pajiotei. De acum, fata trebuie să-și fi revenit de sub influența drogului, și dacă a fi putut ajunge, neobservat pînă la domul ei...

Eram gata să mă îndrept către un desic, o primă ascunzătoare *en route* spre dom, cînd difuzoarele plutitoare anunțară sosirea directorului Wolfe Steiner și a consilierului său tehnic, Guy Weller.

Am simțit o ciudată senzație de gol dînd Steiner a ieșit din dom, urmat de bărbosul scund pe care-l văzusem în aceeași zi. Poate că ar fi trebuit să simt miine și revoltă în clipa aceea, cînd un frea-măt de aplauze politicoase străbătu audiența, însă, deși mă găseam numai la o aruncătură de piatră de ucigașul lui Abe Cunningham, eram conștient doar de absența oricărui sentimente personale.

Cred că îmi dădusem seama de atunci că Weller și Steiner nu erau decît simpli pionieri într-un joc Expansionist de politică și putere, în scopul de a elimina piesele ajunse, accidental, în calea progresului și despre ce anume progres era vorba și care era șelul lui, nu știam. Mi-am amintit că cineva, cred că Doug, îmi spusese că Steiner era o marionetă manevrată de superiorii lui de pe Pămînt, și cred că, fără să știu exact de ce anume, începusem să-l simpatizez pe directorul Amplificat. Stătea în capul scării, privind musafirii cu aerul său destul de arogant. Coborî și începu să descrie un tur printre invitați, urmat îndeaproape de Weller.

Brusc m-am simțit îndepărtat de realitatea petrecerii, chiar înstrăinat. Am revăzut multele incidente din ultimele zile, și am înțeles că experiența dobîndită de pe urma lor mă

deta^o de spectacolul din jur, care avea prea puține în co-mun cu izolarea mea fizică. I-am compătimit pe oaspeți, pe insulari, elita de artiști, agenți și băgători-de-seamă; i-am compătimit deoarece ig-norau faptul că, sub poșghița superficială a vieții lor de zi cu zi, se petrecea ceva semnificativ. Sau poate că mila mea nu era altceva decât un meca-nism de apărare; poate că doream ca și eu să fiu tot atât de ignorant.

Atenția mi-a fost atrasă de activitatea ce se desfășura în partea opusă a pajiștii. Un reflector lumina ieșirea boltită a domului, și discuțiile se reduseseră la un murmur general. Capete se în-toarseră, iar musafirii mai îndepărtați se apropiară pentru a asista la apariția Tamarei. Din poziția mea, puteam zări, pe deasupra tuturor, treptele scaldate în lumină argintie. Pe când priveam, Tamara păși în spotul de lumină, urmată îndeaproape de medic. Se opri în fața unui microfon plutitor, înclinând din cap într-o acceptare a aplauzelor. Purta un al auriu, înfășurat în jurul trupului și drapat peste un umăr, și o diademă de aceeași culoare. Poate că faptul că se deranjase să se îmbrace reprezenta o măsură a importanței acordate de ea acestui eveniment.

Vocea ei rece și precisă fidiu rumoarea generală, reducând-o la tăcere.

– Doamnelor și domnilor.... Ca întotdeauna, este o onoare să vă avem aici...

M-am gândit să profit de ocazie, în vreme ce lumea era concentrată asupra ei, și să încerc s-o găsesc pe Rug. Însă ceva anume din tonul Tamarei, și apoi din discursul ei, mă reșinu. As-cultînd obișnuitul preambul de politețuri, mi s-a părut mai animată ca de obicei, ba chiar excitată. Prin comparație cu obișnuita lui monotonie distantă, glasul îi era marcat de emoție. În același timp, mi-am dat seama că suna precum un mesaj de despărțire.

– Mulți dintre cei care vă aflați aici astă-seară mi-ați fost prieteni credincioși și colegi, în mulții ani de când m-am stabilit pe Meridian. Am sosit aici ca o artistă necunoscută și am muncit ani de zile. pentru a schimba această postură. De abia în ultima perioadă am fost în stare să afirm cu încredere că m-am apropiat de împlinirea potențialului meu. În seara aceasta, cred, am creat o operă care va rămîne pe vecie ca o declarație asupra colonialismului planetar – o lucrare ce va rezona, sper, cu adevărurile cosmice. Vă mulțumesc pentru sprijinul și prietenia voastră de-a lungul anilor.

Se înclină scurt, și o explozie de aplauze răsună pe pajiște. Ridică un braț, unit de trup printr-un vâl subțire, nervurat. La început am considerat gestul drept unul din adio; după aceea însă, când invitații au amușit, am priceput că nu terminase.

– Cîteva cuvinte, dacă se poate, despre evenimentul din această seară.

Vreme de cinci minute, mă năuci cu referințe ezoterice, și probabil lipsite de sens, despre me-taforă, simbolism, locul evenimentelor pe viu în panteonul artelor moderne, și *interpretare*. Accen-tuă cuvîntul și continuă, spunînd că urma să fim martori la un ansamblu de efecte produse de tehnici artistice necunoscute pe Meridian. Deja, musafirii, tropăiau de nerăbdare, încîntați la gîndul spectacolului. Din punctul meu de vedere, o consideram pe Tamara un arlatan, un fariseu în domeniul realizărilor artistice, cu sufletul tot atât de corupt pe cît de măreș pretindea că-i este talentul. Înălță o mină cu membrană palmară, pentru a potoli murmurele speculative.

– Evenimentul va începe peste o oră.

Coborî treptele de marmură și fu imediat înconjurată de Trixi, Realisto și ceilalți admiratori ai ei.

În timp ce atenția generală era îndreptată asupra Tamarei, care înainta încet prin mulțime, m-am asigurat că paznicii din jurul grădinii slă-biseră vigilența. Apoi, nepăsător, m-am oprit și m-am gîndit la următorul pas.

Apreciasem că pînă la domul lui Rug erau peste două sute de metri. Cea mai mare parte din acea-sta distanță era ferită de privirile gardienilor, datorită unui gard viu ornamental, dincolo de care se găsea o aglomerare de tufiuri tropicale dar habar n-aveam dacă prin tufiuri nu se găseau paznici, sau dacă nu cumva zona era supravegheată de camere TV.

Am alergat pînă la următorul adăpost și de acolo m-am afundat în vegetația înconjurătoare. În scurt timp, n-am mai zărit pajiștea; pînă și muzica părea îndepărtată, înăbușită de frunzi. N-am întîlnit nici paznici, nici camere cu circuit închis. Am fugit, aplecat,

spre clădirea care se întrevedea sub formă de lumini, printre frunze și ramuri.

Am ajuns la marginea grădinii și m-am pitit înapoia unei tufe. În mod miraculos, se părea că domul nu era păzit. În lumina aurie ce se revărsa dintr-acolo n-am zărit nici o siluetă ameninșătoare, în uniformă neagră. Totul era nemiocat, liniștit. Petrecerea care se desfășura de cealaltă parte a domului principal putea să fi fost la un milion de kilometri depărtare.

Când mi-am desprins ochii de la grădină, pulsul mi-a crescut brusc. Am inspirat adânc, zărind-o pe Rug, înăuntru, așezată turcește pe patul rotund, cu coatele pe genunchi și capul în palme. Purta o rochie albă, iar părul blond îi era împletit și înfășurat în jurul capului. Mi se părea că nici odată nu fusese mai frumoasă.

Deocamdată ajunsesem aici fără probleme, totuși și tiam că asta nu putea să dureze. Undeva în adâncul minții eram conștient că fusese *prea* ușor și iar pesimistul din mine aștepta urmările cele mai rele. M-am asigurat încă o dată că nu era nimeni în jur, apoi am sprintsat peste semiluna de gazon, spre peretele transparent.

Din unghiul acesta, Rug nu mă putea zări. Am ocolit prudent domul, către intrare, apoi m-am oprit. Acum eram în raza ei vizuală... dacă ar fi ridicat ochii. Privea în jos cu o expresie de tristețe, sau deznădejde, și prezența mea, la numai câțiva metri, era neobservată. Am ciocănit în perete, așteptându-mă la un răspuns imediat, plin de fericire. Fata înălță încet capul și mă fixă cu ochi verzi și mari, deși opaci acum, parcă drogați. Expresia ei și sau, mai degrabă, evi-denta ei lipsă de expresie nu se modifică. Mă privea neînșelegătoare și neutră, de parcă nu mă mai văzuse niciodată.

– Rug! am strigat. Am înhățat clanța, însă ușa n-a cedat.

Răspunzînd parcă strigătului meu, o licărire scurtă îi animă ochii: o derută neliniștită, ca și cum era conștientă că *trebuie* să mă cunoască. Buzele i se puguieră într-o contemplare chinuită. Un nod rece de anticipare mi-a coborât în piept,

– Rug! am strigat iarăși, fără să mă mai preocupe dacă puteam fi auzit și de alții. I-am făcut semn să deschidă ușa.

Cu grația unei balerine drogate, se ridică și traversă odaia, rochia albă unduind în urma ei.

Confuzia îi adumbrea ochii; se încruntă, parcă întrebîndu-se dacă făcea bine ceea ce făcea. Îndoiala aceea mi s-a părut și mai dureroasă decît expresia anterioară.

– Ce și-au făcut, Rug?

Mi-am răchirat degetele pe sticla ce ne des-părșea și, aidoma unei imagini din oglinda întîr-ziată cu cîteva secunde, a repetat gestul cu palma ei micușă.

– Rug... deschide!

I-am arătat mecanismul de pe rama interioară a ușii. Mîna ei se apropie și degetele îl prinseră, apoi fata se încordă, străduindu-se să-l acționeze. În timp ce se chinuia, ochii ei mă priviră și se păru că o luminișă de recunoaștere tresări și o recu-noaștere în același timp liniștitoare și îngrozi-toare; poate că începea să-și de a seama cine sînt, dar în același timp înșelea că este întemnițată.

Cînd pricepu că ușa era încuiată, mîna îi căzu neajutorată pe lîngă trup.

– Nu-i nimic. Mă poți auzi?

Încuviinșă.

Mi-am adunat toate puterile și am întreat:

– Rug, mă mai poți minte?

O ovăială. Nesiguranșă. Apoi, aproape în silă, altă încuviinșare mai scurtă.

Am expirat o răsufare încordată, convins că deruta ei era cauzată de vreun sedativ și nu de un amnezic.

– Bun... Grozav. Am ezitat, neștiind cum să continui. Rug, poți face ce-și spun eu? Mă înșelegi?

Se încruntă și aprobă aproape imperceptibil.

– Ieși din cameră fără să fii văzută, am urmat eu. Poți s-o faci. Ocolește domul principal și vino aici, în grădină. Te aștept. După aceea, mergem la tunelul secret.

Încuviinșă acum, parcă abia așteptînd.

– Dă-i drumul.

După câteva secunde, se întoarse și porni către ușa care făcea legătura cu domul principal. Am privit-o, cu inima bătându-mi nebunește. Îmi făcusem un plan vag: coboram împreună pe plajă, eu aduceam o alupa și o luam pe fată de acolo. După aceea, ne îndreptam spre o insulișă înde-părtată și ne ascundeam cât timp oamenii Tamarei răscoleau planeta.

După câteva secunde, Rug se înapoie în dormitor, mișcându-se la fel de pasivă. Am simțit o undă de disperare față de imposibilitatea ei de a executa o comandă simplă – apoi am zărit paznicul, înalt și impunător urmînd-o. Privea direct spre mine și, înainte ca disperarea mea față de eșecul lui Rug să se transforme în furie, o mîna mă prinse de braț cu un gest aproape blînd.

– Benedict...

Vocea părea sincer îndurerată. M-am răsucit și l-am văzut pe bărbatul care, în aceeași după-amiază, mă bătuse fără milă.

De după dom apărură Tamara Trevellion, creasta ei zimbată încordată de mînie. Se opri și mă privi cu ochi plăși, cenușii și goi.

– Benedict, rosti ea. Trebuia să-mi fi dat seama.

Șeful auriu pe care-l purta înfășurat în jurul trupului și drapat pe un umăr, departe de a-i conferi o anumită umanitate, avea exact efectul opus: servea doar să sublinieze aspectul ei străin umanului. Îmi venea greu să cred că între flancurile alungite și plate ale craniului femeii funcționa o minte omenească, cu obișnuitele sentimente considerate normale la orice individ.

Rug rămăsese în mijlocul încăperii, privind în gol.

Simțeam strînsoarea degetelor paznicului, oprindu-mă să fac ceva ce să regret mai târziu. M-am străduit să-mi păstrez un ton firesc.

– De ce dracu' o ții închisă?

Branhiile de la gîtul Tamarei se deschiseră, dezvăluind fantele roșii într-un gest despre care credeam că putea indica nemulțumire.

– Du-l înapoi, la petrecere, Tanner, rosti ea.

Bărbatul mă trase de braț.

– Știu ce i-ai făcut, am spus.

Cuvintele au avut un efect imediat. Se opri din mers. Capul, el însuși aidoma unui pește cu indivi-dualitate proprie, se răsuci ca să mă privească independent de trup. Expresia ei nu trădă nimic, totuși tăcerea spunea multe.

Îi făcu semn lui Tanner să plece. Solzii de pe obraji ei scînteiau precum paiete în lumina domului.

– Domnule Benedict, poate vrei să explici ce anume înșelegi prin asta?

M-am gîndit cu rapiditate. Am decis să păstrez pentru mine o tăcere în legătură cu faptul că Rug era absolut sănătoasă.

– Ai folosit implantul ca să o droghezi...

Mă cercetă atentă.

– Benedict, grija ta față de Rug e împărtășită și de mine; de asta trebuie tratată, pentru propriul ei bine.

– Așa cum și Jade a trebuit să fie tratată – pentru propriul ei bine? Și ea a avut un implant, nu?

– Jade era bolnavă, Benedict. Starea ei era similară cu a lui Rug și trebuia supravegheată. Am fost nevoiți să o echipăm cu un implant.

M-am reținut să o fac mincinoasă.

– Și a fost o simplă coincidență că aceste implanturi puteau fi utilizate și pentru administrarea de droguri? Am clătinat din cap. Voiai să controlezi viețile fiicelor tale, să le aservești complet... Nu-i de mirare că Jade s-a sinucis – nu mai rezista cruzimilor tale.

Branhiile i se deschiseră, expirînd zgomotos.

– Și nu-i singura moarte în care ești implicată am continuat. Știi de ce-au fost uciși Rodriguez și Abe...

- Abraham? Părea cu adevărat surprinsă. Abraham Cunningham? Nu Țtusem...

- I-a omorȚt Weller, consilierul lui Steiner. ȃtiau prea multe... De ce ai Țters amintirile lui Rug despre Jade Ți Hannah Rodriguez?

- Cum ai..., Țncepu ea apoi se opri.

- Deci recunoȚti cȃ-i adevărat! Ce dracu se-ntȚmplȃ?

- Benedict... Vocea ei avea o notȃ asprȃ, ameninȃtoare.

- EȚti tot atȚt de implicatȃ cȚt Ți Steiner Ți Weller, am spus. AȚteaptȃ numai sȃ afle Doug Foulds.

Tamara lȃsȃ capul pe spate Ți scoase un sunet asemȃnȃtor unui hohot de rȓs.

- De parcȃ Foulds ar putea face ceva!

- O sȃ vedem! M-am prefȃcut cȃ plec.

Mȃ opri printr-o simplȃ Țntrebare:

- Mai vrei s-o vezi pe Rug Ți altȃ datȃ, Benedict?

- Ce vrei sȃ spui?

- Nu face ceva care sȃ poatȃ strica eveni-mentul din seara asta, Ți s-ar putea s-o mai vezi. Dar dacȃ umbli Ți "strigi „crimȃ”...

Am privit Țn dom, spre fatȃ. Țn cuȚca ei din cristal pȃrea un personaj tragic, cu ochi lipsiȃi de vedere.

Brusc, n-am mai putut suporta prezenȃa Tamarei. Pe lȓngȃ izul marin, pȃrea sȃ degaje o aurȃ de intenȃii rele. Am scos un sunet ȚnȃbuȚit, de dezgust nearticulat, am ocolit domul principal Ți am revenit pe pajiȚtea petrecerii.

Am apucat un pahar de pe o tavȃ Ți l-am dat peste cap. Rememorȓnd discuȃia cu Tamara, mi se pȃrea cȃ cedasem prea uȚor. Voiam s-o Țntȓnesc din nou, sȃ am mai multȃ forȃȃ, ba poate chiar s-o ameninȃ cu violenȃȃ fizicȃ.

Sorbeam din al doilea pahar cȓnd, Țn celȃlalt colȃ al grȃdini, am zȃrit silueta butucȃnoasȃ a lui Doug Foulds. Stȃtea lȓngȃ un pedestal cu fumuri euforizante, cu un pahar Țn mȓnȃ, Ți rȓdea zgomotos.. Era clar cȃ se distra Ți, cu douȃ crime ne-rezolvate Ți nici mȃcar anchetate, asta mȃ irita. Tocmai verificam dacȃ Tamara nu era prin preajmȃ, cȓnd Doug, se Țntoarse Ți mȃ zȃri. Deo-datȃ pȃru sȃ se trezeȚte. Traversȃ grȃbit pajiȚtea; ȓmi dȃdeam seama de prezenȃa paznicilor, dar speram cȃ discuȃia mea cu inspectorul n-avea sȃ-i fie raportatȃ Tamarei. Nu mȃ ȓndoiam cȃ, dacȃ dorea s-o ȃinȃ pe Rug departe de mine, n-ar fi ȓntȓmpinat greutȃȃi.

Doug ȓȚi drese glasul:

- ȃȃȃ... salut, Bob...

- Ieri n-ai primit mesajul meu? l-am atacat direct.

Pȃru stȓnjenit Ți se uitȃ ȓmprejur, parcȃ temȓn-du-se sȃ nu fie auzit. Mȃ prinse de braȃ Ți mȃ conduse pȓnȃ la marginea grȃdini, ȓnapoia unei sculpturi masive din oȃel, care ne ferea de orice ochi curioȚi. Locul ȓmi convenea, totuȚi mȃ ȓn-trebam de ce-l considera necesar.

- ȃtiu despre Abe, ȓmi spuse.

- ȃtii?

- De asta m-ai sunat ieri, nu? Cadavrul a fost descoperit asearȃ Ți am identificat Ți apelul tȃu din hotel.

- ȓnainte de a ȓncepe sȃ mȃ suspectezi: Țtiu cine i-a omorȓt pe Abe Ți Rodriguez.

- VorbeȚte!

- ȃtiu cine a fȃcut-o... mai trebuie doar sȃ aflu motivul. *De ce* i-a ucis pe Abe Ți Rodriguez? Las asta pe seama ta. M-am sȃturat... L-am privit atent: Bȃnuiesc cȃ vrei sȃ Țtii *cine-i* autorul.

- ȃtiu deja.

Deruta, un sentiment cu care mȃ obiȚnuisem ȓn ultima vreme, mȃ copleȚi.

- ȃtii? Atunci de ce dracu nu faci nimic? Am arȃtat cu mȓna spre locul unde Wolfe discuta cu Steiner.

Doug ȓȚi feri ochii, nervos.

- Am fost avansat, Țopti el.

Am scuturat din cap, ȓncercȓnd sȃ-i ȓnȃeleg logica.

- Avansat? Cum dracu' poȃi fi avansat? EȚti Țeful poliȃiei!

– Sînt transferat. Miine plec pe Pămînt.

– Felicitări, am izbucnit. Totu'î asta nu ex-plică de ce nu l-ai arestat pe Weller. Am ezitat o clipă, apoi am urmat: Autoritățile de pe Pă-mînt 'î-au bîgat coada, nu?

– Bob, sã 'tii ca nici mie nu-mi place situația. Abe mi-a fost prieten... Ieri am fãcut ni'te cerce-tãri 'î am aflat cã Weller a fost vãzut intrînd în Meridian Star în seara morșii lui Abe. L-am re-șinut pentru anchetã, însã dupã o orã, guverna-torul mi-a cerat sã-l eliberez. Peste alte cîteva ore, am fost anunșat cã fusesem avansat 'î ur-meazã sã plec spre Pãmînt cu prima transmisie. La dracu', Bob, mi-e scîrbã 'î mie de corupția asta. Dar ce pot face?

– Ce se-ntîmplã, Doug? am murmurat.

– Realmente, nu 'tiu, clătina el din cap.

Am fãcut un gest resemnat, de înfrîngere.

– Cristoase, n-ai putea... nu 'tiu... nu existã nimeni cu care sã putem lua legătura?

– Treze' te-te, Bob, rosti cu blîndeșe Doug. Cine? Cui dracu-i putem spune? A' dori sã rãzbun asasinarea lui Abe, însã nu vreau sã mor ca un martir. Mã privi cu milã: Sîntem ni'te pioni, Bob. Tu 'î cu mine, Abe toși... Pînã 'î Steiner. Nu putem face nimic. Nici mãcar nu-nșelegem re-gulile jocului... Ascultã sfatul meu. Întoarce-te pe insula ta 'î uitã tot ce s-a întîmplat.

Grija lui denotã toatã furia din adîncul meu.

– Sã uit? Abe mi-a fost prieten bun, Doug... 'î zici sã uit?

În clipa aceea, muzica se opri. Pentru o clipă, rumoarea conversațiilor umplu vãzduhul, apoi se stinse 'î ea. Toși ochii se întoarserã cãtre dom, 'î Tamara Trevellion 'î fãcu cea de-a doua intrare triumfalã a serii. Î'î schimbase ve'omintele; acum purta o rochie albã, cu o diademã mare, fãcutã parcã din șurșuri, semãnînd cu Regina Zãpezilor din pove'ti. Era flancatã de medic 'î de Rug. Zãrînd-o pe fatã, am simșit, involuntar, un nod în stomac. Privea drept înainte, fãrã sã vadã. Am reu'it sã mã stãpînesc sã n-o iau la goanã prin mulșime, spre ea. Parcã pentru a preveni aceastã posibilitate, cei trei erau înconjurași de paznici înarmași.

Tamara începu sã vorbeascã.

– Doamnelor 'î domnilor, vã mulșumesc pen-tru rãbdare, care vã asigur, va fi rãsplătîtã din plin. În scurt timp, evenimentul va începe. Dacă aveși amabilitatea sã mã urmași...

Coborî 'î, însopitã de medic 'î Rug, trecu printre musafiri, dispãrînd înapoia tufi'urilor 'î statuilor.

Eram gata sã urmez procesiunea, cînd am zãrit, la piciorul podeșului de acces în vîlcea, silueta înaltã 'î autoritarã a lui Steiner. Stãtea nemi'cat, conturîndu-se aidoma unei statui pe fundalul aurorei Feșei-luminate. Pãrea concentrat asupra oaspeșilor care porniserã cãtre amfi-teatru. Weller nu se vedea nicãieri.

Doug vãzu încotro priveam. Mã strînse de braș.

– Bob... Nu fi imbecil! Dacă te vede Weller...

– Vreau' sã 'tiu ce se-ntîmplã. M-am eliberat din strînsorea lui 'î am traversat grãbit paji'tea.

M-am oprit înaintea lui Steiner – sau mai degrabã *sub* el – 'î abia dupã cîtva timp binevoi sã-mi remarce prezenșã. Era pierdut în vreo rea-litate digitalizatã a Amplificãrii sale; peste traversa carotidã a implantului occipital se perindau hierogliffe. Ochii îi erau fic'î.

– Benedict? rosti în cele din urmã.

– Ce se-ntîmplã; Steiner? am întreat.

Î'î mutã privirea asupra mea.

– Depinde de ceea ce cuno'ti tu, Benedict.

Se întoarse 'î porni peste podeș, iar ceva din atitudinea lui sugera o invitație. I-am dat curs, mergînd alături de el. Am strãbătut podeșul 'î am trecut pe sub pîlcul de brazi care ascundeau vîlcea.

– Ei bine? I-am întreat dupã o vreme.

– 'tiu cã Weller e responsabil pentru morșile lui Abe 'î Rodriguez.

M-am simșit u'urat cînd s-a oprit 'î m-a privit. Oftã.

– Benedict, nu mã a'ptept sã mã crezi... dar n-am nimic de spus în privinșã asta. Nu sînt

un uciga^o și moartea lor mă îndurerează. Desigur, asta nu-i va ajuta pe ci, nici pe tine... Porni mai departe.

– Steiner, pentru cine lucrează Weller? Pentru Pământ, ori pentru Meridian? Sau sînt implicate ambele planete?

Ne-am oprit în dreptul unui lumini^o. În dreapta se putea desluși panta largă a versantului opus al vîlcelei. În stînga, o faleză abruptă pînă la oceanul argintat de stele.

Stînd acolo, unul lîngă celălalt, într-o tăcere ce se prelungea, am distins cu coada ochiului o mi^o-care. Deasupra oceanului, poate la cîțiva kilo-metri depărtare, un elicopter mare se apropia de insulă. Cînd zgomotul lui a ajuns pînă la noi, Steiner se răsuci și privi. Părea cu totul transpus, numai învelișul fizic îi mai rămăsese aici. În cele din urmă, se smulse din transă și vorbi scurt în transmîbătorul-brășară. Se întoarse și se uită dincolo de copaci, către gârziile din vîlcea care-și ocupaseră deja pozițiile.

– Steiner?

Păru surprins că mai eram lîngă el; mă privi amabil.

– Benedict, este vorba despre ceva mai im-portant decît noi. Dacă ți-a^o spune..., o secundă fixă absorbit amfiteatrul care se umplea,... și superiorii mei ar prinde de veste, n-ar avea absolut nici o reținere ca să te elimine.

Se opri, iar cînd continuă mi s-a părut că i-am simțit în glas o undă de emoție..

– Uite ce s-a întîmplat cu Abe Cunningham... i-am spus, l-am prevenit că dacă Weller află că el^otie...

– Ce s-a întîmplat? am optit.

Steiner închise ochii.

– Cunningham nu m-a ascultat, Benedict. Fie asta, fie nu m-a crezut. L-a acuzat pe Weller. N-a repetat tot ce-i spusese... Dar destul ca să-l convingă că^otia prea multe și era periculos..

Tăcu brusc și se răsuci pe trei-sferturi, parcă răspunzînd unui mesaj al implantului său. Privea peste ocean.

Am avut atunci senzația subliminală că urma să se întîmple ceva despre care n-aveam habar. Numărul paznicilor de la petrecere, elicopterul care se apropia, comportarea, ciudată a direc-torului...

– Ce-i? am întrebat alarmat.

– Să zicem că am de plătit o mică datorie înainte de a părăsi planeta.

– O datorie? am repetat, surprins. Vrei să strici evenimentul Tamarei?

Înainte de a putea afla, un fulger laser orbitor ți^oni dintre brazi și-l izbi pe Steiner. Ricoșă din blindajul pieptului său transformat și-mi înșepă coastele ca o sulipă de foc. Am răcnit și am căzut. Amețit de durere, l-am văzut pe Steiner fugind. Părăsi poteca, intrînd printre copaci; un al doilea fulger îl urmă, lovind o tulpină și m-am bucurat că scăpase. De undeva dinapoia mea, gârziile ieși^o-ră din pădure și porniră în urmărirea lui: siluete neclare pe fundalul brazilor întunecați. Am în-cercat să-mi dau scama cît de grav fusesem rănit. Am pipăit cu degetele locul unde mă lovise raza. Era foarte pușin sînge – laserul cauterizase rana – însă durerea era teribilă.

Din poziția mea, culcat pe partea opusă rănii, vedeam perfect oceanul. Elicopterul se îndrepta către țăran, cu botul aplecat – apariția lui re-prezentînd o altă componentă dintr-un mister care îmi depășea cu mult puterea de înșelegere. Ră-mase în văzduh deasupra stîncilor și am putut des-luși în cadrul uși^o cîteva siluete, pregătindu-se să sară.

În clipa aceea, o rază sclipitoare de laser fulgeră din Stîncile de dedesubtul meu. Atinse aparatul în dreapta, și fragmentele din motorul distrus se înălțară în noapte, rotindu-se parcă cu încetini-torul. Am distins emblema Organizației Telemass pe flancul elicopterului, care rămase cîteva se-cunde înclinat, apoi se prăbuși în apă, de la o înălțime de vreo doi metri. Mai multe forme mi-nuscule îl părăsiră, înaintînd cu greutate, datorită adîncimii oceanului și stîncilor alunecoase. După cîteva secunde, alte lasere despicară bezna din-spre faleză. Se abătură nemiloase asupra elicot-terului și celor din apă. Vehiculul explodă, iar cascada de foc fu urmată de un bubuit înfundat. Revărsarea de lumină sporea tragedia măcelului; oamenii

Tamarei îi distrugneau pe invadatori cu o u^ourin^oă dispre^opuitoare. Am zărit trupuri pră-bu^oindu-se, sfî^oiate, unul cîte unul, pînă ce toate pîntele au fost atinse ^oî, după două minute de la începere, lupta se termină. Oceanul stinse flăcările, iar valurile înhăpară cadavrele ^oî le purtară sub stînci. În scurt timp, singura dovadă a invaziei nereu^oite rămăsese carcasa arsă a eli-copterului .

Am închis ochii, sim^obind din nou durerea intercostală. Zăceam aidoma unei victime, prinsă între sfî^oitul unui episod dramatic ^oî începutul altuia. Am încercat să înbeleg scopul atacului lui Steiner, să-l leg de întîmplările din ultimele zile. Mi se părea straniu că invazia trebuia să coincidă cu evenimentul Tamarei. Devenise im-perativ să-l văd.

Nereu^oind să mă ridic, m-am tîrit spre lumi-ni^oul dintre brazi, ^oî cei trei metri pînă acolo au durat o eternitate. M-am oprit la o lungime de bra^o de marginea peste care a^o fi putut privi în vîlcea, ^oî am făcut un ultim ^oî disperat efort. Am sim^opit pe toată lungimea trupului zgîrieturile nisipului, pietricelelor ^oî conurilor de brad. Sclipirea lampi-oanelor m-a ame^oit. Mi-am culcat obrazul pe pămînt, gîfîind. După aceea, ochii mi s-au obi^onuit cu lumina ^oî am ridicat capul, privind scena.

Rug stătea complet nemi^ocată pe o platformă-grav circulară, în mijlocul vîlcei, plutind la un metru deasupra solului. Aspectul ei sugera apatia, sau o pasivitate indusă de drog. Pinea capul plecat iar bra^olele îi atîrnav pe lîngă corp.

Spectatorii se tolăniseră pe perne ^oî canapele îngropate, privind în sus, dincolo de fată; acolo unde scena plutitoare fu brusc scăldată într-o lumină aurie care se întinse ca o rampă peste paji^ote. Se lăsă lini^otea. Mi-am dat seama că-mi şinusem răsufierea.

Pe scena aurita păru o siluetă micu^oă. Împleti-cindu-se, coco^oată, se apropie de margine ^oî privi. Apoi pă^oî pe rampa de lumină ^oî coborî prin vîzduh. Era un om-maimu^oă, purtînd o bîtă no-duroasă: în curînd îl urmară ^oî al^oii ^oî forme scunde; care alerгарă, dispunîndu-se în jurul paji^otii, ghemuindu-se în a^oteptare. Unul se opri la un metru de mine, ^oî soliditatea lui, realitatea lui spuneau multe despre talentul Tamarei. Dedesubt un reflector fusese a^ointit asupra lui Rug, ^oî fata recita poeme ale mamei ei în ^ooapte prea slabe ca să le pot auzi.

Apoi de pe scenă năvăli o hoardă de mamu^oşi, cu o viteză ^oî o ferocitate ce mă înspăimîntară. Un vînt programat suflă peste vîlcea, purtînd duhoarea lor rîncedă, ^oî iluzia veridicită^opii era sporită de raportul galopului cînd se năpustiră în josul pantei. Cu pu^oşin înainte de-a ajunge la mine, mamutul din frunte căzu ^oî dispăru, iar troglodipii pî^oniră ^oî azvîrliră sulipe ^oî bolovani în groapa invizibilă.

În acest timp, de pe scenă, apărură ^oî coborîră egiptenii, flanca^oşi de statui impunătoare. Urmă după aceea o scrie de scenete, prezentînd o suc-cesiune de popoare străvechi, fiecare jucîndu-^oî istoria ^oî dispărînd, lăsînd loc următorului lider al civiliza^oiei în decursul istoriei umane: de la egipteni la chinezi, de la greci la romani, ^oî apoi minunile lumii moderne: industrializarea Pămîn-tului, era fuziunii, perioada fericită a epocii post-nucleare, pînă la miracolele prezentului. Totul era înso^oit de poeziile Tamarei, recitate de Rug, ^oî de^oî nu distingeam cuvintele, spectacolul în sine era fascinant.

Cînd se dizolvă ^oî ultima scenă, un reflector se a^ointi asupra platformei-grav pe care se afla fata, urmărîndu-i urcu^oul în vîzduh. Rug intonă: "În Pămînt, nestemata Expansiunii / Cu topii avem o mo^otenire..." Continuă, însă n-am mai putut distinge altceva. Platforma coborî iară^oî, ^oî spectacolul aerian continuă.

Tema celui de-al doilea act era cucerirea spa-şiiului. Pe scenă apăru una din primele rachete cu trepte. Exclama^oşii de surpriză ^oî strigăte de încîn-tare răsunară din audien^oă, cînd nava decolă, cu atîta realitate încît părea cu adevărat din foc ^oî o^opel, ^oî nu doar o proiec^oie extrem de reu^oită. Am fost asurzit de bubuitul motoarelor, ba chiar am sim^opit un val de aer cald, cînd trecu deasupra locului unde mă aflam. După aceea se ivi un alt vehicul, ^oî am asistat la o adevărată procesiune, începînd din zorii explorării spa^oşiale; primele vehicule lunare, primitive, emo^oionante prin ve-chimea lor, navele care exploraseră pe Marte, apoi cele îndreptate către stelele apropiate. Au urmat supernavele, care transportau coloni^oti spre nou-descoperitele planete locuibile, vehicule de mărimea unor cvartete de blocuri, ce se de-plasau prin continuumul *nada* cu gra^oia lentă a tuturor obiectelor gigantice; nave purtînd

denu-miri evocative ca *Mîndria Madrasului, Amintirea Trecutului, Expresul Satori...* După dispariția ultimelor, locul lor a fost luat de tehnologia ce înlăturase Leviatanii spațiului: am privit stațiile Telemass transmițând fulgere de încărcătură demolecularitate de pe Pământ spre multe enclave de viață din jurul Expansiunii.

Reflectorul o găsi pe Rug, și ea recită: "Am cucerit Pământul și / Cu ambițiile necucerite / Am pretins stelele..." Continuă, slăvind mîndria realizărilor omenești, permanenta noastră mode-lare a marilor procese evolutive culminînd cu cucerirea stelelor. Mă chinuiam să disting fiecare cuvînt, dar era clar că la răstimpuri, îmi pierdeam conștiința revenindu-mi la auzul vreunei fraze amplificate, sau la o explozie bruscă de lumină, doar pentru a aluneca iarăși, împotriva voinței mele, într-o beznă neliniștitoare, unde cuvintele și imaginile se contopeau într-o alternativă de comar a episodelor de pe scena aeriană. În de-lirul meu, m-am gîndit că o făptură cu fragilitatea lui Rug, avea, cu siguranță, să fie strivită de recitarea atîtor fapte istorice. Oare asta intenționa Tamara, dorea să zdrobească spiritul fetei prin etalarea propriei măiestrii și erudiției, în prezența mea? După aceea, brusc, reveneam la normal; comarul se destrăma și-mi dădeam seama că-mi proiectam propriile temeri, spaima personală de a nu fi copleșit de greutatea și semnificația patimilor lui Rug (poate cu rădăcini în contribuția mea la cel mai mare dezastru spațial din istorie). În decursul perioadelor de luciditate, încercam să alung groaza aceasta irațională, în-să chiar și atunci oroarea nedefinită și angoasa pîneau într-un colțior al minții. La un moment dat, am căzut într-un leșin ce a durat parcă ore întregi, din care m-a deșteptat un fulger luminos. Cerul nopții se transformase într-o serie de pano-rame extraordinare, nici una identică cu cea dinaintea ei. Am bănuit că reprezentau scene de pe mai multe planete-colonii. Am văzut o deltă acoperită de junglă și un ocean de argint viu; esuri de nisip cărămiziu, presărate cu domuri sferice; lumi acvatice pe care pluteau megalopolisuri...

Cînd scenele se schimbau, Rug repeta cuvintele familiare mie: "Sînt precum un abandonat/ Ființă străină pe sol Străin..." Acum imaginile erau de pe Meridian, atît de reale încît aveam senzația că mă deplasam fizic. Am zărit locuri de pe Fața-luminată, cele mai îndepărtate unde se aventuraseră, fără a fi distruse, sondele auto-mate: rîuri alb-incandescente, revărsîndu-se în uriașe oceane aburînd de magmă bolborositoare și arzătoare. Urmare apoi alte peisaje, din regiuni tot mai temperate, pînă apărură zona albastră și pîrmurile răcoroase ale oceanului meridional. În continuare, o succesiune de scene din pustii înghețate, dușmane, ale Feței-întunecate. Prima, în contrast absolut cu infernul de iad al Feței-luminate, prezenta imaginea ostilă a unor ghețari gigantiști și calote glaciare întinse, reflectînd lumina permanentă a stelelor... Pe ansamblu, trecerea de la pîrjolul unei la frigiditatea celei-lalte, afirma că Meridianul se dovedea prea ostil pentru o specie atît de inadaptabilă cum era omenirea, dezvoltarea vieții în sărăcicioasele zone locuibile, făcîndu-se numai pentru a sfida forțele atotputernice, iraționale, străine ce operau în ambele emisfere... Pe fundalul acestei concluzii melancolice, Rug jeli locul omenirii pe Meridian iar viziunea nimicniciei noastre îmi completă propriile comaruri de eec personal, și am leșinat din nou, cu mintea plină de flăcările iadului și de neantul înghețat al cosmosului, căruia îi sacrificasem o sută de victime inocente.

Cînd mi-am revenit, imaginile aeriene se destrămau. Luminile se stinseseră, urmate de reflectorul platformei-grav. Spectatorii se sculară aproape simultan și ovaționară, iar strigătele lor se repetară și fură purtate în jurul vîlcei într-un uriaș vuiet de apreciere. În cele din urmă, începură să părăsească amfiteatrul, revenind în grădina de lîngă dom pentru a-și relua băuturile și conversațiile, gata să elogieze geniul Tamarei Trevellion.

Minutele trecură. Încercam o ciudată senzație de slăbire a încordării. Apoi reflectorul se aprinse din nou și platforma coborî în fața unei vîlcei pustii. Rug era o siluetă micușă, epuizată, stînd cu picioarele încrucișate sub ea și cu capul plecat aproape pînă în poală. Apoi, încet, ridică ochii și am văzut-o că privea într-una din cele șase vid-camere ce pluteau lîngă platformă. Se sculă fără tragere de inimă, gesticulă și declamă spre aparat, în mod clar continuîndu-și rolul, însă vorbele nu-i mai erau amplificate și de aceea se pierdeau în disonanță dintre noi. Abia atunci am remarcat că mai exista un spectator. Chiar sub mine, pe o canapea

din spumă expandată era Tamara Trevellion. Se aplecase înainte, privind atentă, și ținuta ei indica anticipare care, în același timp mă îngheța și mă speria.

Fusese oare imaginația mea, sau Rug ridicase capul, cu o expresie torturată pe chipul ei perfect? Mi-am închipuit chiar că văzusem lacrimi în ochii fetei. Cu toate puterile de care eram în stare, am ridicat capul și am strigat:

— Rug!

Fusese însă mult prea încet, așa încât cu greu m-ar fi putut auzi. Privind, gata să-mi pierd iarăși cunoștința, am auzit strigătul meu repetat, și la început am crezut că era ecoul. Apoi, din umbrele din jurul platformei, l-am văzut ținând pe Wolfe Steiner. Se năpustise într-un ultim și disperat efort și am fost alături de el, rivalitatea noastră uitată, dorind să reușesc și în numele meu.

După razele laser care au fulgerat din beznă, cel puțin oase paznici îl așteptau în ambuscadă. Liniile albastre strălucitoare au alcătuit o rețea ce l-a sfirtecat pe director. Mi-am acoperit ochii, dar n-am putut să nu aud sfârșitul laserelor pe piele și să nu simt mirosul dulceag și greșos.

Dedesubt, Tamara se ridicase în picioare.

De pe platformă, Rug privi descumpănită ca-davrul. Se întoarse cu spatele și, parcă împotriva voinței sale, coborî și porni peste iarba vilcelei. Am strigat-o din nou, ignorând pericolul. Rug s-a oprit. A ridicat capul și s-a uitat spre mine câteva secunde lungi, și cine poate îți ce spaime și regrete i-au fulgerat atunci prin minte... Cu fatalismul condamnatului, a îngenunchat și a apăsat ceva de pe sol. S-a sculat și s-a întors. La cinci metri în fața ei, o trapă s-a deschis automat, dezvăluind o intrare subterană. Chiar și în clipa aceea, încercam să refuz ceea ce oțiam că urma să se întâmple.

Leul-de-nisip ieși, se opri și o privi pe fată. Pentru o secundă interminabilă, m-am gândit că avea să-și uite imperativele speciei și s-o ignore pe Rug și apoi am văzut-o pe Tamara mișcându-se. Purta ceva, un fel de aparat. Leul înaintă, legându-și capul imens cu coarne. Deschise botul într-un răget care-mi îngheță inima. Am încercat să mă ridic, însă durerea m-a lăsat să ajung doar în genunchi. Tot ce-am putut face a fost să rămân conștient și să văd leul năpustindu-se. Rug încercă să fugă; puteam distinge teroarea de pe chipul ei; în vreme ce se străduia să anuleze condiționările implantate prin droguri, însă rămânea ținută, precum într-un coșmar.

Leul, sări, îi trânti trupul firav, și eu am răcnit de suferință.

Când mi-am revenit, se făcuse ziuă.

Am rămas cu fața în iarbă, cele petrecute în noaptea trecută asaltându-mă în secundele care au trecut pînă m-am trezit pe deplin. Pineam ochii închiși înaintea strălucirii soarelui, însă motivul adevărat era că nu voiam să mai văd rămășițele evenimentului din cursul nopții. Când i-am deschis, o atracție macabră m-a împins să privesc jos, în vilcea. Spre surpriza mea era pustie. Nu se zărea scena, platform-grav sau trapa subterană. M-am sculat nesigur, cu coastele pulsând durerea. Indi-ferent la pericolul de a fi zărit de unul din paznici, am început să cobor panta.

Eram evident în stare de șoc: asta poate fi singura explicație că am putut ajunge pînă unde, doar cu câteva ore în urmă, Rug își pierduse viața, și am privit derutat în jur. Am pornit spre locul unde-i zărisem pe Steiner prăbușindu-se, însă n-am găsit absolut nimic. Încă amețit, am părăsit vilceaua și m-am îndreptat către grădină. Conti-nuam să fiu prea copleșit de o neînțelegere paralizantă ca să mă gândesc la răzbunare, și singurul motiv pentru care mergeam în dom era că reprezenta o legătură cu un trecut mult mai bun. Poate că o parte din mine credea că s-ar putea să o găsească pe Rug, ascunzându-se în odaia ei. Încercam să mă autoconvinc că finalul reprezentației de aseară fusese doar un truc macabru, cu ecrane și proiectoare....

Am intrat în dom. Era cufundat într-o liniște stranie. Am trecut prin camere, pînă în dormitorul fetei. Nu rămăsese nimic care să sugereze că, odată, locuise acolo. Mi-am spus că

puteam simți, vag și ademenitor, parfumul ei în aer. Când multele amintiri ale momentelor petrecute alături de ea mi-au revenit, n-am mai putut opri imaginea fina-lă, teribilă, și pentru prima dată am început să pricep complexitatea chinuitoare a motivațiilor Tamarei Trevellion. M-am întrebat dacă aveam vreodată să înțeleg pe deplin ceea ce se întâmplase, și dacă, nu, atunci cum aveam să pot continua să trăiesc în ignoranță.

M-am întors pe același drum. Ajungând în salon, am înlemnit. Lângă ușa se afla Tamara Trevellion. Aripioarele îi tremurau în jurul trupului zvelt, conferindu-i aspectul unui spectru.

— Când se va atinge evenimentul absolut, roști, iar glasul ajunsese la mine parcă din depărtări, voi fi extrem de încântată să distrug cu mâna mea toate aceste... aceste *obiecte*.

M-am repezit către ea și când a dispărut, o fantomă a imaginației mele, am observat pentru prima dată rămășițele operelor ei. Pe pedestalele din odaie, sculpturile în cristal și lemn erau pân-dări și cenușă — distrugerea: un testament al ultimei creații.

9

RUG

În zilele ce au urmat, am rămas în domul meu, fără să am nici un contact cu lumea exterioară. Am decuplat vid-ecranul, pînă și canalele de divertisment; voiam să fiu singur cu gândurile mele. În izolarea aceea, aproape mă puteam convinge că cele întâmplate în noaptea de pe insula Trevellion nu fuseseră altceva decît o halucinație, un scenariu de coșmar, mai teribil decît orice realitate. Desigur, o altă parte a mea cunoștea adevărul; când reușeam să cred că Rug era vie, absența ei permanentă și amintirile fulgerătoare ale atacului leului-de-nisip îmi afirmam contrariul... Chiar și atunci când, în cele din urmă, am ajuns să accept realitatea morții fetei, reacțiile mele erau stranii. Îmi puteam aminti momentele petrecute împreună, și mă simțeam fericit; pentru ca apoi, fără nici un motiv, un amănunt, oarecare, de pildă, amin-tirea zâmbetului ei sau al mocasinului în nisip, să mă trimită în criza de plîns.

Obișnuiam să stau pe verandă și să privesc oceanul. Insula lui Abe, în prim-plan, și a Tamarei pe fundal, o pată neclară la orizont, îmi reamîn-teau permanent pierderea suferită. Îmi spuneam că, privindu-le zi după zi, aș fi putut ajunge la acceptarea psihologică a celor întâmplate. Nu zăboveam însă asupra Tamarei Trevellion: încercam să mi-o alung din minte, temîndu-mă că ideile răzbunării puteau deveni atotstăpînitoare și, cu timpul, autodistrugătoare. În puținele ocazii când mă gîndisem la ea, m-am înspăimîntat da capacitatea mea de a simți ură.

Într-o dimineață, la vreo cinci zile după eveniment, stăteam ca de obicei pe verandă, privind oceanul în așteptarea feribotului. În ultimele zile foloseam apariția lui punctuală drept semnal al prînzului. Astăzi nu trecuse nici pe lângă insulă, în drum spre Principală, și nici la întoarcerea din arhipelag. Speculam alene asupra motivului, când am zărit o alupă apărînd dinapoia insulei Trevellion și descriînd o lungă curbă parabolică pe suprafața albastră a oceanului. Am apreciat că dacă siajul avea să formeze un semicerc perfect, destinația alupei era insula mea.

Am privit-o frînînd și intrînd în dană, întrebîndu-mă cine putea fi vizitatorul. Fără Rug, Abe și Doug, nu cunoșteam pe nimeni care să-mi facă o vizită de curtoazie. Un bărbat scund și masiv coborî din alupă, privi spre dom cu palma făcută streașină la ochi apoi porni în susul potecii.

Peste cinci minute, când apărui de pe ultima ser-pentină și se apropie de verandă, l-am recunoscut. Oamenii arată altfel în uniformă, și eful merce-narilor Tamarei, Tanner — același care o luase pe Rug de pe insula lui Abe — părea de-a dreptul uman în pantaloni și cămașă cu carouri.

Eram deja în picioare. Cred că dacă aș fi avut o armă, l-aș fi împușcat fără să stau pe gânduri.

— Ce dracu...

Se opri imediat cum îmi auzi explozia de furie și ridică brațele

— Ușurel, Benedict...

Lipsit de autoritatea uniformeii sau a armeii, °i poate con°tient de justeþea miniei mele, era împãciuitor.

– Cum îndrãzne°ti sã mai apari, m-am bilbiit, dupã tot ce-ai... Clãtinã din cap.

– N-am fãcut nimic, Benedict. Cînd am vãzut ce se întîmplã, am plecat. N-am mai lucrat pentru doamna Trevellion dinainte de eveniment.

– Dacã te-a°teþbi sã cred...

– Am ceva pentru tine, Benedict.

Nici nu l-am auzit.

– Unde-i Tamara?

Înãlbã din umeri.

– Habar n-am. S-a mutat pe altã insulã, nu °tiu care...

Am încercat sã mã calmez, rãsufflînd adînc, însã în acela°i timp simþind cum ceva se acumula în adîncul meu. Era prima persoanã cu care vorbeam de la noaptea cu pricina, prima confir-mare exterioarã cã ceea ce vãzusem nu fusese o halucinaþie. Într-un fel, era purtãtorul de ve°ti rele °i-l uram pentru asta.

– Ce vrei?

– Înainte de-a... Înainte de eveniment, Rug a fãcut o înregistrare...

Din buzunarul de la piept al cãmã°ii scoase un vid-disc argintiu. Mi-l întinse. Am observat cã mîna îi tremura.

– M-a rugat sã þi-l dau... Privi discul: I-am promis. Eu nu l-am vãzut. N-am putut sã... a°a cã nu °tiu ce-i pe el.

Fãcu încã un pas, cu mîna întinsã, privindu-mã cu o expresie care putea fi compãtimitoare.

Am rãmas înlemnit, incapabil sã rãspund. Faptul cã fata se gîndise la mine în ultimele ei ore, °i teama de ceea ce putea conþine discul îmi produceau o reacþie ambivalenþã: doream mai mult decît orice sã iau înregistrarea, sã restabilesc legãtura cu Rug, însã în acela°i timp nu voiam sã fiu distrus de durerea pe care, deocamdatã, mi-o stãpînisem.

Tanner fãcu încã un pas.

– Te rog, ia-l. M-a implorat sã þi-l dau. A zis cã vei înþelege.

Am întins mîna °i l-am luat, inclinînd capul într-o mulþumire tãcutã.

Cu discul atîrnîndu-mi greu în palmã, l-am privit pe Tanner coborînd cãrarea. Abia dupã ce °alupa a accelerat, îndepãrtîndu-se de insulã, am intrat în salon. Chiar °i atunci, am amînat °i mai mult clipa, privind vid-ecranul stins, parcã încercînd sã întîrzii inevitabilul.

Cînd am introdus discul în fantã °i l-am simþit cuplîndu-se, mi-am dat seama de pulsul pe care-l simþeam în tîmple. M-am concentrat asupra ecranului, excluzînd totul din jur. Am încercat nevoia bruscã de a scoate discul °i a-l distruge – a°a încît am apãsat tasta de pornire înainte de a ceda impulsului.

Imaginea pîlpîii, mai întii dungii alb-negre, apoi se limpezi. Rug era în dormitorul ei. Îi zãream doar capul °i umerii. Era aplecatã deasupra reglajelor înregistrãrii. Apoi se îndreptã °i privi în obiectiv. Purta rochia albã, iar pãrul îi era împletit °i încolãcit în jurul tîmplelor. În mod evident, fãcuse înregistrarea înainte ca medicul s-o drogheze pentru ultima datã.

I-am privit chipul palid, oval, bãrbia ascuþitã, linia neagrã a sprîncenelor °i cîrlionþii blonzi, scurþi de pe frunte. Pãrea calmã, destinsã. Doar cînd vorbi, î°i trãdã teama, tulburarea. Privi în jur, prin pereþii domului, verificînd dacã nu este observatã, apoi începu:

– Bob... n-am multã vreme... Un paznic mi-a promis c-o sã-þi aducã discul °i... De fapt, °tii deja toate astea. °tii °i cã... Se opri, mu°cîndu-°i buza de jos. Nu pot însã face nimic sã scap. Au înconjurat insula. În curînd, o sã vinã aici Tamara cu doctorul. Tãcu din nou, °i cînd reluã pãru stingheritã: A mers, Bob... gerul... Privindu-°i degetele, °opti: °tiu de ce Tamara mi-a blocat accesul la memoriile privind moartea lui Jade.

Se aplecã înainte, stringînd tãblia mesei.

– Ai auzit, Bob? rosti ea, cu ochii verzi arzînd. °tiu °i de ce a fost ucisã Hannah Rodriguez. Cuno°tea prea multe. Îi spusese Tamarei, iar eu le auzisem...

Apoi Rug îmi spuse totul, °i clarificã teribilele evenimente din ultima sãptãmînã.

Am suit în °alupă °i am pornit spre Insula Principală.

Făceam drumul nu atît cît să verific spusele lui Rug – o simplă convorbire cu cei de acolo ar fi fost suficientă – ci ca să mă îndepărtez de vid-disc. Primul meu impuls, cînd Rug se întinsese să oprească înregistrarea, fusese să iau discul °i să-l distrug. Am °tiut însă că voi regreta gestul. Cu vremea, după ce durerea avea să treacă, el urma să fie mărturia clipelor petrecute de noi laolaltă. A-l distruge ar fi însemnat să distrug momentele trăite împreună, experiențele împărtă-°ite reciproc. Avea să fie cu adevărat dureros să privesc înregistrarea peste ani de zile, însă dincolo de tragedia aceasta puteam fi fericit că Rug se gîndise la mine, că o făcuse pentru ca să nu mă lase ignorant.

Apropiindu-mă de portul cel mare al Insulei Principale, mă gîndeam nu atît la ceea ce îmi spusese fata, ci la faptul cum o făcuse. Dovedise curaj înaintea morþii °i-mi spusese tot ceea ce °tia, con°tientă că dacă ar fi cedat, trădîndu-°i, fie numai pentru o clipă, adevăratele sentimente, înregistrarea ar fi fost °i mai zguduitoare decît era deja.

În privinþa celor povestite, avea să mai dureze pînă să mă obi°nuiesc aiidoma durerii mele, pe care urma s-o accept după ani de zile; ba chiar °i atunci puteam să n-o accept complet. °oînd încet pe străzile Principalei, mi s-a părut că sesizez în jur o transformare subtilă. Era adevărat, se vedeau mai puþini oameni – ceea ce era de a°teptat – însă transformarea remarcată se referea la atitudinea celor răma°i. Păreau mai prieteno°i, uniþi în faþa nefericirii. Se strîngeau la colþurile străzilor pentru a discuta situaþia, sau se adunau înaintea intrărilor parcurilor. Cînd m-am oprit la o staþie de încărcare, mecanicul, un tip necunoscut, m-a salutat, zîmbind, ca pe un client vechi: zîmbetul lui mi-a spus că eram aliapi, opunîndu-ne unei nedreptăþi cu care nu aveam cum ne lupta. Pentru prima dată în isto-ria Meridianului, ne confruntam cu un viitor nesigur.

Am mers mai departe, spre staþia Telemass. Am trecut pe lîngă un grup mare, adunat într-un parcaj, privind în tăcere un ecran uria° pe care se transmitea în direct din re°edinþa guvernatoru-lui. Adjunctul acestuia făcea apel la populaþie să rămînă calmă °i să strîngă rîndurile împotriva a ceea ce el numea "teribila trădare". M-am oprit °i am ascultat o vreme: adjunctul afirma că nu i se spusese nimic – ceea ce era probabil destul de adevărat, altfel n-ar mai fi fost aici – °i că nu trebuiau acuzăþi oficialii care rămăseseră. El milita pentru solidaritate °i perseverenþă, °i vorbea înflăcărat despre anii de muncă grea care-l a°teptau pe fiecare cetăþean al Meridianu-lui... Am ambalat °i am traversat podul către staþie.

Nu eram singur. Se părea că jumătate din populaþia insulei avusese aceea°i idee, parcă pentru a verifica ei în°i°i că staþia era moartă, neoperantă. Se înălþa, măreaþă °i maiestuoasă pe cerul azuriu, un epitaf dominator pentru un popor sechestrat. În jurul tripodului erau parcate vreo sută de vehicule, iar oamenii se plimbau de colo-colo, ne°tiind ce anume să facă acum, cînd ajunseseră la destinaþie. Ascensorul funcþiona, °i transporta grupuri tăcute la platforma de operaþiuni. M-am a°ezat la rînd °i am urcat împreună cu alþi zece coloni°ti. Pe pasarelă, insularii se plimbau într-o tăcere gînditoare, cople°iþi de libertatea de a pă°i acolo unde, înainte, fusese interzis.

La un capăt al platformei, mai mulþi oameni erau adunaþi înaintea unui ecran. Mi-am croit drum printre ei °i am incremenit, văzînd chipul lui Wolfe Steiner, într-o înregistrare care anunþa închiderea generală a staþiei. Înregistrarea îmi amintea prea mult pe aceea de care fugisem, °i am simþit un nod în gît. Steiner se străduia să justifice încetarea totală a transmisiilor spre planeta colonie Meridian 673. "Îmi pare rău că trebuie să repet..." era una dintre expresiile cele mai frecvente. "Trebuie să înfruntăm reali-tatea dură", spunea, °i mi-am amintit de sacri-ficiul său, întrebîndu-mă dacă, în cazul cînd ar fi supravieþuit, ar fi părăsit planeta sau ar fi rămas, înfruntînd consecinþele. "Meridian nu este o colonie profitabilă, iar Pămîntul n-o mai poate subvenþiona, alături de alte douăzeci de planete similare din Expansiune. În ciuda oppiu-nii mele °i a altor membri din consiliu, s-a decis sistarea operaþiunilor Telemass pe Meridian. Sta-þiile vor fi închise pe încă douăzeci °i °ase de colonii. S-a apreciat drept imposibilă repatrierea tuturor locuitorilor acestei planete, aproape un

miliard de cetățeni. Personal, regret hotărîrea Ți pot doar sfătui..." Continuă, fără să pome-nească faptul că, pentru a supraviețui, Meridian se baza pe aprovizionarea regulată din partea Pământului Ț însă tăinuirea unui adevăr Ți se citea în încordarea chipului.

Cînd termină de vorbit, pe ecran apăru un alt oficial. Anunță o serie de întruniri publice, care urmau să se desfășoare în următoarele zile pe diferite insule din arhipelag, pentru o apreciere a situației, alegerea organismelor guvernamentale Ți numirea celor care aveau să coordoneze progra-mul de dezvoltare. Un imbecil aplaudă Ți toți spectatorii ovaționară.

I-am lăsat Ți am pornit spre lift. Peste un minut, traversam parcajul către vehiculul meu.

Apropierea de atîtea persoane, preocupate de un singur lucru Ți ignorînd moartea lui Rug, accentua senzația mea de izolare Ți pierdere.. Am cuplat motorul Ți am traversat rapid podul suspendat. În curînd mă aflam pe ocean, în drum spre sanctuarul propriei mele insule.

Zumzetul motorului Ți izbiturile regulate ale valurilor îmi induceau o transă hipnotică. Chipul lui Rug îmi reapăru în minte Ți n-am putut face nimic ca să-l alung. I-am auzit ultimele cuvinte.

"Steiner nu-i prost, Bob. Țtie ce fel de femeie este Tamara, Țtie cît este de torturată psihologic. A fost apropiat de Jade Ț a bănuie ce Ți s-a întîmplat în realitate, Ți a putut-o vedea pe Tamara făcîndu-mi acelaȚi lucru. Mi-a spus că sînt în pericol dacă rămîn pe insulă, că moartea lui Jade a fost mai mult decît un simplu accident. Chiar Ți atunci, credeam că voia să spună că cruzimea Tamarei a împins-o pe Jade să-Ți ia viața; Ți nu...". Se oprise să-Ți adune puterile. ...Acum înșelegi de ce trebuia să iau gerul? Înșelegi? Trebuia să aflu ce Ți s-a întîmplat!" Făcuse o altă pauză, după care continuase. "Acum cînd Țtiu... cînd Țtiu sigur cum s-au petrecut lucru-rile... Îmi pare rău c-am..."

Faptul că era conștientă de ceea ce urma să Ți se întîmple Ți se citea limpede pe chip, Ți-mi frînsese inima.

Am oprit Țalupa lîngă ponton Ți am rămas locului multă vreme, strîngînd volanul Ți privind în gol, vîzînd doar fața răvășită a fetei, sus, pe cer.

"Țtiu că m-am folosit de tine. Bob...", înche-iase ea. "Dar în acelaȚi timp... dacă lucrurile ar fi putut să fie altfel, dacă..." Ridicase capul Ți-mi zîmbise curajoasă printre lacrimi, apoi întinsese mîna Ți oprise înregistrarea înainte de a se prăbușii cu totul.

Mai tîrziu, beat Ți înrăit, cu întîmplările din ultimele zile alergîndu-mi mereu prin minte, mi-am dat seama că Rug explicase totul Ț cu o excepție. De ce Tamara Trevellion păstrase pentru ea secretul abandonării planetei, Ți nu-l făcuse public?

Răspunsul era atît de evident, încît nu-l price-pusem Ț cîtuȚi de pușin.

L-am aflat în ziua următoare.

10

"TRĂDARE"

M-am trezit tîrziu, ca de obicei, m-am tîrit în bucătărie Ți am făcut cafea. Am băut-o în salon, privind afară, spre insule. Ceva mă împingea să pornesc vid-ecranul Ți să încerc să găsesc un canal de Țtiri, apatia mea socială cedînd înaintea dorinșei de-a afla cum progresa salvarea planetei. Am trecut de la un program la altul, întrebîndu-mă dacă situația se deteriorează în asemenea măsura încît autoritățile nu erau capabile nici măcar să redacteze un buletin de Țtiri. Apoi am nimerit peste un film.

Era extrem de familiar.

Incapabil să mă clintesc, am rămas privind scurgerea imaginilor pe ecran. Erauacompaniate de o voce care recita poezii, vocea lui Rug. Pri-veam, îngrozit Ți în acelaȚi timp fascinat, cum istoria Pământului se derula înaintea ochilor mei. Imaginile erau intercalate cu planuri simple ale fetei, rigidă pe platforma-grav, recitînd.

De la Pământ Ți zborurile spașiale, imaginile trecură la coloniile îndepărtate Ți Meridian. Ar privit succesiunea familiară de peisaje de pe Fața-luminată, urmate de gheșurile Feșei-întunecate Ți culminînd cu panorame ale oceanului Ți arhipelagului, prinse în menșhina planetară a celor două emisfere dușmane. Poemele Tamarei Trevellion accentuau lipsa de

ospitalitate a pla-netei. "Călărim talazul Înaintării/ Populînd lumi ce n-au fost hărăzite omenirii..." Glasul lui Rug, prim-planul feței ei, lacrimile ei mă făcură să răcnesc de furie. Am °tiut, atunci, ce avea să se petreacă în continuare. Pentru spectatorii din seara respectivă, evenimentul luase sfîr°it aici. Însă această vid-artă înregistrată urma să depă-°ească spectacolul pe viu, arătînd ceea ce văzusem doar eu °i Tamara. Rug recită: "Trădași, sîntem izolași/ La douăzeci de ani-lumină de casă/ Pe o planetă ostilă °i neiertătoare".

Planurile generale ale fetei, singură în noapte, cu teama vizibilă pe chip, alternau cu imaginile unui leu-de-nisip, din altă lume, rea. O coloană sonoră prevestitoare de dezastru sporea tensiunea, imaginile fetei °i leului fiind montate într-o suc-cesiune rapidă, cu un efect insuportabil. Am în-cercat să închid ochii cînd muzica spori, însă n-am fost capabil s-o fac. Leul sări. Fata care de-acum nu mai era Rug, ci personificare per-fectă a omenirii °i pipă, °i fiara o sfîrtecă. Cadrele erau scurte, din toate unghiurile posibile, iar ansamblul nu rămînea niciodată atît de mult încît să trezească repulsie. Văzută astfel într-o mie de cadre °i nu în cîteva secunde, cum fusese în realitate, ° moartea lui Rug făcea scena cu atît mai înspăimîntătoare, °i morala creației cu atît mai °ocantă. În viziunea Tamarei, locui-torii Meridianului aveau să moară lent, lăsași fără hrană de către o autoritate centrală nemiloasă.

Ultima imagine ° ochii mari °i morși a lui Rug privind acuzatori obiectivul ° se destrămă, lă-sînd loc titlului: "*Trădare* ° VidArt de Tamara Trevellion". Apoi dispăru °i acesta, înlocuit de imagini ale istoriei Pămîntului, °i de glasul lui Rug, reîncepînd iară°i ciclul: evenimentul Ta-marei fiind emis de Meridian, peste anii-lumină, spre un Pămînt acuzat.

M-am întins °i am decuplat ecranul. Am rămas locului multă vreme, încercînd să-mi analizez reacțiile față de cele văzute. Mi se făcuse rău, însă starea aceea nu era legată numai de conși-nutul îngrozitor al filmului, ci °i de înșelegerea calităților sale.

Nu putea fi nici o îndoială că *Trădare* era cea mai importantă creație a Tamarei Trevellion. Bănuiam că avea să fie apreciată ca atare de cei de pe Pămînt °i Meridian care o vedea fără să cunoască întreaga istorie a realizării sale. Poate că numai eu eram în stare să judec creația, să înșeleg motivele artistului. Eu singur °tiam că ceea ce o împinsese să producă *Trădarea* era nu atît indignarea, sau mînia față de perfidia Pă-mîntului, °i nici dorința altruistă de a vorbi în numele cetățenilor Meridianului. Tamara fusese mistuită de nevoia de a sacrifica ceea ce-i era cel mai apropiat, fiica ei pe care o ura ° ea nefiind în stare să se auto-deteste °, pe altarul Artei, ca o jertfă de îmbunare a demonului interior, care o zgîndărea pentru e°ecurile din trecut. Încercase acela°i lucru cu Jade, însă după părerea ei dăduse gre°; °i încercase din nou, cu Rug.

Timp de două zile după ce am văzut prima dată *Trădarea*, n-am dorit decît s-o caut pe Tamara Trevellion °i s-oucid. Nu mă gîndeam la nimic altceva. Mi se părea că atîta timp cît Tamara mai trăia, balanța universală a binelui °i răului era de-a pururi înclinată spre rău. Pentru o lume mai bună, pentru restabilirea echilibrului, era de datoria mea s-o omor.

Apoi, cu impactul unei revelații, am înșeles că răzbunarea nu era necesară. Stînd pe verandă într-o seară °i urmărind ecranul plutitor de mylar pornind o altă perioadă de întuneric, am priceput adevărul. Mi-am dat seama că, prin însă°i natura lor, arti°tii sînt de-a pururi nemulțumiși. Ei sînt buni °i genero°i numai cît șine realizarea lucrării în curs, iar cînd satisfacția începe să piară, cînd timpul intervine °i le arată că ultima creație nu-i chiar atît de măreașă pe cît speraseră, atunci sînt împin°i să producă altceva care, cel puțin în ochii lor, este mai măreș. °i tot a°a. Aceasta este axioma efortului artistic. Tamara o folosise mai întii pe Jade, apoi pe Rug, în arta ei °i, °tiu că indife-rent cît de excepțională î°i considera ultima operă, urma să vină o vreme cînd satisfacția avea să se uzeze, reapărînd nevoia de a crea... Acum Tamara nu se avea decît pe sine ca să se urască, °i m-am gîndit că lăsînd-o pradă proceselor auto-destructive ale artei ei, urma să obșin adevărata răzbunare. Am întrevăzut o vreme cînd Tamara fie că se sinucidea, disperată că nu are pe cine urî, fie că, forșată să se confrunte cu auto-detestarea, să producă, într-o răbufnire sadomasochistă de energie creatoare ° care °i atunci se putea dovedi sinuciga°ă °, o operă de artă ce avea cu adevărat să-i aparșină, °i să fie aclamată ca măreașă, °i astfel să mai îndrepte, cumva, toate mizeriile °i suferinșele pentru care era răspunzătoare.

Senzația de a nu mai simți ură a fost ca un balsam.

Seara, după o zi de pescuit sau muncă la câmp, stau pe verandă și privesc pterozaurii zburînd spre Fața-întunecată. Întotdeauna vederea lor mă umple de tristețe și regret, și-mi reamintește de Rug, care dorea atât de mult să evadeze, dar n-a putut.

În fiecare seară mă gîndesc la tot gerul de pe Fața-luminată, care așteaptă să fie cules. Apoi revăd întâmplările care m-au adus aici, și ceea ce făcuse drogul din mine, și alung din minte orice gînd despre ger.

Supraviețuiesc. Trăiesc de pe o zi pe alta, dorind uneori să n-o fi cunoscut niciodată pe Rug Trevellion, să nu fi suferit niciodată atîta durere, în vreme ce alteori îmi dau seama că desigur durerea era necesară.
